Colecția
Romantica

Cartea de față face parte din seria [illegible] dragoste ce prezintă saga familiei Montgomery, [illegible] care binecunoscuta scriitoare **JUDE DEVERAUX** a primit premiul ***Romantic Times***.

Carrie Montgomery este o tînără [illegible] isteață şi răsfățată. Ea se ține de şotii împreună cu cîteva prietene un fel de [illegible] matrimonială care aranjează căsătorii la [illegible] Astfel, ajunge să vadă fotografia unui tip [illegible] atrăgător, Joshua Green, pe care şi-l dorește [illegible] orice preț. Spre a-şi atinge scopul, Carrie nu [illegible] scrie, mințindu-l în privința datelor personale. [illegible] acestor demersuri ? Joshua îi trimite prin poştă [illegible] de căsătorie semnate şi parafate.

Dar sosirea fetei la locuința lui declanşează [illegible] adevărat scandal. Joshua este furios că a fost [illegible] sfoară şi că a ajuns să se însoare cu o fiţneață, [illegible] acum în mare dificultate...

O poveste frumoasă, scrisă într-o manieră [illegible] gătoare, presărată cu umor, o lectură relaxantă, [illegible] de surprize.

EDITURA CARTEA PENTRU TOȚI
EDITURA LIDER

CHEMAREA DESTINULUI
9010 7085

Lei 278000 (250046 + 22954 TVA +5000 T.L.)
Lei noi 27,8 (25 + 2,3 TVA + 0,5 T.L.)

Jude Deveraux

Autoarea bestsellerurilor:
SĂ NU-ȚI PIERZI SPERANȚA, ÎMPREUNĂ PENTRU TOTDEAUNA, TENTAȚIA

CHEMAREA DESTINULUI

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
DEVERAUX, JUDE
Chemarea destinului / Jude Deveraux;
trad.: Carmen Chirculescu - Bucureşti: Lider, 2005
ISBN 973-629-084-0

I. Chirculescu, Carmen (trad.)

821.111(73)-31=135.1

Redactare: **EUGENIA IONESCU**
Corectura: **EMILIA LEANCĂ**
Tehnoredactare: **PUIU ENACHE**
Coperta: **CLAUDIA COSTACHE**

ETERNITY
Copyright © by Andrew Nurnberg
Toate drepturile asupra acestei ediţii în limba română aparţin **Editurii LIDER**

B-dul Libertăţii nr. 4, bl. 117, et. 3, ap. 7, sector 4, cod 040128-Bucureşti,
Tel: 317.76.79, 317.76.75, 0744.530.940, 0723.334.291; Fax: 317.76.78,
e-mail: lider@e-xtreme.ro; site: www.trustul-lider.ro

Tipărit la S.C. TIPARG S.A. Piteşti

1

Warbrooke, Maine
1865

Jamie Montgomery străbătu casa spaţioasă fără a privi în jur, căci crescuse aici şi o cunoştea foarte bine. Orice altă persoană care ar fi văzut interiorul nu şi-ar fi dat seama de cît de bogată era familia care deţinea această proprietate. Numai un cunoscător ar fi remarcat semnificaţia semnăturilor de pe tablourile ce atîrnau pe pereţi, valoarea statuilor de bronz şi a covoarelor uzate de trecerea timpului.

Mobilierul nu fusese ales pentru valoarea sa, ci în funcţie de necesităţile familiei care deţinea casa de două sute de ani. Un anticar ar fi remarcat că vechea vitrină de lîngă unul dintre pereţi era un Queen Anne, că micile fotolii aurite aparţineau stilului imperial rus şi că porţelanurile din vitrina aşezată în colţ erau chinezeşti şi mult prea vechi pentru a fi preţuite de un tînăr american.

Casa era plină de picturi, mobilier şi ţesături din întreaga lume, valori strînse de generaţii de femeile şi bărbaţii din familia Montgomery în timpul călătoriilor lor. Erau suveniruri din toate

colțurile lumii, de la obiecte exotice din mici insule împrăştiate pe glob, pînă la picturi ale maeştrilor italieni.

Mergînd cu paşi mari, Jamie trecu repede dintr-o cameră în alta. De două ori atinse zîmbind săculeţul de lînă pe care-l ținea cu grijă.

În cele din urmă ajunse în fața unei uşi şi, după ce ciocăni uşor, de parcă n-ar fi trebuit să se audă, intră în dormitorul cufundat în întuneric. În timp ce întreaga casă purta amprenta unei opulențe demodate, această cameră dezvăluia bogăția familiei Montgomery.

Deşi încăperea era întunecată, se zărea strălucirea draperiilor de mătase ce împodobeau patul cu baldachin, cu polog lucrat la Veneția, cu stîlpi încărcați cu îngeri sculptați şi poleiți cu aur. De partea superioară a patului atîrnau metri întregi de mătase de un albastru-deschis, iar pereții camerei erau tapisați cu damasc albastru-închis, lucrat în Italia şi adus apoi în America pe un vas care aparținea familiei Montgomery.

Privind spre pat, Jamie zîmbi, văzînd un cap blond ce ieşea de sub cuvertura de mătase. Se îndreptă spre fereastră, trase draperiile grele din catifea pentru a lăsa lumina soarelui să pătrundă în cameră şi privi cum capul cel blond încerca să se ascundă.

Zîmbind, se îndreptă spre pat şi privi spre persoana care-l ocupa, dar nu putu zări decît o buclă aurie agățată de cearşaf, în timp ce restul capului dispăruse sub cuvertură.

Trăgînd săculeţul de sub braț, Jamie desfăcu legăturile şi scoase un cățeluş ce nu cîntărea mai mult de jumătate de kilogram, a cărui mărime cu greu ar fi putut fi ghicită din cauza blănii

albe, lungi şi mătăsoase, care-l acoperea. Cîinele era din rasa maltezā şi îl adusese tocmai din China, ca dar pentru surioara lui.

Ridicînd încet cuvertura, Jamie puse cățeluşul alături de sora lui, apoi, zîmbind cu gîndul la ceea ce avea să urmeze, îşi luă un scaun şi privi cum micul animal începu să se mişte pe lîngă tovarăşa lui de pat şi să o lingă.

Încetul cu încetul, Carrie se trezi nu tocmai încîntată. Nu-i plăcea să părăsească îmbrățişarea caldă a patului şi amîna acest moment cît mai mult cu putință. Ținînd încă ochii închişi, îndepărtă cuvertura de pe umeri. Cînd cățelul o linse, ea zîmbi, dar nu deschise ochii decît atunci cînd auzi lătratul. Privi creatura, apoi, uimită, îşi duse mîna la gît. Lăsîndu-se pe spate pentru a se sprijini de tăblia patului, aripa unui înger sculptat o înțepă uşor, dar ea nu reacționă, ci privi uimită cățelul.

Rîsul fratelui său o făcu să-şi întoarcă brusc capul, dar îi trebuiră cîteva clipe pentru a înțelege ce anume se întîmpla. Cînd, în cele din urmă, îşi dădu seama că iubitul ei frate se întorsese acasă, scoase un strigăt plin de încîntare şi se repezi spre el tîrînd după ea cuvertura şi aşternuturile.

Prinzînd-o în brațele-i puternice, bronzate, Jamie începu să o învîrtească în timp ce cățeluşul lătra încîntat în patul din spatele lor.

– Te aşteptam abia săptămîna viitoare, spuse Carrie, zîmbind şi sărutîndu-şi fratele pe obraji şi pe gît.

Încercînd să nu se arate impresionat de primirea entuziastă a surorii sale, Jamie o cuprinse în brațe şi o ridică de pe podea.

– Dacă ai fi ştiut cînd voi sosi, fără îndoială că ai fi fost

prima la debarcader. Chiar dacă aş fi sosit la patru dimineaţa.

– Bineînţeles, spuse ea zîmbindu-i, apoi chipul îi fu umbrit de îngrijorare, cînd îi atinse obrazul cu mîna. Ai slăbit.

– Iar tu n-ai mai crescut nici măcar cu un centimetru.

Privind-o din cap pînă-n picioare, încercă să ia un aer de frate mai mare, dar nu era uşor să pară sever privind bucuria copilărească a surorii sale. Carrie nu avea mai mult de un metru cincizeci, spre deosebire de fraţii ei, care erau înalţi.

– Speram că ai mai crescut, măcar atît cît să-mi ajungi pînă la piept. Cum au putut mama şi tata să facă o fiinţă atît de mică cum eşti tu?

– Norocul meu, spuse fericită în timp ce se întoarse să privească spre căţeluşul care şedea pe pat, cu limba roz atîrnîndu-i. Acesta este cadoul meu?

– Ce te face să crezi că ţi-am adus un cadou, întrebă el pe un ton de reproş. Nu sînt sigur că meriţi unul. Ştii că e zece dimineaţa şi că tu încă mai dormi?

Carrie se zbătu uşor pentru a-i da de înţeles fratelui ei s-o lase jos. Interesul ei , acum că îl văzuse acasă şi că era bine, se îndreptă spre căţeluş. În clipa în care picioarele ei atinseră podeaua, se întoarse în pat, iar căţelul veni imediat să fie mîngîiat şi răsfăţat.

În timp ce Carrie era ocupată cu căţelul, Jamie privi în jur, observînd ce anume mai apăruse în cameră de cînd fusese ultima oară acasă.

– Asta de unde o ai? întrebă Jamie, ridicînd o statuetă din fildeş, reprezentînd o dansatoare orientală, o sculptură frumoasă şi complicată.

– De la Ranleigh, răspunse Carrie.

– Şi asta? întrebă Jamie, arătînd spre o pictură cu ramă aurită.

– De la Lachlan.

Carrie îi zîmbi fratelui său, căci nu avea idee ce anume îl făcea să se încrunte. Avea şapte fraţi, toţi mai în vîrstă decît ea, toţi călătoreau şi de fiecare dată cînd soseau îi aduceau cîte un dar din ţara respectivă, mult mai frumos decît ceea ce un alt frate adusese mai înainte. Parcă se luau la întrecere pentru a vedea care dintre ei aducea cel mai frumos cadou pentru sora lor cea mică.

– Şi astea? întrebă Jamie, ridicînd un şirag de perle de pe masa de toaletă a lui Carrie. În voce i se desluşea nemulţumirea.

Zîmbind enigmatic, Carrie săltă căţeluşul şi-l îmbrăţişă îngropîndu-şi obrazul în blana lui moale.

– Acesta este de departe cel mai frumos cadou pe care l-am primit vreodată.

– I-ai spus acest lucru şi lui Ranleigh cînd ţi-a dăruit statueta cu dansatoarea orientală? În vocea lui Jamie părea să se fi strecurat o undă de gelozie.

Carrie îi spusese lui Ranleigh că darul său era cel mai frumos, dar nu intenţiona să-i mărturisească lui Jamie acest lucru.

– Cum îl cheamă? Carrie se referea la căţeluş, încercînd să schimbe subiectul.

– Tu trebuie să-i alegi numele.

În timp ce Carrie îl mîngîia, căţeluşul strănută.

– Oh, Jamie, este cu adevărat cel mai frumos cadou pe care l-am primit vreodată. Este atît de plin de viaţă!

Cînd Jamie reveni la scaunul său de lîngă pat, fata îşi dădu seama că fratele ei se liniştise cît de cît cînd auzi că darul primit de la el era, într-adevăr, cel mai frumos. Zîmbindu-i, Jamie privea cum lumina soarelui se reflecta în părul bogat şi blond al fetei. Ochii ei albaştri străluceau de plăcere în timp ce se juca cu cîinele. Jamie îşi zise că sora lui era cea mai drăgălaşă persoană pe care o văzuse de multă vreme încoace. Era micuţă şi drăgălaşă spre deosebire de fraţii ei irascibili şi supărăcioşi. Era tot atît de obişnuită cu luxul, precum fraţii ei cu munca. Carrie era cel mai răsfăţat, cel mai iubit copil din marea lor familie şi oricare frate ar fi fost în stare să-l ucidă pe cel care ar fi gîndit doar să-i facă vreun rău.

Jamie se lăsă pe spătarul scaunului, fericit că se afla acasă şi nu pe vreo navă care să-l legene.

– Ce-aţi mai făcut în ultimul timp, tu şi Grupul Urîtelor?

– Nu le spune aşa! Nu sînt urîte.

Jamie pufni, iar Carrie zîmbi.

– Oricum, nu *prea* urîte, zise ea, şi, în plus, ce contează cum arată cineva?

Jamie zîmbi ironic.

– Ai doar nouăsprezece ani şi deja gîndeşti ca un filosof.

– În curînd voi împlini douăzeci.

– Măi, măi, ce mare eşti, o tachină el.

Carrie nu-l luă în seamă. Din punctul ei de vedere, rareori se întîmpla ca fraţii ei să greşească în ceea ce spun sau fac.

– Indiferent cum arătăm, zise ea, trecîndu-se cu generozitate în rîndul urîtelor – sîntem implicate într-un proiect foarte important.

– Sînt convins de asta. Tonul lui Jamie era ironic şi amuzat în acelaşi timp. La fel de important ca şi acela de a salva broaştele? Sau de a-l determina pe sărmanul domn Coffin să asigure gîştelor sale un spaţiu neîngrădit?

– Aceste proiecte aparţin trecutului. Acum sîntem implicate în... Se întrerupse cînd căţelul strănută de două ori la rînd. Crezi că a răcit?

– Mai degrabă cred că reacţionează la mătasea ce îmbracă aproape totul. Locul ăsta arată ca un harem.

– Ce este un harem?

– Ceva despre care nu am de gînd să-ţi vorbesc.

Carrie îşi lăsă în jos buza inferioară, în semn de nemulţumire şi supărare.

– Dacă vei dori vreodată să-mi faci un cadou deosebit, ai putea să-mi povesteşti, în detaliu, tot ce ai făcut într-o călătorie.

Chipul lui Jamie păli puţin la gîndul consecinţelor pe care le-ar putea avea o astfel de relatare. Îi trebuiră cîteva clipe pentru a-şi recăpăta culoarea, după care zîmbi:

– Acesta nu este un cadou pe care să-l primeşti din partea vreunuia dintre noi. Acum povesteşte-mi despre ceea ce faceţi voi, tu şi urîtele.

– Căutăm soţi, spuse Carrie cu mîndrie şi încîntare cînd văzu cum fratele ei rămîne mut de uimire.

– Ai găsit pe cineva care să se însoare cu prietenele tale cele urîte?

Carrie îi aruncă o privire exasperată.

– Nu sînt atît de urîte şi tu ştii acest lucru. Fiecare dintre ele

este drăguță în felul ei. Tu chiar crezi că toate femeile ar trebui să fie foarte frumoase?

– Aidoma surorii mele, spuse el cu o sinceritate care confirma dragostea din privirea lui.

Înroşindu-se de plăcere, Carrie îi răspunse:

– Mă faci să-mi pierd capul.

Zicîndu-şi că acest lucru este imposibil, Jamie izbucni într-un hohot puternic de rîs, făcîndu-l pe cățel să latre speriat.

– Să-ți pierzi capul, spuse el. Ca şi cum n-ai şti că eşti cea mai frumoasă fată din cinci state.

Carrie îl sfidă aruncîndu-i o privire de persoană ofensată.

– Ranleigh a spus că din şase state.

Jamie rîse din nou:

– Atunci eu voi spune că din şapte.

– Mult mai bine, zise Carrie rîzînd. Detest să pierd un stat. Al şaptelea este Rhode Island, nu-i aşa?

– Texas, răspunse Jamie, zîmbind.

În timp ce Carrie se aplecă, ținînd cățeluşul în brațe, Jamie îşi zise că cei doi, sora lui şi cățelul, îşi aparțineau unul altuia, aşa cum îşi închipuise în clipa în care cumpărase şi ținuse în palmă ghemul de cîrlionți.

– Jamie, să ştii că, într-adevăr, aranjăm căsătorii, spuse Carrie privindu-l cu seriozitate. De cînd cu războiul dintre state, multe femei şi-au pierdut soții, iar în Vest sînt mulți bărbați care au nevoie de soții. Îi vom ajuta să se căsătorească. Este o muncă foarte interesantă.

Jamie rămase cîteva clipe cu privirea ațintită asupra ei, clipind nedumerit, încercînd să înțeleagă ce spune. Uneori i se

părea că scumpa şi adorabila Carrie era cea mai încăpățînată din familie. Cînd lua hotărîrea de a face ceva, nimic nu putea s-o oprească. Slavă Domnului că toate cauzele ei fuseseră respectabile!

– Şi cum îi găseşti pe aceşti oameni?

– Deja avem femeile, mare parte din ele sînt din Warbrooke, deşi am informat şi întregul ținut Maine că ne ocupăm cu un astfel de serviciu. Bărbații i-am găsit prin intermediul anunțurilor date în ziar.

– Soții comandate prin poştă, spuse Jamie încet, tonul ridicîndu-i-se pe măsură ce vorbea. Asigurați soții prin corespondență, ca în China. Vă băgați nasul în treburile personale ale oamenilor.

– Nu cred că este o exprimare tocmai corectă, mai degrabă asigurăm un serviciu.

– Petit, aşa se cheamă ceea ce faceți voi. Tata ştie că te ocupi de aşa ceva?

– Bineînțeles.

– Şi nu are nimic împotrivă?

Jamie continuă înainte ca sora lui să-i poată răspunde:

– Bineînțeles că nu are nici o obiecție. Ți-a permis să faci tot ceea ce ai vrut chiar din ziua în care te-ai născut.

Mîngîind cățeluşul, Carrie îi zîmbi cu drăgălăşenie fratelui său şi-şi flutură genele.

– Doar n-ai de gînd să te plîngi, nu-i aşa? Nici Ranleigh n-a făcut-o.

– Te răsfață şi acest lucru îți va dăuna, spuse Jamie privind-o cu severitate. Cum Carrie continua să-i zîmbească, nu reuşi

să-şi păstreze pentru mult timp acea mină severă. Bine, spuse el oftînd, conştient că pierduse lupta. Acum povesteşte-mi despre cum petiţi, fără a vă băga nasul în viaţa oamenilor.

Chipul delicat al lui Carrie se lumină.

– Oh, Jamie, este minunat! Dacă ai şti cît de minunat este. Vreau să spun că ne face plăcere. Dăm anunţuri la ziarele din Vest şi cerem ca fiecare bărbat să ne trimită o fotografie – nu trimitem nici o femeie înainte de a vedea cum arată bărbatul respectiv, o fotografie poate spune multe despre o persoană. Mai cerem şi o scrisoare în care să ne explice ce anume doreşte de la o soţie. Apoi încercăm să-i găsim o doamnă pe măsură.

– Şi ce trebuie să facă femeile?

– Trebuie să se prezinte pentru un interviu. Le facem fişe personale şi apoi le găsim un soţ.

Pe chipul tinerei apăru un zîmbet visător.

– Noi îi facem pe oameni foarte fericiţi.

– Şi cum ajung femeile la bărbaţii respectivi?

– Cu diligenţa, ca de obicei, spuse ea, privind căţelul.

Cum Jamie rămase tăcut, Carrie îl privi sfidător.

– Da, familia Montgomery este cea care plăteşte cheltuielile pentru drum, dar face acest lucru pentru o cauză bună. Aceşti oameni sînt singuri şi au multă nevoie unul de celălalt. Jamie, ar trebui să citeşti cîteva dintre scrisorile trimise de aceşti bărbaţi. Trăiesc izolaţi în locuri de care nimeni nu a auzit vreodată şi au atît de mult nevoie de compania cuiva.

– Fără a mai adăuga faptul că au nevoie de un ajutor în munca de la fermă, precum şi de cineva care să le încălzească

aşternutul, spuse Jamie, pentru a da o notă de realism visurilor lui Carrie.

– Ai dreptate, dar şi femeile au nevoie de acelaşi lucru.

– Şi ce anume ştii tu despre astfel de lucruri?

O tachina şi nu se putea supăra pe el pentru acest lucru. Îi plăcea faptul că fraţii ei mai mari o răsfăţau, însă uneori puteau să o şi pedepsească.

– Mai multe decît crezi, spuse întorcîndu-i spatele. Dacă nu ţi-ai dat seama, află că nu mai sînt o fetiţă. Sînt o femeie matură.

Aşa cum stătea pe pat, cu părul bogat răsfirat pe umeri, ghemuită lîngă căţeluşul ce arăta ca o jucărie, Carrie nu părea să aibă mai mult de zece ani.

– Da, şopti Jamie, o adevărată doamnă în vîrstă.

Carrie suspină. Pe cît de mult îşi iubea fraţii, pe atît de bine îi cunoştea; nici unul dintre ei şi nici tatăl lor nu dorea ca ea să crească. Ar fi vrut să rămînă mica lor soră adorabilă, care să-i iubească doar pe ei.

– *Tu* nu încerci să-ţi găseşti un soţ, nu-i aşa? În vocea lui Jamie se simţi o undă de nelinişte.

– Nu, bineînţeles că nu.

Carrie ştia prea bine că era mai înţelept să nu spună nimic bărbaţilor din familia ei despre faptul că uneori plănuia să se căsătorească, deoarece toţi continuau să o considere doar o fetiţă.

–Am aici toţi bărbaţii pe care îi vreau, adăugă ea.

Jamie îşi îngustă ochii:

– Mai exact, ce anume vrei să spui cu „Toţi bărbaţii pe care îi vrei"? De cînd cuvîntul „bărbaţi" a ajuns să te preocupe?

„Din ziua în care m-am născut", dorea Carrie să-i spună. „Din clipa în care mi-am ridicat privirea din leagăn şi am văzut şapte dintre cei mai arătoşi băieţi de pe pămînt privindu-mă, iar în spatele lor o mamă şi o soră. Din clipa în care am făcut primii paşi ţinîndu-mă de mîna unui bărbat, din clipa în care bărbaţii m-au învăţat să călăresc, să navighez, să strîng noduri, să blestem, să mă caţăr în copaci şi să fac ochi dulci pentru a căpăta orice îmi doream."

– De ce nu vii cu mine în oraş? Folosim vechea clădire Johnson drept cartier general. Ai putea vedea ce facem.

Carrie îi aruncă printre gene cea mai seducătoare privire a sa, sperînd că va reuşi să-l convingă.

Auzind invitaţia, Jamie păli:

– Adică să vin de bunăvoie în cîrdul acela de femei urîte?

Carrie îşi strînse buzele pentru a-şi ascunde zîmbetul. Ştia că ceea ce-l înspăimînta pe Jamie era felul în care ar fi reacţionat prietenele ei la vederea lui. Îşi zise că va fi foarte amuzant să privească stinghereala arătosului său frate.

– Ranleigh a venit cu mine, zise Carrie, privind în jos, bosumflată. Dar lui Ranleigh nu-i este frică de nimic. Poate că ţie ţi-e frică pentru că nu eşti la fel ca el şi poate că Ranleigh are mai multă încredere în el însuşi decît tine. Poate că Ranleigh...

– Ai cîştigat, spuse Jamie, ridicîndu-şi mîinile în semn de capitulare. Voi merge cu tine dacă îmi juri că nu vei încerca să mă cuplezi cu vreuna din femeile alea.

– Nu mi-a trecut prin cap aşa ceva, spuse ea consternată

de o asemenea idee. În plus, cine te-ar vrea pe tine după ce l-a făcut pe Ranleigh?

Jamie rîse cu răutate.

– Cam jumătate din China, spuse el aplecîndu-se spre ea pentru a o apuca de bărbie. Apoi îşi coborî privirea spre căţel. Ce nume ai de gînd să-i pui?

– Hapciu, răspunse Carrie cu un zîmbet strălucitor, făcîndu-l pe Jamie să bombăne la auzul numelui.

– Pune-i un nume rezonabil.

– Povesteşte-mi despre femeile din China şi atunci îl voi numi Duke, spuse ea nerăbdătoare.

Scoţîndu-şi ceasul din buzunar şi privindu-l, Jamie îi spuse:

– Îţi acord o oră ca să te îmbraci şi pentru fiecare zece minute în care nu mă faci să aştept îţi voi spune o poveste despre China.

Carrie se strîmbă.

– Despre peisaje? Despre drumuri şi furtunile de pe mare?

– Despre fetele care dansau pentru împărat, adăugă el coborîndu-şi glasul. Şi ...care au dansat şi pentru mine. În particular.

Într-o învolburare de mătase şi perne, Carrie sări din pat.

– Treizeci de minute. Dacă reuşesc să mă îmbrac în treizeci de minute, cîte povestiri îmi vei spune?

– Trei

– Ar fi bine ca aceste povestiri să merite, spuse ea pe un ton de avertizare. Dacă vor fi plictisitoare am s-o invit pe Euphonia să cineze cu noi în fiecare seară, cît timp vei sta acasă.

– Crudă. Eşti crudă. Îşi privi ceasul. Timpul începe să se scurgă... ACUM!

Carrie se repezi spre camera în care îşi avea garderoba, ţinîndu-l pe Hapciu în braţe.

– Treizeci de minute, spuse Jamie nemulţumit şi exasperat. Ai spus că vei fi gata în treizeci de minute. Nu într-o *oră* şi treizeci de minute, ci în treizeci de minute fix.

Carrie căscă, neluînd în seamă tonul lui. Jamie era ca un cîine care latră, dar nu muşcă.

– Eram somnoroasă. Acum, povesteşte-mi altceva. Îmi eşti dator cu încă două povestiri.

După ce trase de hăţurile cailor înhămaţi la mica trăsură de lux, Jamie îşi coborî privirea spre ea. Ştia că le va atrage atenţia fraţilor săi asupra felului în care o răsfăţau şi mai ştia că trebuie să fie mai ferm cu ea şi să nu-şi respecte promisiunea de a-i povesti acele întîmplări, dar cînd îi văzu ochii mari şi albaştri plini de dragoste şi admiraţie înjură în şoaptă. Nici un membru al familiei nu era în stare să-i refuze ceva.

– Poate că îţi voi povesti încă una, spuse el, deşi nu meriţi.

Zîmbind, Carrie îl strînse de braţ.

– Ştii, mă gîndesc că pe măsură ce înaintezi în vîrstă arăţi şi mai bine şi că, într-un an sau doi, îl vei întrece pe Ranleigh.

Jamie încercă să-şi ascundă zîmbetul.

– Hm! spuse el şi-i făcu cu ochiul. Precum cîinele, nu-i aşa?

Carrie îl îmbrăţişă şi mai strîns pe Hapciu.

– El este de departe cadoul cel mai frumos, spuse ea şi, de

[illegible] dată, era sinceră. Acum povesteşte-mi mai multe despre [illegible].

Cînd Carrie, ţinînd sub braţ căţeluşul, intră în salonaşul vechii case la braţul fratelui ei, orice mişcare din cameră încetă. Toate cele şase tinere, prietene cu Carrie încă din copilărie, ridicară privirile în acelaşi timp. La început, pur şi simplu încetară orice activitate, apoi deschiseră larg ochii şi, în cele din urmă, fiecare suspină adînc. Cu toate că nu era la fel de atrăgător ca Ranleigh, Jamie era destul de chipeş pentru a le face pe femei să-şi piardă cumpătul.

Zîmbind cu mîndrie în timp ce le privea pe tinerele înlemnite, Carrie se aplecă şi suflă în flacăra chibritului pe care Euphonia îl aprinsese şi de care uitase.

– Îl cunoaşteţi toate pe fratele meu Jamie, nu-i aşa? spuse Carrie, ca şi cum nu ar fi observat uimirea prietenelor ei.

Privindu-l pe Jamie observă că, deşi pretindea că este jenat, de fapt era flatat de reacţia tinerelor femei.

Luîndu-l de braţ cu un aer posesiv, îl împinse înainte. Această mişcare le făcu pe femei să-şi revină. Începură să se mişte şi să-şi dreagă glasurile pentru a-şi masca stîngăcia.

– Cum a decurs călătoria, căpitane Montgomery? Helen încerca să vorbească firesc, dar sunetele scoase semănau mai degrabă cu un chiţăit.

– Bine, răspunse Jamie, dorindu-şi să nu fi fost de acord să o însoţească pe sora lui.

Carrie îl impinse spre un perete mai îndepărtat, pe care

Helen smulse poza din mîinile lui Carrie.

– Nu-i frumos din partea ta să mă spionezi. Este al meu.

Carrie nu-i răspunse şi se aşeză pe un scaun din apropiere, simţindu-se ca şi cum un ar fi primit o lovitură. În clipa în care se aşeză, Hapciu alergă, îi sări în poală şi, fără a-şi da seama, strînse la piept micul animal.

– Cine este? întrebă Carrie în şoaptă.

– Acesta este bărbatul cu care urmează să mă mărit, spuse Helen cu mîndrie. Am luat această hotărîre şi nimeni nu va schimba acest lucru.

– Cine este? repetă Carrie.

Smulgînd fotografia din mîna lui Helene, Euphonia o întoarse pe cealaltă parte.

– Pe spate scrie că se numeşte Joshua Greene, iar pe copii îi cheamă Tem şi Dallas. Ce nume ciudat pentru o fată. Sau numele fetei este Tem? Priveşte, a scris greşit Tim.

Fotografia trecea din mînă în mînă. Micul grup alcătuia o familie de oameni frumoşi, în ciuda faptului că hainele copiilor arătau cum arătau. Bărbatul arătos avea ceva misterios şi era cel mai frumos dintre cei care îşi trimiseseră pînă atunci fotografiile. Nici una dintre ele nu putea înţelege de ce Helen ascunsese poza sau de ce Carrie arăta de parcă ar fi văzut o fantomă.

– Mie mi-a plăcut mai mult bărbatul pe care l-am contactat săptămîna trecută. Care era numele lui? Logan şi nu mai ştiu cum sau nu mai ştiu cum Logan, nu-i aşa? Şi nu avea deja doi copii. Dacă va fi vreodată să mă mărit, mi-ar plăcea ca bărbatul să nu aibă copii, ca să îi am numai pe ai mei.

Helen smulse poza din mîna tinerei la care ajunsese.

– Nu-mi pasă ce gîndiţi voi. Mă voi căsători cu el şi cu asta basta. Îmi place.

Euphonia, care între timp citise scrisoarea lui Joshua Greene, începu să rîdă.

– N-o să te vrea. Scrie clar că are nevoie de cineva care să ştie să muncească. Doreşte o femeie care să aibă experienţă în întreţinerea unei ferme, una care să o conducă dacă este nevoie. Şi mai scrie că nu doreşte o femeie mai în vîrstă decît el – nu are decît douăzeci şi opt de ani – şi că nu-l deranjează dacă aceasta este văduvă. Scrie că-şi poate asuma responsabilitatea şi pentru copiii acesteia. Important pentru el este ca femeia să aibă cunoştinţe despre munca la fermă. Helen, ai atît de puţine cunoştinţe despre ceea ce trebuie făcut într-o fermă, încît probabil că îţi închipui că pentru a mulge o vacă trebuie să pompezi cu coada ei.

Helen îi smulse scrisoarea din mînă.

– Nu-mi pasă ce *vrea* el. Eu ştiu ce va obţine.

Cînd Helen înşfăcase scrisoarea, fotografia îi căzuse pe podea şi Carrie o ridică. Privind-o încă o dată, se convinse că ochii erau aceia care o atrăgeau. Ochii lui exprimau durere, păreau că tînjesc şi că aşteaptă ceva. Erau ochii unui bărbat care striga după ajutor. „Ajutorul meu", îşi zise Carrie. „Are nevoie de ajutorul *meu*."

Luă căţeluşul sub braţ, îşi netezi bluza albastră din mătase şi îi înapoie lui Helen fotografia.

– Nu te poţi căsători cu el, şopti ea, pentru că o voi face eu.

Pentru cîteva clipe se lăsă o tăcere adîncă, după care fi
izbucniră în rîs.

– Tu? Ce ştii tu despre munca la fermă?

– Nu ştiu nimic despre munca la fermă, dar ştiu multe lu
despre acest bărbat. Are nevoie de mine. Acum, spuse ea pe
ton categoric, scuzaţi-mă, am de făcut unele pregătiri.

2

Niciodată Carrie nu avusese secrete. Niciodată nu fusese nevoită să ascundă ceva familiei sau prietenelor sale, iată de data asta trebuia să acţioneze în secret.

Îi fusese uşor să-şi liniştească prietenele. Încă de copile făcuseră cercul celor şapte, iar Carrie fusese permanent conducătoarea grupului, celelalte urmînd-o în ceea ce ea hotăra să facă. Se îngroziseră sau chiar se temuseră cînd vreuna dintre ideile lui Carrie părea să le bage în bucluc, dar întotdeauna le împliniseră dorinţelor ei. Fratele cel mai mare al lui Carrie glumea că motivul pentru care îi erau prietene era că le putea determina să facă ceea ce ele îşi doreau de fapt.

Acum era vorba despre ceva ce Carrie dorea să facă mai mult decît îşi dorise vreodată.

După acea primă zi, zi în care Jamie venise acasă, zi în care văzuse pentru prima oară fotografia bărbatului, Carrie deveni obsedată. Fusese destul de uşor să înfrîngă voinţa lui Helene şi

să „i-l ia" pe Joshua Greene. E adevărat, se simțea puțin jenată, dar Helen trebuia să înțeleagă că Josh – așa îl numea deja – îi aparținea ei. Josh era al ei și numai al ei.

În acea primă zi, când părăsi sediul din vechea casă Johnson, ținea într-o mînă fotografia și scrisoarea, și în cealaltă cîinele. Se îndreptă spre vechiul depozit de pe chei al familiei Montgomery, care acum era folosit doar rareori. Dorea să fie singură, să se gîndească și să privească chipul bărbatului și al copiilor din fotografie.

Se purta de parcă și-ar fi pierdut o parte din capacitatea de a judeca și își repeta că riscă să devină ridicolă, că acest bărbat nu se deosebea de alți o sută care își trimiseseră fotografiile. Le văzuse pe toate, dar nici unul dintre chipurile din fotografii nu avusese vreun efect asupra ei. Niciodată nu se gîndise să-și părăsească familia și căminul pentru a pleca în Vest și a se căsători cu unul dintre bărbații din fotografii. Dar omul acesta era altfel, această *familie* era altfel. Această familie era a ei și avea nevoie de ea.

Își petrecu întreaga zi în depozitul de pe chei, stînd pe un vechi covoraș prăfuit așezat într-o canoe, privind fix la acea poză sau plimbîndu-se de colo-colo. După ce fixă fotografia pe un perete, o privi și încercă să analizeze ce anume îi plăcea la acel bărbat și la copiii lui. Încercă să judece la rece, străduindu-se din toate puterile să găsească un răspuns, dar nu reuși.

De două ori își spuse că poate expresia din ochii lui era numai un efect înșelător al luminii. Poate că tristețea, pe care credea că o deslușea în privirea acestuia avea o altă cauză. Poate

cîinele copiilor murise în acea dimineață și de aceea arătau toți atît de întristați și de singuri.

Pe la ora patru, cînd Hapciu deveni neliniștit și Carrie simți că i se făcuse foame, unul dintre bărbații în vîrstă care lucrau în depozitul de mărfuri intră în hangarul pentru bărci.

– Scuzați-mă, domnișoară. Oh, dumneavoastră sînteți, domnișoară Carrie.

Carrie încuviință și-i făcu semn să se apropie.

– Privește fotografia asta, spuse ea, arătînd spre peretele pe care o fixase. Ce vezi în această fotografie?

Omul studie poza, dar privirea-i slabă îl împiedica s-o vadă bine. Carrie o luă de pe perete și omul se apropie cu ea de geam ca s-o poată studia la lumină. În cele din urmă își întoarse privirea către Carrie și spuse:

– Arătoasă familie.

– Nimic altceva? insistă ea.

Omul păru derutat.

– Nu știu ce să zic. Oricum nu par să fie bogați sau poate că trec printr-o perioadă grea.

Carrie se încruntă.

– Nu ți se pare că... Ei bine, nu ți se pare că arată triști?

Omul păru surprins.

– Triști? Bine, dar toți zîmbesc.

Surprinsă, Carrie luă fotografia din mîinile bărbatului și o privi din nou. Avusese impresia că nu mai există nimic de descoperit în acea poză, dar acum o văzu într-o altă lumină. Într-adevăr, cei trei din fotografie zîmbeau. Atunci, oare de ce i

s-au părut triști? Băiețelul își ținea brațul în jurul taliei copilei, iar tatăl pusese cîte o mînă pe umerii fiecărui copil. Cum ar putea fi singuri din moment ce se aveau unul pe celălalt?

Carrie își întoarse privirea spre bătrîn.

– Nu-ți par nici triști, nici singuri?

– Mie mi se par fericiți, dar cît mă pricep eu? O privi zîmbind. Domnișoară Carrie, dacă doriți să fie triști, atunci cred că pot fi.

Carrie îi întoarse zîmbetul, apoi bătrînul își duse mîna la șapcă în semn de salut și părăsi hangarul.

„Nicidecum triști sau însinguraţi", gîndi Carrie. Altora li se părea o familie fericită, zîmbitoare. Se întreba de ce ea îi văzuse triști sau ce anume la această familie îi provoca un sentiment de neliniște. Pur și simplu avea impresia că strigau, cerîndu-i ajutorul. Mai rămase în hangar cîteva minute, apoi îl săltă pe Hapciu și porni spre casă.

În acea seară avu loc o recepție în cinstea întoarcerii lui Jamie, la care participară toate rudele familiilor Montgomery și Taggert. Casa fusese atît de aglomerată, încît nimeni nu își dădu seama că ea era neobișnuit de tăcută.

În următoarele trei zile, Carrie fu la fel de tăcută. Își continuă programul pe care îl avusese și înainte. În fiecare zi se ducea la sediul din vechea casă Johnson și se uita la pozele pe care le trimiteau bărbații, discuta cu femeile care doreau să se căsătorească și încerca să lase impresia că era preocupată de cu totul altceva, decît de familia din fotografie.

Cînd rămînea singură privea poza și citea scrisoarea trimisă de Josh. Știa pe de rost fiecare propoziție din scrisoare și ar fi putut recunoaşte scrisul lui Josh dintre sute de alte scrisuri.

La sfîrșitul celor trei zile, știa ce are de făcut. Așa cum plănuise de la bun început, urma să se căsătorească cu domnul Joshua Greene. Josh credea că are nevoie de o femeie care să știe să mulgă vacile sau să facă orice altă muncă de care era nevoie într-o fermă, dar Carrie credea că, de fapt, ea era ceea ce îi trebuia lui.

Cînd Carrie le comunică prietenelor ei ce anume intenționează să facă, acestea încremeniră de uimire. Chiar și Helen, care încă mai avea resentimente față de modul în care Carrie acționase luîndu-i-l pe Josh, fu tulburată.

– Ți-ai pierdut mințile, îi spuse Euphonia. Tu poți avea orice bărbat pe care ți-l dorești. Așa cum arăți și cu banii tăi...

La auzul acestor vorbe, se ridicară murmurele de protest ale celorlalte, căci întotdeauna fusese interzisă orice discuție despre banii lui Carrie.

– *Cineva* trebuia să spună adevărul, continuă Euphonia iritată. Acest om are nevoie de o soție care să-l ajute la fermă. Tu nu poți nici măcar să coși, darămite să semeni porumb. Euphonia își îngustă ochii și continuă: Știi că mătasea porumbului înseamnă cu totul altceva decît cuvîntul mătase, pe care îl cunoști tu?

Carrie nu avea habar despre astfel de lucruri, dar considera că asta nu era un impediment.

– M-am gîndit că, dacă i-aș scrie domnului Greene, s-ar putea ca el să nu mă considere potrivită ca soție. Deoarece cred că poate angaja mînă de lucru în locul unei soții, m-am hotărît să mă căsătoresc cu el înainte de a pleca spre acest oraș din Colorado, numit Eternity.

O dată rostite aceste cuvinte, femeile începură să vorbească toate deodată, încercînd să o determine pe Carrie să gîndească rațional. Îi atraseră atenția asupra faptului că nu ar trebui să-l mintă pe domnul Greene, unul dintre principiile adoptate de ele fiind acela că nu trebuie să-i induci în eroare pe bărbații care își doresc o soție. Unui bărbat care își dorea o soție cu un temperament plăcut îi trimiteau o femeie veselă și calmă, nu una cicălitoare. Domnul Greene ceruse o soție potrivită pentru un fermier și trebuia să primească ceea ce ceruse.

– Nu va fi dezamăgit de mine, spuse Carrie, zîmbind încrezătoare.

După această afirmație, femeile se așezară la loc pe scaunele lor și continuară să o privească pe Carrie. Era atît de drăgălașă, încît oriunde se duceau bărbații doreau să atragă asupra lor atenția tinerei lor prietene. Carrie avea un fel de a fi pe care-l invidiau toate femeile care o cunoșteau. Bărbații o plăceau din prima clipă și ajungeau să o *adore*. Poate că acest lucru se datora și faptului că fusese crescută de șapte frați mai mari și de un tată care o învățaseră tot ce trebuia să știe despre bărbați. Dar indiferent de motive, era clar că putea avea orice bărbat pe care și l-ar fi dorit. Tot ce avea de făcut era să aleagă.

După două zile în care se străduiseră să o facă pe Carrie să „raționeze", femeile renunțară. Se săturaseră să mai vorbească în zadar. Carrie le spuse că dacă i-ar fi cu adevărat prietene, ar ajuta-o să găsească o modalitate de a încheia o căsătorie cu domnul Greene, astfel încît acesta să nu o poată

soția atunci cînd va descoperi că ea nu știe nimic despre munca la fermă.

– S-ar putea să fie puțin, ei bine... nemulțumit, la început, cînd va afla că am înfrumusețat adevărul cu privire la abilitățile mele. S-ar putea să fie tentat să-mi ceară să plec înapoi, la mine acasă. Nu poți ști niciodată cum reacționează un bărbat și de aceea vreau să-l forțez să-mi acorde o șansă să-i dovedesc că eu sînt soția perfectă pentru el.

Prietenele lui Carrie aveau propriile păreri despre ce ar face domnul Greene în clipa în care ar descoperi că noua lui soție l-a mințit, a complotat, a pus totul la cale pentru a-l atrage într-o căsătorie pe care el n-o dorea. Carrie era însă convinsă că după un timp ele vor încerca să o ajute pentru a-și duce la bun sfîrșit planurile cu privire la Joshua Greene. La urma urmei, totul era atît de romantic!

Primul lucru pe care l-au făcut a fost să se informeze despre munca într-o fermă. Crescuseră toate în apropierea mării, în condiții confortabile, cu servitori care le purtaseră de grijă. Mîncarea venea de la bucătărie, și nu aveau nici cea mai mică idee despre cum ajungea acolo. Sarah le spusese că un om o aducea la ușa din spate a casei.

După ce se hotărîseră asupra cărui lucru să se concentreze, începuseră să caute informații despre munca la fermă, de parcă ar fi pregătit un proiect la școală. După cîteva zile își dădură seama că subiectul era teribil de plictisitor, fapt pentru care au rugat o femeie, care venise la ele în căutarea unui soț, să le facă o ciornă pentru scrisoare. Carrie transcrise scrisoarea și trimise

un mesager, pe cheltuiala tatălui ei, să o ducă la destinație, în micul oraș Eternity, din Colorado.

Carrie și prietenele ei îi comunicară domnului Greene, care nu bănuia nimic, faptul că femeia perfectă pentru el trebuia să se căsătorească prin procură înainte de a se duce la Eternity. Dacă domnul Greene era de acord cu acest aranjament, tot ce avea de făcut era să semneze hîrtiile anexate, căsătoria urmînd a se face la Warbrooke. Dacă aranjamentul îi convenea, Carrie urma să se întîlnească cu el imediat după căsătorie.

– Tatăl tău nu va fi niciodată de acord, spuse Euphonia.

Carrie știa că prietena ei are dreptate. Tatăl său nu ar admite niciodată ca fiica sa să se căsătorească cu un bărbat pe care nu l-a întîlnit niciodată, un bărbat care și lui îi era necunoscut. Faptul că se îndrăgostise de un bărbat și de cei doi copii ai lui doar văzîndu-i într-o fotografie, l-ar fi făcut să se amuze.

– Voi găsi eu o cale, spuse Carrie cu mai multă convingere decît avea.

După ce trimise scrisoarea lui Josh, știa că avea de așteptat cîteva luni pentru a primi răspunsul, deoarece chiar trimisă printr-un mesager, călătoria pînă în Colorado dura destul de mult timp, ca de altfel și înapoierea cu răspunsul. Carrie făcuse o copie după scrisoarea pe care i-o scrisese lui Josh și, în timp ce zilele se scurgeau, o recitea judecînd fiecare propoziție. Poate că n-ar fi trebuit să scrie asta, poate că această propoziție ar fi trebuit omisă, poate că ar fi trebuit să adauge ...

În timpul lungilor luni de așteptare, avu unele îndoieli cu

privire la scrisoare, dar nu regreta nici o clipă că o expediase. În fiecare seară trimitea bezele viitoarei sale familii și în fiecare zi se gîndea la ei. Cumpărase materiale pentru a-i face rochii fetiței care urma să-i fie fiică și o barcă cu pînze pentru băiat. Cumpărase, de asemenea, cărți, fluiere, zahăr candel pentru copii și opt cămăși pentru Josh.

După șase luni de așteptare, într-o dimineață, cînd intră în clădirea societății, constată că prietenele ei o așteptau. Pe chipul lor se citea o nerăbdare care o făcu pe Carrie să înțeleagă că sosise răspunsul de la Josh. Tăcută, ea luă plicul, cu mîini tremurînde, îl deschise și aruncă o privire asupra scrisorii, apoi privi grăbită hîrtiile legale. Simțind că i se taie respirația, se lăsă să cadă pe un scaun.

– Le-a semnat, spuse ea pe jumătate uimită, pe jumătate neîncrezătoare.

La început, femeile nu știură dacă să se bucure sau să plîngă.

Carrie zîmbi cu satisfacție.

– Felicitați-mă. Sînt o femeie aproape măritată.

Tinerele o felicitară, dar, în același timp, îi spuseră și că o consideră nebună și că domnul Greene va fi foarte furios cînd va descoperi că a fost înșelat.

Carrie nu le luă în seamă, deoarece era mult prea fericită. Acum tot ce mai avea de făcut era să-i ducă tatălui ei documentele pentru a le semna, deoarece era prea tînără și nu avea dreptul s-o facă. Apoi se gîndi că trebuie să găsească un preot pentru a oficia căsătoria prin procură.

Carrie se descurcă așa cum se descurcase și cu Joshua

Greene: minţind. Se duse la sediul societăţii navale Warbrooke, proprietatea familiei, şi se oferi cu naturaleţe să ducă tatălui său un teanc de acte pentru a fi semnate. Introduse procura printre celelalte acte şi tatăl său o semnă fără s-o citească. Nu-i fu greu apoi, să găsească şi un preot care să oficieze slujba.

Şi astfel, într-o dimineaţă de vară tîrzie, la un an de la terminarea războiului, Carrie Montgomery deveni, în mod legal, doamna Joshua Greene, avînd-o pe Euphonia ca reprezentant în locul lui Josh.

După oficierea ceremoniei, Carrie îşi îmbrăţişă prietenele şi le spuse că le va duce dorul, dar că avea să fie foarte, foarte fericită în noua ei viaţă.

– Ce te faci dacă te bate?

– Ce te faci dacă este un beţiv?

– Ce te faci dacă este spărgător de bănci sau dacă îi plac jocurile de noroc sau dacă a făcut puşcărie? Ce te faci dacă este un criminal?

– Nu v-aţi făcut probleme pentru alte sute de femei pe care le-aţi trimis să se căsătorească, aşa că nu trebuie să vă faceţi griji pentru mine, le spuse Carrie, nemulţumită de faptul că prietenele ei nu se bucurau pentru ea, ci plîngeau cu nasul în batistă.

Pentru Carrie, tot ceea ce făcuse pînă acum fusese cu mult mai uşor decît ceea ce urma: să discute cu părinţii. În clipa în care le mărturisi ce făcuse, mama ei nu păru la fel de şocată ca tatăl său. Ea îi aruncă soţului o privire plină de reproşuri:

– Ţi-am spus că voi toţi o răsfăţaţi prea mult şi acum iată *rezultatul*.

Carrie crezu că tatăl său va izbucni în plîns. Ştia că o adoră, că niciodată nu se gîndise că ea va creşte şi, cu atît mai puţin, că se va mărita şi va pleca să locuiască la sute de kilometri depărtare.

Mama lui Carrie spera că această căsătorie era ilegală şi că putea fi anulată. Carrie ripostă pe un ton calm, dar cu fermitate:

– Dacă o faceţi, am să fug de acasă.

Privind expresia fermă a fiicei sale, mama ei dădu din cap, semn că o credea în stare să facă acest lucru. Încăpăţînarea ce-i caracteriza pe cei din familia Montgomery era notorie şi ştia că, dacă fiica ei îşi pusese în minte să se căsătorească cu un bărbat pe care nu-l întîlnise niciodată, va face acest lucru.

– Îmi doresc ca Ring să fi fost aici, spuse tatăl ei, referindu-se la fiul său cel mai mare.

Pe Carrie o străbătu un fior de spaimă. Dacă fratele ei mai mare ar fi fost acasă, ar fi aşteptat plecarea lui înainte de a le arăta actele părinţilor săi, care erau mai îngăduitori. Acesta n-ar fi acceptat aranjamentele ei. Carrie nu le-ar fi spus nimic părinţilor dacă *vreunul* dintre fraţii ei ar fi fost acasă.

– Nu văd ce mai pot face, spuse tatăl ei mîhnit. Cînd pleci?

– Imediat ce termin de împachetat, răspunse Carrie.

Mama ei o privi cu atenţie şi spuse:

– Ce anume ai de gînd să iei cu tine în acea sălbăticie?

– Totul, spuse Carrie drept răspuns la ceea ce ea considera a fi o întrebare ciudată. Am de gînd să iau cu mine tot ce-mi aparţine.

În faţa acestei afirmaţii, pe chipurile întristate ale părinţilor

îşi făcu loc veselia. Se priviră unul pe celălalt, apoi izbucniră într-un rîs, un rîs care o făcu pe Carrie să treacă în defensivă. Ea se ridică brusc în picioare, ofensată de hohotele lor de rîs.

– Vă rog să mă scuzaţi, dar trebuie să mă duc în camera mea pentru a începe să-mi fac bagajele.

Afişînd un aer glacial, Carrie părăsi camera.

3

Doamna Joshua Greene îşi făcea vînt cu evantaiul din fildeş, ornat pe margini cu pene de struţ. Trase mai aproape căţeluşul şi încercă să-şi stăpînească bătăile accelerate ale inimii. În cîteva minute, ea şi ceilalţi pasageri ai poştalionului urmau să ajungă în Eternity. Întîrziaseră cu patru zile faţă de orarul stabilit şi se întreba dacă soţul ei va fi acolo pentru a o întîmpina.

De fiecare dată cînd rostea în gînd cuvîntul *soţ*, zîmbea închipuindu-şi plăcerea pe care o va citi pe chipul lui Josh cînd acesta îşi va da seama că noua lui soţie nu avea un spate zdravăn, făcut pentru a trage la plug, ci era o tînără doamnă care... Ei bine, atrăgătoare.

Gîndindu-se la prima lor noapte împreună, Carrie începu să-şi facă vînt cu evantaiul mai repede. Cu toate că fraţii ei credeau că reuşiseră cu succes să-i păstreze gîndurile pure şi neîntinate, Carrie auzise destule lucruri despre femei şi bărbaţi, ascultînd comentariile fraţilor ei despre viaţa de burlac. De altfel, era

convinsă că ştie mult mai multe lucruri decît o mare parte dintre tinerele femei şi că nu se temea de ceea ce se petrecea între un bărbat şi o femeie. Luînd în seamă rîsetele şi comentariile fraţilor săi, ceea ce se petrecea între un bărbat şi o femeie era cel mai excitant, cel mai plăcut şi cel mai însemnat lucru de pe pămînt. Toate acestea o făceau pe Carrie să aştepte cu nerăbdare ceea ce avea să se întîmple.

Cînd în cele din urmă poştalionul intră în Eternity şi se opri în dreptul gării, ea îl zări înainte ca vehiculul să se fi oprit.

– Este aici? întrebă femeia care stătea în faţa ei.

Carrie îi aruncă un zîmbet timid şi confirmă. Cele două femei călătoriseră împreună de-a lungul celor şapte sute de kilometri şi Carrie îi povestise ce dorea să facă după ce îşi va întîlni soţul. Nu îi spusese toate detaliile, preferînd să nu menţioneze faptul că scrisoarea ei către Josh conţinea cîteva lucruri neadevărate, dar îi relată aproape toate părţile romantice ale apropiatei lor poveşti de dragoste. Îi vorbise despre aventura de a fi o mireasă cerută prin corespondenţă şi de a se fi căsătorit prin procură, deoarece se îndrăgostiseră prin intermediul scrisorilor şi că acum urma să-şi întîlnească soţul pentru prima oară.

Femeia, care trăia cu soţul şi cu cei patru copii ai lor în California, se aplecă spre ea şi o bătu pe mînă cu un gest liniştitor.

– El se va îndrăgosti şi mai mult de tine în clipa în care te va vedea. Este un bărbat norocos.

Coborîndu-şi privirea, Carrie roşi.

Cînd poştalionul se opri, descoperi că dintr-o dată îi este teamă. Îi reveniră în minte tot ceea ce părinţii şi prietenele ei îi

spuseseră şi se întrebă: „Pentru numele lui Dumnezeu, ce am făcut?"

Doi bărbaţi coborîră din poştalion. Carrie se feri lipindu-se de perdele; bărbatul care stătea în picioare pe peron se uita insistent spre diligenţă cu o privire de nepătruns.

L-ar fi recunoscut oriunde pe cel care îi era soţ. Ascunsă în umbra perdelelor, îl examină. Era mai scund decît fraţii ei, dar mai robust. Avea umeri laţi şi talie îngustă.. Ochii de culoare închisă, pătrunzători, priveau cu atenţie spre diligenţă. Stătea rezemat de peretele ce mărginea peronul, privind indiferent la cei din jur. Purta un costum negru cu o croială excelentă. Carrie îşi dădu seama că era un costum scump, dar acum era puţin cam uzat.

Ştergîndu-şi palmele de fusta de călătorie, Carrie asculta cum vizitiul descarcă bagajele aşezate deasupra diligenţei, dar continuă să stea nemişcată cu Hapciu în poală, urmărindu-l pe Josh. Acesta nu se mişcă de lîngă perete nici atunci cînd păru că nu mai coboară nici un călător. Privea şi aştepta.

„Ştie că sînt aici", îşi zise Carrie. „Ştie acest lucru şi mă aşteaptă." Acest gînd o făcu să se relaxeze şi zîmbi. Femeia din faţa ei zîmbi şi ea.

Răsucind lesa lui Hapciu în jurul încheieturii mîinii, Carrie se ridică şi se îndreptă spre uşa diligenţei.

În clipa în care Josh zări o fustă în dreptul uşii, se desprinse de perete şi înaintă, dar se opri cînd o văzu pe Carrie.

Cînd privirile li se întîlniră, ea ştiu fără urmă de îndoială că nu greşise. Domnul Joshua Greene era al ei şi aşa avea să fie pentru tot restul vieţii.

Carrie îi zîmbi, uşor nesigură, căci inima îi bătea atît de tare încît simţea că nu mai este în stare să gîndească.

Fără să zîmbească, Josh înaintă repede. Expresia de pe chipul său frumos nu dezvăluia nimic din neliniştea care-l stăpînea, dar aproape că-l doborî pe vizitiu în graba de a se apropia de Carrie. Punîndu-şi mîinile puternice în jurul taliei ei, o ajută să coboare.

În clipa în care mîinile lui atinseră talia ei, amîndoi fură străbătuţi de un fior. Josh îşi ţinea mîinile pe mijlocul ei, privind-o şi aerul dintre ei păru a se încinge, iar Carrie îşi zise că biata ei inimă se va opri.

Pentru cîteva clipe părură un tablou: mîinile lui Josh în jurul taliei ei, Carrie pe scara diligenţei, amîndoi privindu-se cu intensitate. Pentru cineva din afară ar fi putut părea nişte statui.

– Hei, porumbeilor îndrăgostiţi, nu aveţi de gînd să vă daţi la o parte, spuse vizitiul în timp ce încerca să-l împingă pe Josh, care părea că prinsese rădăcini în acel loc.

Carrie fu cea care împrăştie vraja în clipa în care îi zîmbi soţului ei. Cînd Josh îi răspunse zîmbind la rîndul lui, Carrie simţi că se topeşte. Avea cel mai frumos zîmbet din lume: buzele frumos conturate se desfăcură, dezvăluind un şir de dinţi albi.

Cu mişcări încete, fără a-l lua în seamă pe vizitiul care îi privea dezaprobator, Josh o coborî pe Carrie de pe treapta poştalionului. În clipa în care o aşeză pe pămînt, mîinile sale se mişcară în susul taliei. Cînd palmele lui îi atinseră sînii, Carrie fu pe punctul de a leşina.

După ce o depuse pe pămînt, Josh se dădu înapoi şi duse mîna la pălărie.

– Doamnă, şopti.

Dacă nu l-ar fi iubit, Carrie s-ar fi îndrăgostit de el în clipa în care i-a auzit vocea. Ciudat, dar în toate visele ei nu se întrebase niciodată cum suna vocea lui. Era adîncă şi... Şi, ei bine, frumoasă, aproape ca vocea unui tenor.

Trebuia să se prezinte, dar era incapabilă să scoată o vorbă. Ce ar putea să-i spună? „Bună, eu sînt soţia ta?“ sau „Chiar îţi doreşti o fată de la ţară?“ Poate ar trebui să-i spună primul lucru care-i trecea prin minte: „Sărută-mă“?

După ce respinse toate aceste posibilităţi, Carrie se îndepărtă de diligenţă, urmată de Hapciu care gîfîia, şi se îndreptă spre peronul umbrit. Aşteptînd în picioare, îşi desfăcu evantaiul ce atîrna de încheietura mîinii şi începu să-şi facă vînt în timp ce-l urmărea pe Josh care se întorsese la diligenţă.

În timp ce Carrie aştepta, femeia cu care călătorise coborî din poştalion şi, politicos, Josh o ajută. Femeia avea cel puţin douăzeci de kilograme în plus peste greutatea pe care ar fi trebuit s-o aibă şi era mult mai în vîrstă decît Josh.

– Sînteţi doamnişoara Montgomery? îl auzi întrebînd. Vreau să spun, doamna Greene?

Femeia îi zîmbi lui Josh.

– Tinere, poţi să renunţi la figura asta speriată, nu sînt mireasa ta. Josh îşi scoase pălăria. „Ce păr frumos“, îşi spuse Carrie.

– Dacă aş fi avut această onoare, doamnă, m-aş fi considerat omul cel mai norocos, spuse Josh.

Femeia, suficient de în vîrstă ca să-i fie mamă, se înroşi şi chicoti încîntată.

Carrie zîmbi. Dacă ar fi avut vreo îndoială cu privire la ce făcuse, aceasta dispăruse în clipa în care văzuse gestul cavaleresc al lui Josh. Acum depindea de ea cînd anume avea să-i spună lui Josh că ei doi îşi aparţin unul altuia. Oricum, ar face acest lucru fără martori.

Îl văzu pe Josh privind în poştalion. Apoi se duse la vizitiu şi-l întrebă ceva. Probabil că omul îi confirmă că pasagerii coborîseră.

Stînd pe o bancă prăfuită de pe peronul unde trăgeau poştalioanele, cu Hapciu la picioarele ei, Carrie îl privi pe Josh cum scoate scrisoarea ei din buzunarul hainei şi o reciteşte. Îi urmări mîinile. Erau mîini puternice şi îşi aminti atingerea lor.

Cînd vizitiul îi strigă pe pasagerii care continuau călătoria aceştia urcară în poştalion, unul cîte unul. Cînd vizitiul se urcă pe capră, Josh se întoarse spre Carrie şi o privi întrebător. Ea era conştientă de faptul că el nu uitase de prezenţa ei nici măcar o clipă.

– Îmi permiteţi să vă ajut? o întrebă el cu o voce caldă. În clipa în care o privi, inima lui Carrie începu să bată mai repede şi nu reuşi decît să dea din cap, incapabilă să scoată vreun cuvînt.

Vizitiul îşi îndemnă caii şi, într-un nor de praf, poştalionul începu să se mişte. Şeful de gară părăsi peronul şi intră în clădire, iar Carrie şi Josh rămaseră singuri afară.

Stînd în picioare în bătaia soarelui, cu spatele la Carrie, Josh urmărea cum diligenţa se îndepărtează. Cînd o pierdu din priviri, se întoarse încet spre ea.

– Aşteptaţi pe cineva? o întrebă.

– Pe soţul meu, spuse ea, zîmbindu-i. Dar dumneavoastră? Aşteptaţi pe cineva?

– Pe ... se întrerupse şi tuşi pentru a-şi drege glasul. Pe ... mea.

– Mm, spuse ea. Cum o cheamă?

O privea atît de intens, încît, pentru o clipă, Carrie nu mai reuşi să gîndească.

– Pe cine?

– Pe soţia dumneavoastră.

Josh scoase scrisoarea, apoi, luîndu-şi cu greu privirea de la Carrie, privi scrisoarea.

– Carrie. Numele ei este domnişoara Carrie Montgomery.

– Se pare că nu ştiţi prea multe despre ea, îl tachină ea.

– Oh, ba da!

În glasul lui se simţea o stînjeneală care aproape că o făcu pe Carrie să chicotească.

– Poate să are cu plugul *zece acri* (patru hectare) de teren de fermă într-o singură zi. Poate să crească porci, să-i taie şi să-i gătească, să aibă grijă de măgari, de pui şi de copii. Poate să tundă oi, să ţească hainele şi să croiască îmbrăcăminte şi, dacă este nevoie, chiar să-şi construiască o casă.

– Dumnezeule mare! exclamă Carrie. Pare a fi o femeie foarte pricepută. Este drăguţă?

– Mai degrabă nu.

Spunînd acestea se uită la ea şi în privirea lui întunecată se citea o asemenea dorinţă, încît Carrie se cutremură.

– Nu ai întîlnit-o încă?

– Încă nu, spuse el şi se mai apropie cu un pas.

În clipa aceea Hapciu se smuci, căci zărise un iepure care alerga prin iarbă, Carrie scăpă lesa şi cățelul o zbughi peste cîmp. Ea se ridică în picioare şi o porni după Hapciu care însemna atît de mult pentru ea. Era singura ființă pe care putuse să o ia de acasă şi să o aducă cu ea.

Josh i-o luase însă înainte. Alerga după cîine de parcă prinderea acestuia ar fi însemnat totul pentru el.

Cîteva minute alergară amîndoi după cîine, Carrie în fusta largă care-i dădea libertate în mişcare, iar Josh în costumul lui negru. Josh fu cel care înhăță cățeluşul înainte de a alunecă în vizuina iepurelui. În loc de mulțumire, acesta îl muşcă de mînă.

– Cățel rău, spuse Carrie în clipa în care îl luă în brațele sale pe Hapciu. Mulțumesc foarte mult că l-ai salvat. Putea să se rănească, îi spuse ea lui Josh.

Uitîndu-se la mîna însîngerată, Josh zîmbi.

– Pe aici sînt cam multe lucruri senzaționale pentru el. Ai face mai bine să-l ții în lesă.

Carrie încuviință, puse cățelul jos, strînse catarama lesei în jurul încheieturii mîinii şi îşi scoase batista.

– Lasă-mă să văd ce ai pățit la mînă.

După o scurtă ezitare, Josh îi întinse mîna şi ea i-o cuprinse în palme. Carrie nu era pregătită pentru şocul pe care îl simți cînd îl atinse. Stăteau la umbra unui plop canadian bătrîn, în aerul de munte înmiresmat, doar ei doi, de parcă restul lumii nu ar fi existat.

Străduindu-se să nu mai tremure, Carrie şterse sîngele de pe mîna lui Josh.

– Eu... cred că rana nu este prea adîncă.

Josh privea părul lui Carrie.

– Nu are colți îndeajuns de mari pentru a mușca mai adînc.

Cînd îşi ridică privirea, Josh zîmbea, şi Carrie crezu pentru o clipă că o va săruta. Îşi dorea din tot sufletul acest lucru. Ar fi vrut s-o ia în brațe şi să o sărute pînă cînd nu se va mai putea gîndi la nimic altceva.

Brusc, Josh se retrase.

– Trebuie să plec. Trebuie să văd ce s-a întîmplat cu... cu...

– Cu soția ta, completă Carrie.

Dădu din cap pentru a confirma spusele ei, dar nu reuşi să pronunțe cuvîntul „soție".

– Trebuie să plec, zise el, se răsuci pe călcîie şi porni spre peronul stației.

– Eu sînt Carrie Montgomery, spuse ea.

Josh se opri, dar rămase cu spatele la ea.

– *Eu sînt* Carrie Montgomery, repetă ea, puțin mai tare.

Cînd Josh se întoarse spre ea, zîmbi cu gîndul la surpriza pe care i-o făcuse spunîndu-i cine este.

Chipul lui Josh părea o mască de nepătruns.

– Ce vrei să spui? întrebă el cu glas moale.

– Eu sînt Carrie Montgomery. Eu sînt femeia pe care o aştepți. Eu sînt... soția ta.

Mai degrabă îl simți decît îl văzu, cînd Josh făcu cîțiva paşi spre ea. Ajunsese atît de aproape, încît îi simți respirația atingîndu-i fața şi îşi ridică privirea spre el. Bărbatul nu zîmbea. Mai văzuse acea expresie pe chipul fraților ei, astfel că îşi dădu seama cît era de furios.

– Tu n-ai arat cu plugul în viaţa ta, spuse el.

Carrie zîmbi auzindu-l.

– E adevărat.

Cu mîini tremurînde, Josh trase scrisoarea din buzunarul de la haină.

– Ea mi-a scris că ştie să facă acest lucru. Mi-a spus că s-a ocupat de o fermă încă de cînd era o copilă.

– Poate că am înfrumuseţat puţin adevărul, răspuns Carrie, cu un aer de modestie.

Josh mai făcu un pas spre ea..

– Ai minţit. M-ai minţit al dracului de bine!

– Cred că acesta este un cuvînt urît. Cred c-ar fi mai bine dacă n-ai…

El mai înaintă un pas, dar de astă dată Carrie nu mai avea unde să se retragă, aşa că se mulţumi să-l înfrunte.

– Am scris că am nevoie de o femeie care să ştie să muncească la o fermă, nu de o… de o doamnă care duce cu ea un şobolan cu păr lung, pe care îl numeşte cîine.

Hapciu începu să latre la Josh, de parcă ar fi înţeles că despre el fusese vorba.

– Acum, te rog, fii atent la ce vreau să-ţi spun, începu Carrie, dar Josh nu o lăsă să vorbească.

– A ta a fost ideea de a face o astfel de glumă?

Punîndu-şi mîna pe frunte de parcă l-ar fi durut cumplit, Josh se îndepărtă de ea.

– Pentru numele lui Dumnezeu, ce mă fac acum? Am devenit suspicios în clipa în care am primit hîrtia pentru căsătorie prin procură, dar m-am gîndit că acest lucru se datora faptului că

femeia era mult pre urîtă. Mă pregătisem sufleteşte pentru aşa ceva.

Întorcîndu-se spre Carrie, o contemplă din cap pînă în picioare cu adînc dispreţ.

– Dar tu! Nu eram pregătit pentru *tine*.

Încercînd să-l liniştească pe Hapciu, Carrie se întrebă dacă cumva se transformase într-o broască, deoarece nimeni nu se plînsese pînă atunci despre felul în care arăta.

– Ce te nemulţumeşte la mine?

– Ce *nu* mă mulţumeşte la tine, sublinie el. Ai muls vreodată o vacă? Ştii cum să iei gîtul unui pui şi să-l tranşezi? Ştii să găteşti? Cine ţi-a făcut rochia? O croitoreasă franţuzoaică?

Croitoreasa care îi făcea rochiile era, într-adevăr, franţuzoaică, dar asta n-avea importanţă.

– Nu cred că aceste lucruri contează. Dacă m-ai lăsa să-ţi explic, aş putea lămuri totul.

Josh se îndreptă spre copac, îşi propti spatele de el şi îşi încrucişă braţele la piept.

– Te ascult, spuse el.

După ce respiră adînc, Carrie îi relată cele întîmplate. Începu prin a-i povesti cum ea şi prietenele ei organizaseră un birou pentru căsătorii prin corespondenţă, sperînd să-i arate astfel că se pricepea la numeroase alte lucruri. Josh nu scoase o vorbă. Carrie continuă, spunîndu-i că îi văzuse fotografia pe care o trimisese şi că ştiuse din prima clipă că îl iubeşte.

– Am simţit că tu şi copiii tăi aveţi nevoie de mine. Am văzut asta în privirea ta.

Josh o privea impasibil.

Carrie îi povesti cît îi trebuise pentru a se hotărî, şi faptul acordase o mare atenţie acestui lucru (nu dorea ca el să o creadă o tînără lipsită de minte care nu se gîndea prea mult la ceea intenţiona să facă). Apoi îi povesti despre toate aranjamentele complicate la care recursese pentru a se căsători cu el. Îi vorbi despre despărţirea ei de familie, de cămin şi de prietene pentru veni la el şi ochii i se umplură de lacrimi.

– Asta e tot? întrebă Josh cu răceală.

– Cred că da, răspunse Carrie. Îţi poţi da seama că nu am făcut toate acestea dintr-o toană. Am simţit că ai nevoie de mine Am simţit că...

– *Ai* simţit, spuse el îndepărtîndu-se de copac şi îndreptîndu-se spre ea. Nu, domnişoară, *tu* ai hotărît. Tu şi numai *tu* ai hotărît soarta celor din jurul tău. N-ai pic de respect faţă de nimeni. Ţi-ai pus prietenele şi familia pe jar dintr-un exces de romantism. Ţi s-a părut că un bărbat pe care nu l-ai întîlnit niciodată... se întrerupse pentru a-i arunca o privire aspră – are *nevoie* de tine.

Ultimele cuvinte le rosti cu un dispreţ ucigător.

Înaintînd, se aplecă spre ea, încît fu nevoită să se lase pe spate

– Pentru informarea ta, feţită bogată şi răsfăţată, care-ţi permiţi orice, află că eu am nevoie de o femeie care să poată face faţă *muncii* la fermă. Dacă aş avea nevoie de o neştiutoare, de o bucăţică cum eşti tu, aş găsi-o oriunde în lumea asta. Aş fi putut avea o jumătate de duzină de femei exact ca tine, chiar aici, în Eternity. Nu am nevoie de o parteneră de pat, ci de o femeie care să poată munci.

Cu aceste cuvinte se îndepărtă furios, îndreptîndu-se spre grajdul gării.

Clipind năucită, Carrie rămase pe loc. Nimeni nu-i mai vorbise aşa cum tocmai o făcuse acest bărbat... Şi nici nu o va mai face.

Aranjîndu-şi bluza, ca şi cum ar fi dorit să-şi sublinieze ţinuta, porni după Josh. Deoarece el mergea cu paşi repezi, nu-i fu uşor să-l ajungă, iar cînd reuşi se opri în faţa lui.

– Nu ştiu de ce afirmi că ştii totul despre mine, cînd în realitate habar n-ai. Eu...

– Aspectul, spuse el. Te-am judecat după aspect. Nu la fel m-ai judecat şi tu pe mine? Ţi-ai aruncat o privire asupra fotografiei mele şi ai hotărît să-mi schimbi cursul vieţii. Nu te-ai gîndit o clipă că s-ar putea să nu doresc aşa ceva..

– Nu am hotărît să-ţi schimb viaţa. Am hotărît...

– Da? Ce altceva *ai* hotărît dacă nu să-mi schimbi viaţa? A mea şi a copiilor mei.

Rîse scurt, apoi continuă:

– Le-am spus că în seara aceasta le voi aduce pe cineva care să le pregătească cina şi că niciodată nu vor mai trebui să mănînce mîncare gătită de mine.

Josh îi apucă mîinile şi le privi cu ură. Palmele lui Carrie erau catifelate, iar unghiile curate şi pilite.

– Sînt convins că eu am gătit mai mult decît tine.

Îi lăsă mîinile cu dezgust şi îşi reluă mersul.

Hotărîtă, Carrie se aşeză din nou în calea lui.

– Dar *m-ai plăcut*. Mi-am dat seama. Nu ţi-am spus imediat cine sînt pentru că voiam să ştiu dacă mă placi sau nu.

Furia lui Josh se transformă în amuzament.

– Asta ai crezut? Ţi-ai închipuit că în clipa în care te voi întîlni voi fi atît de năucit de frumuseţea ta, încît nu-mi voi da seama că nu ştii decît să stai în salonul unui bogătaş şi să cînţi la clavecin? Ai crezut că voi fi atît de orbit de frumuseţea ta şi de dorinţa de a te avea noaptea în patul meu, încît nu voi mai auzi cum plîng de foame cei doi copii ai mei?

– Nu, spuse Carrie cu glas şoptit, deşi spusele lui se apropiaseră de adevăr mai mult decît i-ar fi plăcut ei să recunoască. Nu am crezut aşa ceva. Am crezut...

Furia apăru din nou pe chipul lui.

– Nu te-ai gîndit deloc. Se pare că nu ţi-a trecut prin minte că puteam să-mi iau o soţie de aici. Ţi-ai închipuit că nici o femeie *nu doreşte* să se căsătorească cu mine? Ai crezut că eram prea urît pentru a atrage atenţia unei femei?

– Oh, nu, în nici un caz, eu cred că...

Josh nu o lăsă să-şi termine fraza.

– Bineînţeles că aşa crezi. O mulţime de femei cred la fel. Îmi pot lua o femeie dacă am nevoie, dar nu am nici timpul şi nici dorinţa de a curta pe vreuna, iar *toate* femeile asta îşi doresc, indiferent cît de urîte sînt. Am scris acelei companii aiurite care-ţi aparţine pentru o soţie care să-mi fie de ajutor, nu pentru a cere o fată cu capul plin de idei romantice.

Aruncîndu-i un zîmbet disprețuitor, o mai privi încă o dată din cap pînă-n picioare.

– Acum, domnişoară Montgomery, spuse el atingîndu-şi borul pălăriei în semn de salut, îţi urez o zi bună şi la revedere. Sper ca pe viitor să te gîndeşti bine înainte de a lua o decizie.

Josh se îndepărtă. Carrie rămase locului, cu căţeluşul la picioarele ei.

Nu era sigură ce anume trebuia să facă, căci nu luase în calcul o astfel de situaţie. Se întrebă la ce oră pleca următorul poştalion. Gîndul de a se întoarce la Warbrooke o îngrozea, dar înţelese că va trebui să facă acest lucru. Ridicîndu-şi privirea, îl urmări pe Josh cum se îndreaptă spre peron.

– Doamna Greene, şopti privind în urma lui, apoi strigă cu glas tare: Dacă nu mă înşel numele meu este doamna Greene. Doamna *Joshua* Greene.

Aproape că strigase ultimele cuvinte.

Josh se opri şi se întoarse în loc.

Carrie îşi încrucişă mîinile la piept şi îl privi sfidător, plină de îndrăzneală.

Cu fiecare pas pe care îl făcea spre ea, furia lui Josh creştea. Chipul său exprima atîta mînie, încît Carrie se feri din calea lui.

– Dacă mă atingi, am să...

– Acum o jumătate de oră aproape că mă rugai să te ating. Dacă aş fi început să te dezbrac, nici măcar n-ai fi protestat.

– Asta este o minciună, spuse Carrie, roşind.

– Tu ar trebui să recunoşti minciuna în cazul în care cineva o spune.

Josh o prinse de braţ şi o trase după el, îndreptîndu-se spre staţia diligenţei.

– Dă-mi drumul imediat. Îţi cer să...

Oprindu-se, Josh îşi apropie faţa de a ei, aproape atingîndu-i-o.

– Te-ai folosit de o grămadă de înşelătorii ca să te *măriţi*

cu mine. Acum mă vei însoți acasă și vei sta pînă săptămîna viitoare, cînd diligența va trece pe aici și te voi putea trimite înapoi la tatăl tău, acolo unde îți este locul.

– Nu poți să...

– Ba pot și am de gînd să o fac, spuse Josh, continuînd să o tragă după el.

Cînd ajunse în dreptul stației se opri.

– Unde îți sînt bagajele?

Carrie încercă să se desprindă din încleștarea lui și privi în jur. Cît timp stătuseră sub plopul canadian, căruțul ei cu bagaje sosise.

– Acolo, spuse Carrie arătînd cu o mișcare a capului spre căruță. Pot să am grijă de mine și singură. Pot să...

Se întrerupse cînd văzu chipul lui Josh, care arăta de parcă tocmai văzuse un monstru. Era șocat, încremenit de stupoare. Urmărindu-i privirea, Carrie nu văzu nimic neobișnuit, doar bagajele ei.

Josh privea stupefiat mormanul de cufere, fiecare fixat cu ajutorul unor frînghii groase, într-o căruță trasă de patru cai. Se îndoia de faptul că bunurile deținute de locuitorii din Eternity ar fi fost îndeajuns pentru a umple acele cufere.

– Dumnezeule mare, șopti el, apoi își întoarse privirea spre ea. De ce mi-ai făcut una ca asta?

4

În timp ce stătea cocoțată pe platforma veche de lîngă capră, Carrie începu să-și dorească să nu fi văzut niciodată fotografia lui. Era atît de supărat pe ea, încît nici nu o privea, nici nu-i adresa vreun cuvînt. Striga la cai și trăgea de hățuri de parcă ei ar fi fost de vină.

– Zău, n-am vrut să..., începu Carrie, dar Josh îi tăie vorba:

– Nu scoate nici un cuvînt. Nici un cuvînt. Trebuie să mă gîndesc la ceea ce am de făcut.

– Ai putea să mă lași să-ți dovedesc ce pot, spuse Carrie cu respirația întretăiată.

Josh îi aruncă o privire atît de disprețuitoare, încît Carrie își strînse buzele, renunțînd să-i mai adreseze vreun cuvînt.

După o călătorie lungă pe drumuri prăfuite, intrară pe un drum plin de buruieni și trecură printre niște copaci înalți. După cîteva minute aceștia începură să se rărească, lăsînd să se vadă o casă.

Niciodată nu mai văzuse un loc care să arate atît de părăginit şi de neprimitor ca acea căsuţă. Văzuse sărăcie în Warbrook, cîţiva dintre verii ei erau săraci, dar casele lor nu aveau acel aspect mizerabil şi trist.

Terenul din faţa casei şi din jurul micului şopron aflat în spatele acesteia era plin de iarbă. Casa cu aspect trist nu avea geamuri la ferestre, ci hîrtie pergament. Lumina care intra în casă era slabă, iar pe coş nu ieşea nici o dîră de fum. Casa în sine părea o cutie cu o uşă şi cu cîte o fereastră de fiecare parte a acesteia. În spatele casei era ataşată o cameră, de aceeaşi formă de cutie pătrată, iar Carrie se întrebă dacă acela era dormitorul. Îl privi pe Josh, nevenindu-i să creadă că ceea ce vedea era adevărat. Pentru nimic în lume nu şi-ar fi putut închipui că acel bărbat trăieşte într-un asemenea loc.

Privind înainte, cu maxilarele încleştate, Josh îi evită privirea întrebătoare.

– Acum vezi de ce am vrut pe cineva care să ştie să muncească. Ai putea, domnişoară Prinţesă Bogată, să trăieşti aici?

Lui Carrie i se păru ciudat faptul că el îşi dădea seama cît de îngrozitor era acel loc, dar nu făcuse nimic pentru a schimba această realitate. Verii ei Taggert trăiau aproape în sărăcie şi se părea că le plăcea dezordinea. Cînd veneau în vizită la ea acasă nu se simţeau bine şi abia aşteptau să plece.

Furios, de parcă ea era vinovată de toate necazurile lui, opri căruţa în faţa casei şi coborî de pe capră. Ajunşi lîngă casă, Carrie constată că aceasta arăta chiar mai rău decît ceea ce

văzuse de la distanţă. Lipsa unor bucăţi de şindrilă din acoperiş o făcu să se întrebe dacă erau găuri şi în casă. Uşa din faţă atîrna prinsă doar într-o balama. Neexistînd verandă, apa se strînsese în faţa uşii într-o băltoacă noroioasă.

Josh ocoli căruţa, veni pe partea în care se afla ea şi o ajută să coboare. De astă dată mîinile lui nu se mai plimbară pe talia ei. De fapt, nici măcar n-o mai privi, ci o lăsă şi se duse în partea din spate a căruţei.

După ce mai privi încă o dată spre casă, Carrie îi ceru vizitiului să-i dea două sacoşe care se aflau în partea din faţă a căruţei. Într-una avea schimburile de noapte şi în cealaltă cadouri pentru copii.

– Copiii sînt înăuntru? îl întrebă ea pe Josh.

– Da, sînt înăuntru, în frig şi în întuneric şi, probabil, morţi de foame.

Furia şi amărăciunea cu care spusese aceste cuvinte păreau o acuză directă la adresa ei.

Carrie nu mai scoase nici o vorbă, ci se întoarse şi o porni spre casă. Nu îi era uşor să-şi păstreze echilibrul cărînd în acelaşi timp cele două sacoşe şi pe Hapciu, dar Josh nu încercă să o ajute. Rămase să dea ordine vizitiului unde anume să descarce cuferele lui Carrie, adăugînd cu voce tare pentru a fi auzit de toţi cei din apropiere, ce anume gîndea el despre acele bagaje. Balamaua ruptă făcea ca uşa să se deschidă foarte greu. În cele din urmă, Carrie reuşi să se strecoare în casă.

Dacă exteriorul casei arăta îngrozitor, interiorul era şi mai şi. Un loc lugubru, trist, lipsit de culoare, care în mod sigur îi

făcea pe cei care locuiau aici să se simtă nenorociți. Pereții erau din scînduri afumate de foc de-a lungul timpului. În mijlocul camerei era o masă murdară, înconjurată de patru scaune prăpădite, dintre care unuia îi lipsea un picior.

Bucătăria – o cămăruță – era plină de vase care nu mai fuseseră spălate de mult timp. Carrie privea acel loc îngrozitor și nu-i văzu imediat pe copii. Stăteau în umbra ușii ce dădea spre ceea ce Carrie credea că era dormitorul, urmărind, așteptînd să vadă ce avea să se întîmple.

Copiii erau frumoși, chiar mai frumoși decît în fotografie. Băiatul promitea să devină un tînăr arătos și era clar că într-o bună zi fata va fi o adevărată frumusețe.

În ciuda faptului că erau frumoși, arătau la fel de dezordonați ca și casa. Se părea că nu se mai pieptănaseră de luni de zile și, cu toate că ei erau curați, hainele lor murdare erau decolorate, de parcă ar fi fost spălate de sute de ori.

Privindu-i, Carrie știu că avusese dreptate: această familie avea nevoie de ea.

– Bună, le spuse ea, încercînd să adopte un ton vesel. Eu sînt noua voastră mamă.

Copiii se uitară unul la celălalt, apoi o priviră din nou pe Carrie, cu uimire.

Carrie se îndreptă spre masa unsuroasă și își așeză sacoșele pe ea. Adulmecînd în jurul picioarelor ei, Hapciu trase de lesă pentru a fi lăsat liber. El se îndreptă imediat spre cei doi copii care priveau micul animal cu multă curiozitate. Nici unul dintre ei nu se mișcă să atingă cățelușul.

Deschizînd prima cutie, Carrie scoase o păpușă cu cap din porțelan, făcută în Franța și îmbrăcată toată în mătase.

– Asta este pentru tine, îi spuse fetiței și așteptă cîteva clipe, timp în care se părură fără de sfîrșit, pînă ce copila se apropie pentru a lua cadoul. Se comporta de parcă se temea să atingă păpușa elegantă.

Carrie scoase apoi barca cu vele.

– Și aceasta este pentru tine.

Întinzîndu-i barca, văzu în privirea băiatului cît de mult își dorea darul. Făcu un pas înainte, dar imediat se trase înapoi și scutură din cap în semn de refuz.

– Am adus-o special pentru tine, spuse Carrie, încercînd să-l înduplece. Frații mei călătoresc pe vapoare ce pornesc din Maine spre întreaga lume și aceasta seamănă foarte bine cu una dintre navele lor. Mi-ar plăcea s-o primești.

În sufletul băiatului se dădea o luptă. Ar fi vrut să ia jucăria, dar, în același timp, ceva îl făcea s-o refuze.

În cele din urmă, băiatul întrebă cu ton bătăios:

– Unde este tata?

– Cred că-l ajută pe vizitiu să-mi descarce bagajele.

Băiatul încuviință dînd din cap și fugi afară.

– Ei bine, spuse Carrie, așezîndu-se pe unul dintre scaunele întregi. Cred că este supărat pe mine. Știi cumva de ce?

– Tata ne-a spus că ești urîtă și că nu avem voie să vorbim despre asta. A zis că multe lucruri sînt urîte, dar că nu contează. Își înclină capul cînd într-o parte, cînd într-alta, în timp ce o studia pe Carrie. Dar tu nu ești urîtă deloc.

Carrie îi zîmbi. Cu toate că nu avea mai mult de cinci ani, fetița se exprima corect.

– Mi se pare puțin nedrept să fii furios pentru că cineva este urît.

– Mama mea este frumoasă.

– Ah, înțeleg, spuse Carrie.

Dacă propria-i mamă ar fi murit și tatăl său s-ar fi căsătorit cu o femeie frumoasă, nici ea nu ar f fost prea fericită. Ar fi preferat ca el să-și ia o soție urîtă, o femeie foarte, foarte urîtă.

– Pe tine nu te deranjează faptul că nu sînt urîtă, nu-i așa? Pot fi cît vrei tu de urîtă.

Spunînd aceste cuvinte, Carrie începu să-și schimbe trăsăturile feței trăgîndu-și cu degetele pleoapele în sus și în jos și ridicîndu-și vîrful nasului în sus cu degetul mare.

Fetița chicoti.

– Crezi că Temmie m-ar plăcea mai mult dacă aș arăta așa?

Chicotind din nou, fetița dădu din cap afirmativ.

– Vino lîngă mine și lasă-mă să-ți pieptăn părul, în timp ce tu te vei gîndi ce nume să-i dai păpușii.

Copila ezită, ca și cum s-ar fi întrebat dacă acest lucru va fi sau nu pe placul tatălui ei. Carrie luă din cutie pieptănul ei cu mîner de argint. Copila scoase o exclamație ușoară la vederea lui, apoi se îndreptă spre Carrie și se așeză între genunchii ei, lăsîndu-se pieptănată.

– Numele tău este Dallas? o întrebă Carrie, trecînd pieptănul

[illegible] părul frumos și moale al fetei. Mi se pare un nume cam [illegible].

– Mama spunea că acesta este numele locului în care am [illegible].

– Ca într-o fabrică? întrebă Carrie fără să vrea, după care [illegible] în sec, bucuroasă că fetița nu putea vedea că roșise. Oh, [illegible]. Și cum ți se spune? Dallie?

Copila căzu pe gînduri.

– Poți să-mi spui Dallie dacă vrei.

Carrie zîmbi.

– Îmi face o plăcere deosebită că ești de acord să te numesc așa cum nu o face nimeni.

– Pe el cum îl cheamă? întrebă Dallie, arătînd spre Hapciu.

Carrie îi spuse numele cățelului, apoi adăugă:

– I-am pus acest nume pentru că în ziua în care fratele meu mi l-a dăruit a strănutat de mai multe ori. Și, ciudat, din ziua aceea nu cred că a mai strănutat vreodată.

Dallas nu rîse, ci doar încuviință dînd ușor din cap, cu un aer solemn. Carrie simți cum i se strînge inima. Nu era firesc ca un copil atît de mic să fie atît de serios.

– Gata, spuse Carrie. Ți-am aranjat părul și îți stă minunat. Vrei să vezi?

Scoase oglinda cu mîner din argint și copila se privi cu aerul că se studiază.

– Ești foarte drăgălașă, o asigură Carrie.

Dallie dădu ușor din cap.

– Dar nu frumoasă. Nu ca mama mea.

Îi înapoie oglinda lui Carrie.

Era ciudat că o fetiță vorbea astfel, gîndi Carrie, în timp ce privea în jur.

– Putem să pregătim cina? Ce anume aveți de mîncare în casă?

– Tata a spus că tu vei pregăti cina, că știi să gătești orice mîncare de pe lumea asta și că nu ne vei lăsa niciodată să flămînzim.

Carrie zîmbi.

– Atunci, asta trebuie să fac.

Ridicîndu-se de pe scaun, Carrie se îndreptă spre singurul dulap din încăpere și deschise ușile. Constatînd că nu era decît o jumătate de pîine și trei conserve de mazăre, o cuprinse un val de furie la adresa lui Josh. Chiar dacă ar fi fost cea mai bună bucătăreasă, n-ar fi putut pregăti de mîncare cu ceea ce avea la dispoziție.

Începu să scotocească în dulap și, undeva în spate, găsi un borcan cu gem de căpșuni făcut în casă. Luînd borcanul, îi zîmbi copilei.

– La cina din această seară vom avea pîine și gem. Am un pachet cu ceai din China în cutia pe care am adus-o cu mine, așa că ne vom putea bucura de o petrecere elegantă cu ceai.

– Nu putem mînca din ăsta, spuse Dallas arătînd spre borcanul cu gem. Tata spune că trebuie să-l păstrăm pentru ocazii deosebite. Mătușa Alice mi l-a făcut cadou.

Carrie zîmbi și spuse:

– Fiecare zi este deosebită. Nu există nici o zi în care să nu găsești *ceva* de sărbătorit. Azi, în mod deosebit, avem de

[illegible] mai multe lucruri. Eu am sosit aici, tu ai o păpușă și [illegible] a nouă jucărie...

[illegible] cred că îi va plăcea să-i spui Temmie. El este Tem și [illegible]

Oh, înțeleg. Este prea mare pentru a-i spune Temmie, [illegible]?

Dallas încuviință.

Carrie zîmbi din nou.

– Am să încerc să nu uit că este prea mare pentru a i se spune Temmie. Acum, hai să aranjăm masa pentru cină.

Era evident faptul că fetița nu avea nici o ideea despre ceea ce Carrie numea „a aranja masa". Carrie își luă sacoșele și le puse jos, apoi scoase un minunat șal Paisley, mare, colorat în roșu și roz, care părea că strălucește în lumina palidă ce venea de la singura lumînare din cameră așezată pe policioara căminului. Ochii lui Dallas se măriră de uimire în timp ce o urmărea pe Carrie așezînd pe masă cîteva ziare, luate din teancul ce se afla lîngă foc, peste care întinse șalul cel frumos. Apoi Carrie căută cîteva vase curate, dar nu găsi nici unul. Aruncă o privire maldărului de vase murdare din chiuvetă, dar renunță. Acasă, vasele murdare erau luate din sufragerie și aduse înapoi curate, însă habar n-avea ce se întîmpla între timp.

Carrie scotoci iar într-una dintre sacoșe și scose patru batiste din pînză.

– Vom avea un picnic, spuse ea în timp ce le așeza pe șal, după care mai scoase și patru pahare argintii. Le avea la ea ori

de cîte ori călătorea, deoarece mama ei îi spunea să nu folosească niciodată pahare din care beau şi alţii.

Stînd de cealaltă parte a mesei, Dallas o urmărea fascinată şi, după ce Carrie aduse paharele de argint, se îndreptă spre sacoşă cercetînd-o cu privirea, ca şi cum aceasta ar fi fost fermecată şi puteai scoate din ea orice doreşti.

Scoţînd din sacoşă cutia din cristal în care-şi ţinea agrafele, Carrie o şterse cu o batistă curată, apoi o umplu cu gem de căpşuni. Dallas nu-şi amintea să fi văzut vreodată pe masă altceva decît borcane, astfel că acest nou mod de a pune mîncarea în vase drăgălaşe era ceva nou pentru ea.

– Destul de drăguţ, nu crezi?

Dallas putu doar să încuviinţeze din cap. Lumina lumînării se reflecta în argintul paharelor, în cristalul vasului cu gem şi în culorile şalului. Era cea mai frumoasă masă pe care Dallas o văzuse vreodată. În plus, femeia care-i spusese că era noua ei mamă, păpuşa pe care nu o lăsa din mînă, acel căţeluş, masa, erau cele mai frumoase lucruri pe care Dallas le văzuse pînă atunci.

Cînd Dallas îşi ridică privirea spre Carrie şi îi zîmbi, aceasta îi întorsese zîmbetul.

În clipa aceea Josh şi fiul său intrară în casă, iar Carrie îşi dădu seama că descărcarea a douăzeci de cufere pline cu lucruri de damă nu-i schimbase în bine starea sufletească.

– Le-am dus pe toate în şopron, spuse Josh printre dinţi. Bineînţeles că nu am un adăpost pentru cai, aşa că am scos toate uneltele afară. Dacă va ploua la noapte s-ar putea să fim inundaţi, însă lucrurile tale vor fi în deplină siguranţă.

Privi spre masa la care fiul său se uita cu gura căscată.

– Ce-i asta?

– Cina, spuse Carrie cu mîndrie, aşteptînd ca el să recunoască cum că greşise în privinţa ei. Le promisese copiilor că vor avea o nouă mamă care să le pregătească cina şi asta făcuse.

– Copiilor le este foame.

Fără a-şi descreţi fruntea, Josh ridică vasul de cristal plin cu gem şi apoi privi la feliile de pîine frumos tăiate şi aşezate pe o batistă brodată cu monogramă.

– Pîine şi gem, spuse el cu dispreţ. Asta nu-i o cină adevărată pentru copii, nu-i aşa?

Carrie se holbă la el, spunîndu-şi că e incapabil să recunoască atunci cînd greşea.

– Am folosit ceea ce era în casă. Nimeni, nici măcar modelul de gospodină la care te aşteptai n-ar fi putut să gătească ceva de mîncare din puţinele alimente pe care le ai.

– Avem conserve, spuse Josh cu încăpăţînare. Puteai încălzi ceva din ceea ce avem, nu crezi? Şi de ce ai lăsat focul să se stingă? De ce nu l-ai întreţit? Este frig.

Copiii priveau cu consternare de la Carrie la tatăl lor. Le vorbise îndelung despre faptul că vor trebui să se poarte frumos cu femeia care urma să vină pentru a avea grijă de ei toţi, însă el nu făcea acest lucru.

Carrie îl privea, refuzînd să răspundă unei astfel de atitudini.

În cele din urmă Josh dădu din cap, neîncrezător.

– Înţeleg acum. Nu ştii să deschizi o conservă, nu-i aşa? Şi bănuiesc că niciodată n-ai pus vreun lemn pe foc.

Avea dreptate, dar Carrie nu intenționa să recunoască acest lucru, așa că rămase nemișcată, privindu-l.

Uitîndu-se cînd la unul cînd la celălalt, Dallas aproape izbucni în plîns.

– Tati, mie *îmi place* plînea cu gem. Vrei să-mi vezi păpușa? Dacă vrei, poți să-i alegi tu un nume, dar dacă îți place numele Elsbeth, atunci așa o vom numi.

Expresia lui Josh se schimbă cînd privi spre fiica lui. Carrie nu observase pînă atunci decît două expresii ale chipului lui: cea pe care o văzuse atunci cînd el nu știa cine era și o dorise și cea care-i apăruse pe chip în momentul în care aflase cine era. De astă dată citi dragoste pe chipul acela întunecat și frumos... Un chip pe care crezuse că îl cunoaște atît de bine. Josh se așeză la masă zîmbind și îi ceru fetiței să-i arate păpușa. Carrie o ascultă povestindu-i tatălui ei despre calitățile păpușii, ceea ce o surprinse căci nu observase ca fetița să fi privit cu prea multă atenție jucăria. Dallas îi arătă tatălui ei lenjeria pe care o purta păpușa pe sub rochie și picioarele făcute din piele umplută.

– Cred că numele de Elsbeth este cel mai potrivit pentru ea, spuse Josh, atingînd părul fetiței. Observînd că acesta era pieptănat și aranjat, o clipă o privi pe Carrie cu recunoștință.

– I-am adus și lui Tem un cadou, spuse Carrie și luă bărcuța de pe policioara pe care o așezase.

Tem privi jucăria, dar așteptă permisiunea din partea tatălui său. Carrie își zise că Josh nu dorea ca vreunul dintre copii să primească ceva de la ea, dar bucuria copiilor lui însemna mai mult decît orice altceva. Zîmbind, Josh dădu din cap în semn că băiatul poate primi cadoul.

Tem se apropie și luă bărcuța, apoi se întoarse lîngă tatăl său, ținînd-o la spate, de parcă n-ar fi îndrăznit să o privească.

– Tati, spuse Dallas, mi-e foame.

Cu un oftat, Josh privi spre masă, apoi le făcu semn copiilor să se așeze.

– Dacă ai un ibric, aș putea prepara ceai, spuse Carrie încet, gata să repare greșelile făcute pînă atunci.

Bărbatul care-și privea copiii cu atîta dragoste era cel pe care-l văzuse ea în fotografie, cel de care se îndrăgostise și pentru care se pretase la toate tertipurile pentru a-i deveni soție.

Cînd Josh își ridică privirea spre ea, Carrie constată că blîndețea din ochii lui dispăruse.

– Chiar știi să folosești un ceainic? întrebă el rînjind. Dacă nu mă înșel, este o ocupație pentru o doamnă, nu-i așa?

Se ridică furios de pe scaun, înteți focul și puse deasupra un ibric cu apă, după care scotoci prin maldărul de vase murdare pînă găsi un ceainic ciobit pe care-l puse pe masă.

Rămaseră tăcuți, cu chipurile întunecate, așteptînd să fiarbă apa din ibric.

E absurd, gîndi Carrie, privindu-i pe cei trei. E absurd să fii plin de viață și sănătos, dar atît de trist. Sărăcia și viața într-o casă ca asta nu erau motive suficiente pentru ca oamenii să fie atît de triști.

– Am șapte frați mai mari, spuse Carrie veselă, rupînd liniștea. Sînt frumoși ca niște prinți din povești și călătoresc în toată lumea cu navele lor. Cu cîteva luni în urmă, nu cu mult înainte ca eu și tatăl vostru să ne căsătorim (ignoră privirea

surprinsă a lui Josh), fratele meu Jamie mi l-a adus pe Hapeia. V-ar plăcea să ascultați cîteva din povestirile pe care mi le-a spus despre locurile pe care le-a vizitat? A fost și în China.

– Da, da, te rog, spuse Dallas, dornică să audă ceva care să-i alunge tristețea.

Carrie se uită la Tem în a cărui privire citi curiozitate, cu toate că încerca să se comporte ca și cum nu i-ar fi păsat de spusele ei. Totuși, dădu din cap în semn de încuviințare.

Carrie se uită la Josh și aşteptă, obligîndu-l astfel să se pronunțe și el.

– Sînt de acord cu tot ceea ce le face plăcere copiilor, spuse el morocănos.

Entuziasmată, Carrie începu să le istorisească despre China și mai ales despre palatele pe care fratele ei le vizitase, descriind în detaliu mătăsurile și ornamentele. Poate că mai înfrumusețea puțin lucrurile, dar Jamie nu-i spusese chiar tot ce văzuse. Aplecîndu-se ușor, cu o voce joasă ca pentru povestirile cu stafii, le vorbi copiilor despre obiceiul chinezesc de a bandaja picioarele femeilor pentru ca acestea să rămînă mici.

Cum apa din ibric începuse să fiarbă, Carrie îl ridică de pe foc, așeză ceainicul pe masă, puse în el pachețele cu deliciosul ei ceai, îl umplu cu apă fiartă și începu să întindă gemul pe feliile groase de pîine pe care le înmînă copiilor și lui Josh. Cît timp le povestise despre legatul picioarelor, Josh fusese la fel de absorbit ca și copiii, uitînd să-i spună să mănînce și ea.

Carrie vorbi tot timpul cît dură masa. Spuse chiar și o poveste despre o dragoste adevărată care se sfîrșise pe

neașteptate, femeia transformîndu-se în fantomă. Cînd pîinea și gemul se terminară, se duse și scoase din sacoșă o cutie cu ciocolată și dădu fiecăruia cîte două bucăți.

Cînd se termină și ceaiul, Carrie încetă să mai vorbească și, pentru cîteva clipe, în jurul mesei se lăsă liniștea.

– Dumnezeule! răsună glasul lui Dallas rupînd tăcerea care se lăsase.

– Este ceva adevărat din toate astea? întrebă Tem, cu o voce care încerca să exprime scepticismul unui adolescent.

– Absolut tot. Frații mei au călătorit în lumea întreagă și mi-au spus cele mai extraordinare povești. Ar trebui să ascultați și poveștile despre India, despre alte țări din deșert, despre Egipt și despre faptul că doi dintre frații mei au fost pirați.

– Pirați! Tem era încîntat, dar imediat încercă să se stăpînească..

– În plus, unul dintre frații mei a fost în armata Statelor Unite și a luptat cu indienii. Mi-a spus că i-au plăcut indienii mai mult decît o mare parte din soldații americani. Am adus cu mine cîteva din lucrurile pe care frații mei mi le-au dăruit, lucruri pe care le-au cumpărat, le-au furat sau cu care au făcut negoț.

– Frații tăi *fură* lucruri? întrebă Dallas înspăimîntată. Unchiul Hiram spune că a fura este un păcat.

– Este și nu este, încercă Carrie să o liniștească. Unul dintre frații mei a furat o tînără frumoasă de la un om care făcea comerț cu sclavi, dar asta este o poveste pe care am să v-o spun în altă seară. Acum cred că a sosit timpul să vă duceți la culcare.

Se făcu liniște, apoi Josh spuse:

– Da, desigur. Este ora de culcare. S-a făcut tîrziu.

Copiii îşi îmbrăţişară tatăl, îl sărutară şi îi spuseră noapte bună, după care se întoarseră spre Carrie, neştiind ce să facă.

– Duceţi-vă la culcare, le spuse ea zîmbind şi scoţîndu-i astfel din încurcătură.

Îi urmări cum urcau pe o scară lipită de peretele de lîngă cămin.

Deasupra capului, în ceea ce părea a fi o mică mansardă, îi auzi cum se grăbesc să se bage în pat.

Încă zîmbind, Carrie îşi întoarse privirea spre Josh. Toată veselia, toată fericirea dispăruseră de pe chipul său frumos şi expresia severă luase locul zîmbetului.

– Voi face ordine aici, spuse Carrie.

– Dacă nu ai de gînd să laşi această treabă în sarcina menajerei.

Carrie strînse din dinţi.

– Ce anume te supără atît de mult? Faptul că am reuşit acolo unde ai crezut că voi da greş?

Aşezîndu-se pe scaun, îşi încleştă degetele în poală şi îl privi.

– Acum înţeleg că ceea ce am făcut nu a fost cinstit faţă de tine şi de copiii tăi, dar consider că ar trebui să-mi oferi o şansă. Cred că mă judeci greşit.

Pentru o clipă văzu licărul de dorinţă din privirea lui şi un fior îi străbătu uşor ceafa. Josh se stăpîni şi o privi cu răceală.

– Lasă-mă să-ţi explic ceva, domnişoară Montgomery. Eu...

Îşi ridică palmele pentru a o opri în clipa în care văzu că este gata să vorbească.

– În regulă, atunci... Doamnă Greene. Copiii mei înseamnă totul pentru mine. Subliniez faptul că înseamnă *totul* şi doresc să le ofer tot ce pot, ceea ce înseamnă, după părerea mea, o viaţă cu adevărat stabilă. Îmi doresc să aibă un tată şi, de asemenea, o mamă. Vreau să aibă ceea ce eu nu am avut şi să crească în aerul curat de la ţară. Vreau să aibă ce mînca... mîncare gătită în casă. Pentru a realiza toate acestea, sînt în stare să fac orice. Dacă trebuie să mă căsătoresc cu o femeie jumătate-cal, jumătate-om, pentru a le da ceea ce au nevoie, o voi face. Înţelegi ce spun?

– Dar dragostea? întrebă Carrie cu voce scăzută. Pentru tine nu contează dragostea?

Cînd îi răspunse, Josh nu o mai privi în ochi:

– Îmi iubesc copiii. Lucrurile de care *au nevoie* sînt o mîncare bună, o casă curată şi îmbrăcăminte curată.

– Înţeleg. Şi eşti convins că eu nu le pot da nimic din toate acestea. Mă cunoşti doar de patru ore şi eşti convins că ştii totul despre mine.

Josh zîmbi cu un aer de superioritate.

– Uită-te la tine. Cît te-a costat rochia pe care o porţi şi cît valorează perlele pe care le ai în jurul gîtului? Nu trebuie să-mi răspunzi. Am descărcat cuferele tale, îţi aminteşti? Mă consideri atît de prost, încît să cred că o femeie ca tine va fi fericită să trăiască în această...

– În această cocioabă?

Se aplecă spre ea, peste masă.

– Ştii ce cred eu, domnişoară Montgomery? Şi am dreptate cînd afirm că eşti şi vei fi întotdeauna *domnişoara Montgomery,*

căci nu am de gînd să te fac doamna Greene, dacă înțelegi ce vrea să însemne ceea ce-ți spun.

Carrie nu-i răspunse, dar privirea îi alunecă spre dormitor, pe care nu-l văzuse încă.

– Ceea ce cred eu este că pentru tine totul pare ca o mare aventură. Probabil că ai crescut răsfățată și protejată de frații ai tăi „nemaipomeniți" și crezi că poți face tot ceea ce vrei. În momentul de față, vrei să-ți etalezi voioșia în casa unui om sărac și a copiilor lui. Dar ce se va întîmpla cînd te vei plictisi de noi? Intri în viețile noastre, ne faci să rîdem cu povestirile tale, îi faci pe copii și pe... Se întrerupse, apoi continuă: Îi faci pe copii să te iubească și poate chiar să te adore. Apoi, cînd te vei plictisi de noi, te vei întoarce la „tăticu" și la frații tăi fascinanți? Așa se va întîmpla?

– Nu, zise Carrie, încercînd să spună ceva pentru a se apăra, dar Josh nu o lăsă să vorbească.

– Cîți ani ai, domnișoară Montgomery? Optsprezece? Nouăsprezece? Bănuiesc că nu ai mai mult de douăzeci.

Carrie nu-i răspunse. Josh își formase deja o părere despre ea, așa că ce rost mai avea să încerce să i-o schimbe?

– N-ai avut timp să vezi lumea și nici să cîștigi experiență. Foarte romantic, te-ai îndrăgostit de o fotografie și te-ai gîndit să încerci aventura căsătoriei. Cît de excitant poate fi să bați tot drumul spre Vest cărînd sute de rochii după tine și...

Se întrerupse brusc și se ridică de pe scaun.

– La ce dracu' folosește încercarea mea de a-ți explica? Nu vei înțelege nici într-un milion de ani.

Josh oftă resemnat.

– În regulă, domnișoară Montgomery, iată cum vom proceda. Poți sta aici o săptămînă, pînă cînd va trece iarăși urgența. Apoi te trimit ramburs fratelui tău, neatinsă, așa cum ești cînd ai venit aici. Ai fost destul de deșteaptă ca să aranjezi, în mod singură, căsătoria noastră, așa că vei reuși să rezolvi și anularea ei.

Carrie se ridică și ea de pe scaun.

– Ai terminat ce ai avut de spus? Ai terminat cu insultele la adresa familiei mele și la adresa mea? Poate că ar trebui să-ți vorbesc despre orașul în care am crescut, ca să nu mă mai jignești. Este adevărat că am crescut într-o familie bogată, dar din cîte știu eu nu trebuie să fii sărac pentru a dori să dăruiești și să primești. Și chiar dacă mă crezi sau nu, află că din dragoste am venit aici. Eu...

Se opri. Dacă ar mai fi spus un singur cuvînt ar fi izbucnit în lacrimi. Gîndindu-se la speranțele ei și la cum se desfășurase întîlnirea cu acest bărbat pe care crezuse că o să-l iubească, nu putea face altceva decît să plîngă.

Cu toată demnitatea de care era în stare, înhăță sacoșa cu lucrurile pentru noapte și își luă cățelul în brațe.

– Voi rămîne aici o săptămînă, domnule Greene, nu de dragul dumitale, ci pentru copii. Au nevoie de un strop de fericire și dacă le-o voi putea oferi o săptămînă, înseamnă că tot am realizat ceva. Apoi mă voi întoarce la fratele meu, așa cum dorești.

Carrie făcu un pas spre dormitor și, cu mîna pe clanța ușii, spuse:

– În ceea ce priveşte faptul că nu te vei atinge de mine pe parcursul aceste săptămîni, *dumneata* pierzi.

Intră în dormitor şi trînti uşa în urma ei. Reuşise să-şi stăpînească furia timp de aproape trei minute, apoi se aruncă pe patul nu tocmai curat şi începu să plîngă.

5

În dimineaţa următoare, Carrie coborî din pat înainte de ivirea zorilor, sau cel puţin aşa i se păru. De obicei se trezea devreme, dar se întorcea pe partea cealaltă şi adormea din nou. Avu nevoie de cîteva clipe pentru a-şi aminti unde se află. Ochii îi erau umflaţi de cît plînsese înainte să adoarmă şi o încerca o uşoară durere de cap.

Coborî din pat, deschise uşa şi intră în salon – dacă acea cameră putea fi numită astfel. Zîmbi cînd văzu că nu e nimeni în încăpere şi se felicită că se trezise înaintea celorlalţi. Apoi văzu un bilet lăsat pe masă. Nu-i venea să creadă că ceilalţi se sculaseră deja. Era mult prea devreme.

Ignorînd biletul, reveni în dormitor încercînd să nu ia în seamă aspectul sumbru al camerei. Lîngă perete se afla un birou care părea că e bun doar ca lemn de foc. Se apropie şi văzu un ceas de buzunar, despre care presupuse că era al lui

Josh. Mijindu-şi privirea, în lumina slabă a zorilor, se uită la ceas. Era opt. Dumnezeule mare, niciodată nu coborî din pat atît de devreme. Nici măcar atunci cînd se ducea la şcoală.

Căscînd, se întoarse în salon şi luă biletul de pe masă. Recunoscînd scrisul lui Josh, îşi aminti de vremea cînd era la Maine. Atunci recitise scrisoarea prin care cerea soţie şi îi transmitea că este de acord cu o căsătorie prin procură.

Aşezîndu-se pe scaun, cu Hapciu în poală, începu să citească scrisoarea de la Josh.

Stimată domnişoară Montgomery,

Noaptea trecută nu am putut dormi gîndindu-mă la puţinele noastre conversaţii – dacă se pot numi astfel. Indiferent de cele întîmplate, cred că ai gîndit cum trebuie. Cred că intenţiile dumitale au fost bune şi că ai dreptate cînd afirmi că copiiii mei au nevoie de ceva mai mult decît nişte haine curate şi mîncare.

De două ori mi-ai cerut să-ţi acord o şansă pentru a-mi dovedi că nu eşti ceea ce pari a fi şi m-am decis să accept oferta. Te-ai dovedit capabilă să ai grijă de copii asemenea unei mame – la micul dejun cu greu îşi puteau desprinde privirile de la uşa dormitorului. Cinstit vorbind, în ceea ce te priveşte, pari la fel de pură ca şi ei, dar mă întreb dacă poţi face toate treburile care îi revin unei soţii de fermier.

Îţi las alături o listă cu ceea ce ai de făcut în timpul [illegible] săptămîni cît vei rămîne cu noi. Dacă poţi face toate [illegible] lucruri, atunci sînt dispus să discutăm despre [illegible] ca în viitor să fii mama copiilor mei.

Cu sinceritate,
Joshua T. Greene

După ce citi scrisoarea, Carrie luă lista şi rămase cu gura căscată văzînd cît era de lungă. Cinci femei în şase săptămîni nu ar fi putut duce la îndeplinire ceea ce Josh îi cerea să facă. Aşezîndu-se pe scaun, privi lista pe care o ţinea într-o mînă şi scrisoarea pe care o ţinea în cealaltă.

– Deci, mă vei lăsa să fiu mama copiilor tăi, vorbi de una singură. Nu soţia ta, ci mama cuiva. Aruncă hîrtiile şi-l scărpină pe cap pe Hapciu. O baghetă fermecată, continuă ea. Cu asta seamănă. Regele Joshua îmi dă o listă cu ce am de îndeplinit, la fel ca cel din poveste care îi dă tinerei o cameră plină cu paie ca să le toarcă transformîndu-le în aur. Dacă tînăra reuşea să îndeplinească această sarcină imposibilă, urma să se căsătorească cu regele. În cazul de faţă ar urma să devină mama copiilor regelui.

Aruncă o privire în jur. Era greu de crezut, dar la lumina zilei imaginea era şi mai deprimantă.

– Mă întreb ce anume au mîncat la micul dejun? Boabe de mazăre din conserve?

Carrie se ridică de pe scaun şi îl puse pe Hapciu pe podea.

– Mergem să căutăm bagheta fermecată? îl întrebă pe [illegible]. Cineva trebuie să ne ajute să îndeplinim toate sarcinile pe care [illegible] le-a dat împăratul.

O oră mai tîrziu, cînd doamna Carrie Greene, născută Montgomery, intră în orașul Eternity călare pe bătrînul cal al lui Josh Greene, purtînd cel mai frumos costum de călărie pe care văzuseră vreodată cei de la vest de Mississippi, locuitorii rămaseseră pur și simplu încremeniți. Toți ar fi vrut să afle cine era și ce căuta în oraș. Costumul pe care-l purta era roșu-închis, garnisit cu catifea neagră, iar pălăriuța cu voal, cum nimeni din oraș nu mai văzuse pînă atunci, era lăsată într-o parte.

Carrie salută fiecare persoană pe lîngă care trecea.

Oamenii se holbau la ea și dădeau ușor din cap, uimiți de eleganța frumoasei doamne și prea uluiți pentru a se mișca sau a răspunde.

Opri calul în fața unui magazin al cărui proprietar încetase să mai mături la intrare pentru a căsca gura la ea. Salutîndu-l cu o ușoară înclinare a capului, Carrie intră în magazinul răcoros și întunecat.

Cînd își reveni, omul propti mătura de perete, își netezi șorțul și o urmă în magazin.

Carrie se așezase pe scaunul din apropierea sobei și își scotea mănușile de călărie.

– Cu ce vă pot servi, doamnă ăă...

– Doamna Greene. Doamna Joshua Greene.

– Nu știam că Josh s-a căsătorit. Hiram nu mi-a spus nimic despre asta.

Carrie habar nu avea cine este Hiram, dar nu avea de gînd să recunoască.

– A fost ceva neașteptat, spuse Carrie, încercînd să sugereze că ea și Josh nu își putuseră înfrîna sentimentele și se grăbiseră să se căsătorească.

– Înțeleg, spuse proprietarul magazinului. Cu ce vă pot fi de folos?

În tot acest timp, o mulțime de trecători deciseseră că au ceva de cumpărat de la magazin. Stăteau de-a lungul peretelui din fața lui Carrie, așteptînd în liniște, privind-o de parcă ar fi fost o actriță de circ.

– Aș dori să fac cîteva cumpărături, spuse Carrie.

Carrie știa că Josh credea că nu e în stare de nimic, pentru simplul fapt că nu știa cum să spele vasele sau cum să deschidă conservele, dar ea se pricepea foarte bine la cumpărături. Poate că mulți s-ar fi amuzat, însă abilitatea de a folosi banul cum se cuvine reprezenta un talent inestimabil. Mulți oameni bogați își risipesc banii în investiții proaste, angajează oameni incompetenți sau, în cazul în care cumpără opere de artă, se păcălesc și iau falsuri.

Carrie știa să mînuisacă banul. Cu alte cuvinte, știa să scoată zece cenți dintr-o monedă de cinci cenți. În orașul ei natal, exista o vorbă potrivit căreia ar fi mai bine să lucrezi cu oricare dintre Montgomery, dar în nici un caz cu Carrie, căci este în stare să te

facă să muncești de două ori mai mult pentru jumătate din [illegible]. Carrie avea un anume fel de a privi oamenii cu ochii săi [illegible] albaştri, încît îi determina să facă ceea ce dorea ea.

– Mă întreb dacă cineva din minunatul dumneavoastră [illegible] ar putea să mă ajute, spuse Carrie cu nevinovăție. Soțul meu mi-a cerut să fac cîteva lucruri pentru el şi chiar nu știu cu ce anume să încep.

Cînd îi înmînă lista pe care Josh o scrisese, proprietarul magazinului îşi aruncă privirea pe ea, apoi scoase un fluierat lung şi o trecu celui din spatele lui. Lista circulă din mînă în mînă.

– Vai, sărăcuța de tine, spuse o femeie în timp ce citea lista. Pentru numele lui Dumnezeu, ce-a fost în mintea lui Josh?

Carrie suspină.

– Sînt proaspăt căsătorită şi nu am nici cea mai mică idee despre ceea ce am de făcut, nu mă pricep nici măcar să deschid o conservă.

– Mi-ar *plăcea* să-i arăt cum se deschide o conservă, mormăi un bărbat, dar soția îi dădu un ghiont în coaste.

– S-ar putea să nu fiu în stare să *fac* toate aceste lucruri pe care mi le cere soțul meu, dar m-am gîndit că aş putea angaja pe cineva să le facă.

Deşi le cîştigase simpatia, nimeni nu se grăbi să se ofere pentru a repara pe gratis acoperişul cocioabei lui Josh. Compasiunea era una, iar a munci pe rupte era alta.

Carrie îşi desprinse punga doldora pe care o avea la brîu.

– Tatăl meu mi-a dat ceva bani înainte să plec de acasă, aşa că pot angaja cîteva persoane care să mă ajute.

Desfăcu legăturile pungii şi răsturnă cîteva monede în mînuța [illegible].

E vreo problemă dacă am numai monede din aur?

Pentru o clipă, toți îşi ținură respirația, apoi oamenii începură să se împingă, să facă gălăgie şi să vorbească cu glas tare în timp ce îi ofereau serviciile pentru orice dorea ea. Erau sclavii ei – mai bine zis, angajații ei bine plătiți.

Carrie se puse pe treabă. Dădea instrucțiuni cu o voce răguşită, dar ştia să se impună. Mai întîi, angajă şase femei care să curețe cocina căreia Josh îi spunea casă, apoi tocmi alte două femei să arunce vasele murdare şi ciobite şi să planteze trei tufe de trandafiri care creşteau în fața caselor lor.

Cumpără conserve făcute în casă de la femeile care se aflau în acel moment în magazin şi legume cultivate în grădinile lor. Aranjă ca pe viitor o anume doamnă Emmerling să gătească şi să trimită mîncarea acasă la Josh, plătindu-i în avans pentru o lună.

După ce termină de discutat cu femeile, începu să negocieze cu bărbații. Aranjă să fie reparate acoperişul şi şopronul, apoi angajă un tîmplar să repare uşa. Cînd întrebă dacă are cineva un pridvor la care ar putea să renunțe pentru a-l pune în fața casei lui Josh, începu o adevărată bătălie. În cele din urmă se înțelese cu un bărbat care avea un pridvor cu stîlpi albi, urmînd ca tot el să zugrăvească interiorul casei.

– Cît de repede doriți să fac acest lucru? întrebă unul dintre bărbați.

Carrie zîmbi cu drăgălăşenie.

– Pentru fiecare treabă terminată pînă la apusul soarelui vă plăti doisprezece la sută în plus faţă de preţul pe care l-am stabilit.

Douăzeci de oameni se bulucirăla uşă, grăbindu-se să iasă.

– Acum, spuse Carrie, întorcîndu-se spre proprietarul magazinului, aş dori să cumpăr cîteva produse.

Carrie cumpără conserve, şuncă, slănină, făină şi alte produse pe care i le indică soţia proprietarului ca fiind necesare unei familii. Cumpără şi un deschizător de conserve şi o plită despre care proprietarul îi spusese că poate fi folosită de oricine pentru a găti.

Cumpără perdele din dantelă şi geamuri pentru ferestre, apoi angajă oameni care să le pună.

În tot acest timp oamenii intrau în magazin oferindu-i lui Carrie lucruri de vînzare. Eternity era un oraş sărac şi oamenii se foloseau de orice ocazie pentru a cîştiga un ban. Carrie cumpără carpete, mai multe tufe de trandafiri, un dulap din lemn de stejar, patru scaune bine încleiate (dîndu-le în schimb pe cele ale lui Josh), pături, perne şi cearşafuri. Cumpără vase şi tacîmuri din argint de la o văduvă şi angajă o femeie care să vină o dată pe săptămînă pentru a spăla rufele.

Cînd o căruţă plină trecu prin faţa magazinului încărcată cu mobila unei familii ce se muta din Eternity, ea cumpără cîteva piese, inclusiv o cadă de baie.

În jurul orei două părăsi oraşul care acum părea gol, jumătate din locuitori fiind acasă la Josh unde lucrau de zor. Doi băieţi

tineri şi puternici se apropiară de ea în goană şi o întrebară cu ce anume ar putea s-o ajute. Carrie îi angajă să se ducă în munţi, să aleagă cu grijă patru puieţi de brad şi să-i planteze în faţa curţii lui Josh.

În jurul orei trei, Carrie ajunse acasă. Haosul domnea în jurul casei, căci femeile încercau să planteze trandafirii în locul în care bărbaţii voiau să instaleze veranda. Femeile furară scara celor care se aflau pe acoperiş pentru a-l fixa. Oamenii intrau în conflict şi cu greu reuşeai să-i faci să se stăpînească, deoarece fiecare încerca să-şi îndeplinească sarcina înainte de asfinţitul soarelui.

Carrie stătea deoparte supraveghind lucrările şi plătind femeile şi bărbaţii care terminaseră ceea ce avuseseră de făcut.

Era vară, aşa că soarele apunea tîrziu. Cînd orizontul deveni roşiatic, casa era de nerecunoscut. Fumul ieşea din coşul reparat şi mirosul proaspăt de vopsea se amesteca cu aroma fripturii şi a legumelor care fierbeau la foc mic.

Se făcuse seară, dar, spre mulţumirea ei, nici Josh şi nici copiii nu sosiră înainte ca ultima femeie să părăsească locul. Carrie intră în casă. Ceea ce-şi dorea cel mai mult în acele clipe era o baie lungă şi fierbinte. O merita din plin după acea zi agitată. Anticipînd plăcerea, îşi pregăti cîteva găleţi cu apă fiartă pe care le aşeză lîngă cada instalată în dormitor. Nu-i mai rămăsese altceva de făcut decît să se dezbrace – o treabă cu-adevărat grea, avînd în vedere numărul mare al

nasturilor de la costumul cu care se îmbrăcase – şi să se bage în cadă.

Oftînd de plăcere se cufundă în apă, imaginîndu-şi cum îi va cere iertare Josh cînd va vedea de ce fusese ea în stare.

6

Cînd Josh şi copiii ajunseră pe drumul ce ducea spre casă, toţi călărind pe acelaşi cal, se opriră uimiţi, nevenindu-le să-şi creadă ochilor. În primul moment, Josh crezu că o luase pe un drum greşit şi dădu să se întoarcă. Apoi văzu pîlcul mare de plopi, despre care ştia că se află într-o parte a pădurii şi stîlpul vechi. Se afla pe drumul cel bun, aşa că porni spre casă şi opri în faţă.

Lumina lunii scălda ceea ce fusese doar o cocioabă cînd plecase de dimineaţă. În locul acesteia se afla *o casă* cu verandă în faţă, văruită în alb. Geamurile de la ferestre străluceau de curăţenie.

– Să fi venit Zîna cea Bună? întrebă Dallas, frecîndu-se la ochi.

– Cam aşa ceva, spuse Josh printre dinţi. O zînă bună cu o mulţime de bani. Banii lui *tăticu'*.

Josh grăbi calul, îşi ajută copiii să coboare şi deschise uşa din faţă – uşă care acum se deschise uşor şi care era prinsă în două balamale bine unse.

Înăuntru, lumina dată de numeroase lumînări şi fe
răspîndea în întreaga cameră şi pe lîngă unul dintre pere
plită nouă dată cu email albastru strălucitor, dînd un ae
Pereţii nu mai erau goi, ci erau acoperiţi cu un tapet ro
nuanţă plăcută. Pe podea erau întinse covoraşe, camer
mobilată, masa era acoperită cu o faţă de masă pe care
aşezate minunate vase din porţelan.

– Este ca un castel din poveşti, spuse Dallas şi Josh tre

Cînd îşi privi copiii, văzu că Tem şi surioara lui
impresionaţi de ceea ce vedeau şi Josh simţi cum îl cupri
furia. Nu el era cel capabil să le asigure copiilor o mîncare
şi o casă plăcută. O persoană bogată, fără minte, dar altruis
de pe Coasta de Est, intrase în viaţile lor şi hotărîse să-şi rev
dărnicia asupra micii familii sărace. Josh îşi zise că ea trebuia
fi simţit o mare satisfacţie să joace rolul Zînei Bune, aşa cum
numise Dallas. După ce va pleca, se va felicita că timp de
săptămînă dăruise fericire acestei mici familii amărîte. Se va simţ
probabil, cu conştiinţa curată şi eliberată de orice sentiment d
vină, ştiind că făcuse atît de multe lucruri pentru „scumpii
săraci". În schimb, el va fi acela care îi va ţine în braţe şi îi va alin
pe copii cînd aceştia vor plînge.

Josh intră furios în casă şi se îndreptă spre dormitor. Cînd
deschise uşa, aproape că uită de furia ce-l cuprinsese, căci Micuţa
Doamnă Caritate era vîrîtă pînă la gît în baia plină de spumă.
Chipul i se înroşise din cauza apei fierbinţi, părul era prins în
vîrful capului într-o încurcătură de bucle, în timp ce sînii i se iţeau
din apa ce-i acoperea. Josh încremeni în prag.

– Bună seara, spuse Carrie zîmbind, îndepărtîndu-şi o buclă
[illegible] căzuse pe frunte.

Ochii lui Josh aveau acea privire arzătoare pe care o mai
[illegible], iar aerul bătăios îi dispăruse.

– Ai avut o zi bună astăzi? întrebă Carrie, ca şi cum s-ar fi
[illegible] într-un salonaş. Ea observă hainele lui Josh, zdrenţuite şi
[illegible] şi îşi zise că nu arăta la fel de bine ca înainte. Erau bărbaţi
[illegible] le stătea bine în pantaloni de doc şi cămaşă de bumbac,
[illegible] Josh nu făcea parte dintre aceştia. Pur şi simplu nu era genul.

În timp ce încerca să-şi recapete controlul, Josh îşi dădu
[illegible] că „soţia sa" era cu totul altfel decît crezuse el. Nu trecuse
[illegible] timp de cînd femeile îl aşteptau în cadă, de cînd fusese liber
[illegible] să facă cu ele tot ceea ce-şi dorea. Acum era o persoană
responsabilă – un tată – şi trebuia să se gîndească la lucruri
serioase. Aceste lucruri serioase nu includeau şi ceea ce îşi dorea
cel mai mult să facă în această clipă, mai mult decît orice pe
lume: să închidă uşa de la dormitor şi să intre în cadă alături de
acea tînără adorabilă, atrăgătoare şi seducătoare.

– Aş dori să-ţi vorbesc, spuse el cît putu de sever. Un cîrlionţ
îi alunecă peste ochi tinerei şi ea încercă să-l îndepărteze cu
mîna plină de săpun. Josh se gîndi că avea să-i intre săpun în ochi
şi că cineva trebuia să-i dea o mînă de ajutor.

Dallas îşi împinse tatăl, se strecură în încăpere şi timp de
cîteva clipe privi încîntată în jur. Văzu tapetul de pe pereţi şi patul
de alamă acoperit cu o plapumă moale pusă peste o saltea din
puf.

– Este minunat, spuse ea.

Carrie zîmbi.

– Mă bucur că-ți place, dar nu cred că-i place și tatălui tău.

Neîncrezătoare, Dallas ridică privirea spre tatăl ei.

– Dar este minunat.

Vocea copilei sună de parcă era gata să izbucnească în plîns.

– Le putem păstra?

Ridicîndu-și fiica în brațe, Josh o strînse la piept.

– Bineînțeles că le putem păstra. Tapetul nu poate fi returnat, zise el, aruncîndu-i lui Carrie o privire menită să-l dezarmeze.

Carrie privi zîmbind spre Dallas și Tem, care privea cu atenție în jur, și spuse:

– Copii, vă rog să ne scuzați, cred că tatăl vostru dorește să discute cu mine între patru ochi.

Josh avea cîteva lucruri pe care dorea să i le spună, dar nu intenționa să rămînă singur cu ea cît timp se afla în cadă. S-ar fi putut ca ea să se ridice din cadă și să-i ceară un prosop, caz în care ar fi fost pierdut.

– Ceea ce am să-ți spun mai poate aștepta, spuse Josh pe un ton aspru și o puse jos pe Dallas.

Apropiindu-se de cadă, fetița își băgă mîna în apă și o scoase plină de spumă.

– Sînt săruri de baie spumante, spuse Carrie, și le am de la...

– Lasă-mă să ghicesc, spuse Josh sarcastic. Din Franța. Unul dintre scumpii tăi frați le-a cumpărat de acolo pentru tine.

– De fapt, așa s-a întîmplat. Mi le-a adus împreună cu șase rochii noi, spuse ea zîmbindu-i.

– Ce noroc că te-ai născut bogată. Noi ceilalți, sclavii lumii,

trebuie să muncim pentru pîinea zilnică și... Josh se uită prin cameră și continuă: Noi trebuie să muncim pentru a avea covoraşe, pentru a avea tapet și pentru îmbrăcăminte.

Carrie îi spuse zîmbind:

– Asta înseamnă că cei bogați au datoria de a-și împărți averea cu cei săraci, nu crezi?

– Tot ce este posibil, dar poate că operele de binefacere nu sînt pentru toți.

Carrie refuză să se înfurie. Dorea să-i amintească faptul că acum erau căsătoriți și că ceea ce era al ei îi aparținea și lui, că tot ce cumpărase era pentru familia ei. Ca să nu-l rănească, renunțase să cumpere o casă în oraș, în ciuda faptului că era frumoasă, și preferase să decoreze casa *lui*.

Carrie încercă să alunge sentimentul de frustrare și se oferi să împartă cada cu Dallas. Fetița privi spre tatăl său pentru a primi permisiunea, după care se grăbi să se dezbrace. Josh o ridică și o puse în cadă. Carrie fu încîntată să constate cît de încurcat și de înfuriat era Josh înainte ca acesta să părăsească odaia.

O dată ieșit din cameră, Josh respiră ușurat, dar nu pentru mult timp, deoarece schimbările îl asaltau peste tot. Salonul, de pildă, purta amprenta lui Carrie. Oriunde privea, sesiza intervenția ei. Se uită la Tem și-și dădu seama că băiatul, privind vasul mare de pe plită, gîndea la fel. Tem tresări cînd văzu privirea tatălui său, dîndu-și seama că n-ar trebui să se bucure de ceea ce Carrie făcuse pentru ei.

Josh se îndreptă spre cămin, care acum nu mai împrăștia fum în cameră, și înțelese că fusese curățat și coșul. Împotriva

voinței lui, Josh se așeză pe unul dintre balansoarele din fața căminului, se lăsă pe spate, bucurîndu-se de ceea ce vedea în jurul său și de sunetele ce-l înconjurau. Cînd tatăl său se așeză, Tem făcu același lucru, în mod ostentativ, ocupînd balansoarul din fața lui Josh.

Lăsîndu-se pe spate, Josh închise ochii și, pentru o clipă, putu să-și imagineze că viața era așa cum își imaginase că ar trebui să fie. Își auzea soția și fiica plescăind apa din cada ce se afla în dormitor și rîsetele lor păreau să umple camera și sufletul lui cu duioșie. Putea simți mirosul mîncărurilor aflate pe plită, putea auzi cum iese aburul de sub capacul care acoperea ostropelul, putea auzi lemnele trosnind în cămin. Cînd deschise ochii și își privi fiul, întins în balansoarul confortabil, Josh știu că toate acestea semănau foarte mult cu ceea ce sperase mereu. La asta visase atunci cînd trimisese scrisoarea prin care cerea o soție care să știe să gătească, să facă curat și să întrețină o fermă. Dorise ce era mai bun pentru copiii lui și hotărîse să-și sacrifice propria fericire pentru asta.

În același timp, Josh era conștient de faptul că toate aceste lucruri erau doar o iluzie, că nimic nu avea să dureze. Privindu-l pe Tem, Josh constată că era pe punctul de a adormi în balansoar. Da, el va fi acela care va îmbrățișa copiii și le va șterge lacrimile, după ce Carrie se va plictisi de viața de soție de fermier și îi va părăsi. Atunci el va trebui să le explice copiilor despre ce înseamnă adulții și egoismul lor, așa cum fusese și atunci cînd mama lor îi părăsise.

Cînd ușa de la dormitor se deschise, Josh ridică privirea și constată că Dallas purta o cămășuță de noapte nouă, din bumbac

își zise că „soția lui" o cumpărase de la magazin și simți furia pune din nou stăpînire pe el. Trecuse mult timp de cînd reușise să le cumpere cadouri copiilor lui.

Furia îi dispăru cînd o privi pe Carrie: părul ud îi atîrna pe spate și purta un halat roșu, din cașmir. Josh înghiți în strînse de brațele balansoarului atît de tare, încît încheieturile albiră. În acea clipă nu dorea nimic altceva decît s-o dezbrace și să-i sărute gîtul alb și delicat.

– Și acum, spuse Carrie luînd doi piepteni din carapacea broască țestoasă, bărbații trebuie să ne pieptene.

Își plimbă privirea de la Josh la fiul acestuia și înapoi la Josh, amuzată de expresia acestuia.

Tem protestă:

– Nu pot face așa ceva. Asta-i treabă de fete.

– Nu văd nici un motiv pentru care să nu poți pieptăna părul surorii tale.

Zîmbind, Dallas se îndreptă spre fratele ei și se așeză între genunchii lui, în ciuda protestelor acestuia. Neavînd încotro, Tem începu să descurce, cu grijă, părul ud al surorii sale.

Carrie, zîmbindu-i încrezătoare lui Josh, îi întinse pieptenele în semn de invitație.

– Eu nu cred că... începu Josh să spună. Tem încetă să mai descurce părul surorii sale și-și privi tatăl cu o expresie întrebătoare. Privirea lui părea să spună că dacă tatăl lui nu putea pieptăna părul unei fete, nici el nu era în stare s-o facă. Scoțînd un sunet ce semăna cu răgetul unui animal prins în cursă, Josh întinse mîna pentru a lua pieptănul.

Zîmbitoare, Carrie se apropie de Josh, îi întinse pieptănul,

şi se aşeză pe podea, între genunchii lui. În clipa în care atinse, Carrie fu conştientă de două lucruri. Primul – că atmosfera era tensionată şi, al doilea – că Josh mai pieptăna şi alte femei.

Întorcîndu-şi puţin capul pentru a se uita la Tem, ca-l vă urmărind mişcările tatălui său pentru a le imita. Cînd mîna lui atinse fruntea lui Carrie, ea uită de tot ceea ce o înconjura. Lăsîndu-şi capul pe spate, închise ochii înfiorată de atingerea mîinii lui.

Josh îndepărtă cu delicateţe şuviţele care îi acoperiseră faţa şi degetele lui îi atinseră gîtul. Se opri din pieptănat, încremenind în clipa în care ea îşi mişcă puţin capul şi degetele lui îi atinseră colţul gurii. Carrie mişcă puţin capul, astfel încît degetele lui îi atinseră buzele şi ea i le sărută. Josh urmări cu degetele conturul buzelor ei, iar cînd Carrie îşi întredeschise gura, îi atinse dinţii.

– Josh, şopti Carrie.

Josh îşi plimbă mîna deasupra gurii ei, iar Carrie îi sărută palma. Apoi mîna lui coborî încetişor atingîndu-i sînii. El se aplecă pînă ce buzele lui atinseră urechea lui Carrie. Respiraţia caldă a lui Josh fu pentru Carrie cel mai excitant lucru pe care-l simţise pînă atunci.

– Dumnezeule, spuse Dallas care îi privea pe cei doi cu ochii măriţi de uimire.

Cu o tresărire scurtă, cei doi deveniră conştienţi de realitate. Josh încercă să se îndepărteze de Carrie, dar ea nu avea de gînd să-l lase. De altfel, nici nu avea nevoie de prea multă forţă pentru a-l reţine. Fu suficient să-şi lase capul pe genunchii lui ca el să înceapă imediat s-o pieptene.

Carrie privi spre cei doi copii, care se uitau la ei cu ochi [illegible] de uimire şi încercă o explicaţie:

– Uneori soţul şi soţia..., începu Carrie.

– Taci, spuse Josh pe un ton tăios. Avem ceva de mîncare în seara asta? Gata, cred că părul tău este bine pieptănat. Ai terminat de pieptănat părul surorii tale? i se adresă el lui Tem cu tonul care-l scoase pe copil din transa în care căzuse.

– Oh, da, răspunse Tem, privindu-i pe cei doi.

– Atunci este în ordine, putem mînca.

Cu îndemînarea dată de practică, Josh mai trecu o dată pieptănul prin părul lui Carrie, apoi i-l înmînă.

– Acum putem mînca? o întrebă el.

– Desigur, spuse Carrie cu drăgălăşenie. Se ridică şi începu să servească cina de parcă făcea de cînd lumea acest lucru.

Ca şi în seara precedentă, Carrie fu cea care susţinu conversaţia în timpul mesei. De astă dată îi fu mai uşor, căci copiii îi puneau întrebări şi, în loc să-şi ascundă interesul faţă de ceea ce le povestea despre călătoriile fraţilor ei, îşi dezvăluiră fără reţinere dorinţa de a afla cît mai multe.

Cînd copiii se duseră la culcare, Dallas îşi sărută tatăl şi nu ezită s-o îmbrăţişeze şi pe Carrie. Tem stătea într-o parte, cu mîinile în buzunarele salopetei murdare şi o privea nehotărît pe Carrie.

– Haide, spuse Josh cu glas autoritar, făcînd cu capul un gest spre Carrie.

Cu timiditate, Tem se înclină spre ea şi-i sărută repede obrazul. Chipul i se înroşi puţin, în clipa în care făcu acest lucru,

dar zîmbi plin de sine şi se grăbi spre scară pentru a [illegible] dormitor.

După ce copiii ieşiră, Josh se ridică de la masă şi se [illegible] lîngă foc, fără să scoată o vorbă. Carrie strînse vasele murd[illegible] le aşeză în chiuvetă. Nu ştia ce anume trebuie să facă pentru [illegible] curăţa şi nici nu dorea să înveţe.

Revenind în salon, ea i se adresă lui Josh:

– Ce-ai zice să ieşim puţin?

– De ce? întrebă Josh suspicios.

Îşi ţinea braţele încrucişate peste piept, ca şi cum în [illegible] fel şi-ar fi putut stăpîni sentimentele ce-l încercau.

– Ca să poţi striga la mine, bineînţeles. Ştiu că aceasta [illegible] primul lucru pe care ai fi vrut să-l faci cînd ai sosit acasă. N[illegible] uitat, nu-i aşa? Ori te-ai răzgîndit? Sau vrei să strigi la mine [illegible] în casă, ca să audă şi copiii noştri.

– Copiii mei.

– Mă rog, *vrei* să te audă?

Enervat, Josh o înhăţă de mînă şi o trase afară din casă, în aerul răcoros al nopţii înstelate.

Carrie se îndreptă spre pîlcul de copaci, însă Josh nu [illegible] urmă. Ea se întoarse din drum şi oftă:

– În regulă, sînt gata să te ascult.

– N-ai procedat bine, începu el. M-ai făcut de rîs în faţa întregului oraş.

– Oamenii cred mai degrabă că eşti cel mai norocos bărbat de pe pămînt, deşi nu mă cunosc atît de bine cum crezi tu că mă cunoşti.

Procedînd cum ai procedat le-ai dat impresia că nu sînt în [illegible] să mă îngrijesc familia.

E evident pentru toată lumea că-ţi iubeşti copiii. Din păcate, [illegible] de bani. Personal prefer dragostea şi nu banii.

Josh nu ştia dacă să-i sucească gîtul sau doar să strige la [illegible] diferent ce i-ar fi spus, se părea că nu-l aude, că nu-l ascultă [illegible] înţelege. Cînd vorbi din nou, vocea îi era mai calmă.

Unui bărbat îi place să creadă că îşi poate întreţine fa[illegible] că soţia lui… adică, soţia…

Da, continuă. Ce altceva sînt eu, dacă nu soţia ta?

Josh tăcu.

Văzînd că nu mai scoate o vorbă, Carrie oftă şi preluă [illegible]:

– În regulă, rege Joshua. Mi-am îndeplinit prima sarcină, [illegible] a ţine cont de reguli. Acum vreau să ştiu care este cea de-a [illegible]? Sper că nu sînt mai mult de trei.

Josh o privi derutat, neînţelegînd la ce se referă.

Carrie îi explică.

– În toate poveştile, prinţesa are de îndeplinit trei porunci. În această dimineaţă, mi-ai dat o listă de sarcini pe care nici un om nu le-ar fi putut îndeplini. Totuşi, am făcut în aşa fel încît să le rezolv – desigur, cu ajutorul baghetei fermecate. Bagheta fermecată fiind întregul oraş Eternity. Şi acum, Măria Ta, care este ce-a de-a doua sarcină?

Josh se strîmbă.

– Este exact cum am presupus: crezi că totul este o sursă de amuzament, ceva despre care să le povesteşti prietenilor tăi bogaţi, cînd te vei întoarce acasă, în Maine.

– În schimb, *tu* crezi că orice ți se întîmplă este un motiv de tristețe. Ce anume trebuie să fac pentru a-ți dovedi cum stau lucrurile? Făcu o pauză, după care continuă: Cred că știu ce anume nu ai înțeles în povestea cu bagheta fermecată. Nu am putut înțelege de ce tînăra îl *dorea* pe rege. Regele i-a spus că dacă nu va toarce paiele și nu le va transforma în fire de aur, va da ordin să i se taie capul. Cum am putut să cred că ea ar fi putut trăi fericită dacă se *mărita* cu un astfel de om?

– Nu există fericire care să dureze toată viața, asta este ce tot încerc să te fac să înțelegi, spuse Josh cu fermitate.

– Poate că, spre deosebire de mine, tu nu crezi că există, spuse Carrie pe un ton ridicat. Vă rog din tot sufletul să mă scuzați, domnule Greene, pentru faptul că am recurs la o înșelătorie ca să mă căsătoresc cu dumneavoastră. Deoarece problema majoră a vieții dumneavoastră, lucrul care vă preocupă cel mai mult sînt banii, poate că ceea ce am cheltuit pentru casă va acoperi parțial necazul pe care vi l-am creat. Și acum, scuzați-mă, trebuie să-mi fac bagajul.

În clipa în care vru să pornească spre casă, Josh o prinse de braț.

– Este miezul nopții. Nu poți pleca nicăieri.

– Ba pot. Dacă îmi împrumuți calul tău, pot să mă duc în oraș. Sînt sigură, avînd în vedere suma de bani pe care am cheltuit-o acolo astăzi, că cineva mă va găzdui pentru o noapte. Și gîndește-te, domnule, la satisfacția pe care o vei simți cînd le vei spune copiilor că a trebuit să plec. Vei avea ocazia să le dai o lecție despre perfidia femeilor.

– Carrie, spuse Josh ridicînd mîna pentru a o atinge.

– Oh, știi cum mă cheamă? Nici prin gînd nu-mi trecuse că mi poți acorda o asemenea onoare. Credeam că „domnișoara Montgomery" este tot ceea ce știi despre mine. De altfel, nici nu ai nevoie să știi altceva decît numele meu și, bineînțeles, cum stau.

Cînd Carrie păși în pridvor și deschise ușa, fu întîmpinată de chipurile speriate ale celor doi copii, care auziseră tot ce se discutase afară.

– Nu ai de gînd să pleci, nu-i așa? întrebă Dallas cu glasul înecat de lacrimi și cu chipul palid de teamă.

Fetița îi aruncă o privire lui Josh, de parcă ar fi vrut să-i reproșeze ceva. Acela fu momentul în care Carrie se hotărî să le spună copiilor întregul adevăr. De multe ori se gîndise că părinții își terorizau copiii, spunîndu-le lucruri pe care aceștia nu le puteau înțelege, fiind prea mici, și că ignoranța era aceea care, de fapt, îi înspăimînta și nicidecum cunoașterea.

– Vreau ca voi doi să vă așezați căci vreau să vă povestesc ceva, spuse ea.

Așa cum se așteptase, Josh începu să protesteze. Se întoarse furioasă spre el:

– Fie că-ți place, fie că nu, din punct de vedere legal și eu fac parte din această familie.

Copiii se așezară tăcuți, cu un aer grav, și Carrie începu să le povestească totul despre cum și de ce venise în casa lor.

– Ne-ai iubit văzîndu-ne în fotografie? întrebă Dallas.

– Da, răspunse Carrie, dar acum trebuie să vă părăsesc, deoarece tatălui vostru îi este teamă că dacă mai rămîn s-ar putea

ca, atunci cînd voi pleca definitiv, să suferiți și el nu dorește să i
întîmple așa ceva.

– Ne *vei* părăsi? întrebă Tem cu o voce în care răsună
teama.

– Tatăl vostru și cu mine nu ne iubim și cred că așa se va
întîmpla. Mă tem că i-am jucat o festă prea urîtă și de aceea este
foarte furios pe mine.

Cu ochii în lacrimi, Dallas i se adresă lui Josh:

– Nu fi furios, tati.

– Nu este vina tatălui tău. S-ar putea ca el să aibă dreptate.
Poate că m-aș plictisi locuind în acest orășel. Vedeți, acolo unde
am crescut, eram obișnuită să mă duc la baluri, să mă distrez și
să rîd.

Mințea, dar știa că o face pentru o cauză bună. Nu-i putea
părăsi făcîndu-i să creadă că totul fusese din vina tatălui lor. Era
mai bine să se supere pe ea, decît pe tatăl lor.

Văzînd-o pe Dallas agățată de Carrie, Josh întoarse privirea
în altă parte. La cei cinci ani ai ei, era încă un copil, cu toate că
de multe ori se comporta ca un om matur.

– Poți rămîne pînă la sfîrșitul săptămînii și nu vom plînge
cînd vei pleca, spuse Tem. Pentru prima oară nu aștepta acordul
tatălui său ca să vorbească.

Toți trei se întoarseră spre băiat.

– Nu cred că..., începu Josh.

– Poate rămîne, strigă Tem pe punctul de a izbucni în lacrimi.

Carrie fu cea care vorbi în cele din urmă:

– Temmi, spuse Carrie cu duioșie. Sînt de-a dreptul fericită
că ai ajuns să ții la mine atît de mult. Știu că speri că din această

[illegible] voi rămîne. În mod sigur nu voi putea. Singura cale de a
[illegible] ar fi fost să mă îndrăgostesc de tatăl vostru, dar asta nu s-a
întîmplat. Uitîndu-mă la privirea pe care o avea în acea fotografie
[illegible] fost mai mult decît stupidă crezînd că știu cum este el
[illegible] adevărat. Am greșit. Tatăl vostru este o persoană care judecă
[illegible] toată lumea, o persoană încăpățînată, o persoană atot-
[illegible]oare, lipsită de orice simț al umorului. Niciodată nu aș putea
[illegible] pe cineva ca el.

Josh o privea pe Carrie îngrozit de felul cum vorbea despre
el, în timp ce copiii îl priveau fix, de parcă ar fi cîntărit cît de
adevărate erau afirmațiile ei.

– Tati obișnuia să rîdă înainte, spuse Tem cu seriozitate.
Dar de cînd mama a...

– Destul, spuse Josh tăios, întrerupîndu-și fiul.

– Rămîi, zise Dallas. Te rog, rămîi. De cînd ești aici totul s-a
schimbat.

Carrie îmbrățișă copila, încercînd să-și stăpînească lacrimile.
Poate că de copiii aceia se îndrăgostise cînd privise fotografia.
Erau exact așa cum sperase ea să fie. Știa că din moment ce
ajunsese să-i iubească atît de mult în numai două zile, îi va fi și
mai greu să se despartă de ei după o săptămînă.

– Cred că este mai bine să plec acum, spuse Carrie cu glas
șoptit.

– Vom vota, spuse Tem, cerînd din priviri acordul tatălui
său.

Josh tăcu o clipă, apoi dădu încet din cap în semn de
încuviințare. Carrie era convinsă că rezultatul votului va fi egal,
două pentru plecarea ei, două pentru a rămîne, dar cînd Tem

întrebă cine votează pentru rămînerea lui Carrie cît de mult putea ea, ambii copii îşi ridicară mîinile, iar după o scurtă ezitare Josh votă alături de ei.

Carrie îl privi lung.

– Îmi doresc ca ei să fie fericiţi, explică Josh cu glas scăzut chiar dacă acest lucru va dura doar cîteva zile.

Carrie suspină, conştientă de faptul că făcea o greşeală. Deja îi iubea pe aceşti copii şi în cele cîteva zile cît va mai avea să-i iubească şi mai mult. Nu ştia cum va putea să se despartă de ei.

– Uneori diligenţa întîrzie, spuse Tem cu speranţă în glas.

Zîmbind, Carrie se întinse peste masă şi îi cuprinse mîna în palmele ei. „Da", se gîndi ea, „cine ştie ce se mai poate întîmpla într-o săptămînă?"

– Bine. Voi rămîne atît cît voi putea.

7

Cum ajung oamenii să se îndrăgostească? îl întrebă Dallas pe fratele ei.

Era dimineaţă devreme, dar mansarda care odinioară fusese o hulubărie era luminată. De cînd Carrie sosise în casa lor, Josh se văzuse silit ca în fiecare noapte să doarmă în pat cu Dallas, care se răsucea toată noaptea. Se trezise mai devreme şi coborîse să taie lemnele pentru noua plită, astfel încît Carrie să poată pregăti micul dejun. Dallas îşi auzise tatăl bombănind că ideea de a o vedea pe Carrie gătind era o glumă, dar nu-l auzise rîzînd.

– Nu ştiu, spuse Tem de parcă ar mai fi avut nevoie de timp să rumege ideea. Cred că bărbaţii dăruiesc flori femeilor şi se ţin de mînă, apoi, se căsătoresc. Altceva nu ştiu.

– Putem întreba pe cineva? Poate pe mătuşa Alice.

– Nu cred că unchiul Hiram ştie ce înseamnă dragostea, spuse Tem şi Dallas fu de acord cu el. Nimeni n-ar putea spune că dragostea şi unchiul Hiram merg mînă-n mînă.

În tăcere, Tem coborî din pat şi îşi puse hainele murdare care le purta la muncă. Apoi o ajută pe Dallas să-şi pună maro şi coborîră scara împreună.

Cei doi copii priveau cum Carrie şi tatăl lor pregăteau dejun. Tem ştia că Dallas era mult prea mică pentru a înţelege se întîmpla şi, în plus, era ocupată să-şi treacă degetele trandafirii de pe tapet. În schimb, el era foarte conştient ceea ce se întîmpla între tatăl său şi Carrie.

Cei doi se supravegheau unul pe celălalt, precum cîinele pisica. Josh spunea că ea nu este în stare să gătească degeaba cumpărase o plită cu banii tatălui ei, că tot habar avea ce să facă cu ea. Apoi Carrie îi reproşă, că dacă ar avea strop de decenţă ar învăţa-o cum să gătească.

Tem fu gata să rîdă ascultîndu-i. Dacă ar fi putut să vorbească ar fi spus să tatăl său era *cel mai prost* bucătar de pe faţa pămîntului. Înainte de venirea lui Carrie, dacă femeilor din oraş mătuşii Alice nu li s-ar fi făcut milă de ei, ar fi murit de foame. O dată tatăl lor pusese nişte ouă la fiert şi ieşise pentru a hrăni caii. Cînd se întorsese îşi dăduse seama că se spărseseră cînd le-a dat drumul în oală. La micul dejun au avut un amestec de coajă şi albuş. Şi acum Carrie îi cerea lui Josh să-i dea lecţii de gătit. Tem credea că tatăl lui îi va spune adevărul, că nu ştia despre gătit mai mult decît ştia ea, dar Josh nu suflă o vorbă despre asta. În schimb, îi spuse lui Carrie că nici el nu o întreba despre cum se lucrează la o fermă, aşa că nici ea nu trebuia să-l întrebe cum să-şi facă treaba. Josh îi reproşa că în scrisoarea pe care ea o scrisese afirmase că ştie tot ce trebuia despre prepararea mesei. Lui Josh îi trecu prin gînd să aducă acasă o capră vie pe care Carrie să o

să prepare din ea tot ce trebuie, şi îi comunică. Tem ştia că habar n-avea cum se prepară carnea de capră, dar de parcă ştia tot ceea ce era de ştiut despre capre şi tot ce avea legătură cu activitatea într-o fermă.

Carrie se înfurie şi îi spuse lui Josh că este un idiot şi că tare îi vrut să nu-l mai vadă. Josh îi spuse că va cumpăra nişte pe care ea să-i gătească.

În cele din urmă, se aşezară la masă. Terciul era fiert numai pe jumătate, plin de fulgi încă uscaţi, şunca era jumătate arsă, jumătate crudă şi ouăle atît de tari, încît Tem se gîndi că le-ar putea folosi în loc de pucuri de hochei.

Cei doi copii ciuguliră ceea ce era comestibil, în timp ce Josh îi spunea lui Carrie, cu amănunte, ce era în neregulă cu mîncarea pregătită de ea, susţinînd că, în mod sigur, copiii vor rămîne flămînzi. Auzindu-i spusele, Tem îi dădu un ghiont lui Dallas şi cei doi începură să mănînce de parcă mîncarea ar fi fost delicioasă. Cînd Dallas se plînse că terciul este prost, Tem îi puse trei linguriţe de zahăr deasupra şi o făcu să înceteze.

După micul dejun, Josh îşi puse pălăria pe cap şi le atrase atenţia copiilor să fie gata să meargă cu el la cîmp. Chipul lui Dallas se alungi şi fetiţa spuse că dorea să rămînă acasă, cu Carrie, deoarece voia să petreacă mai mult timp cu ea, avînd în vedere că va pleca. Tem sesiză dezamăgirea de pe chipul tatălui său, aşa că spuse cu glas tare că el aştepta cu nerăbdare să plivească rapiţa şi să stîrpească gîndacii din porumb, alături de tatăl său.

Aruncîndu-i o privire aspră, Josh îi spuse să rămînă şi el cu Carrie. Tem protestă, dar Josh îl asigură că n-are nevoie de ajutorul lui şi ieşi trîntind uşa

– Ce tip vesel, spuse Carrie. E o adevărată plăcere să fii prin preajmă.

– Cînd mama..., începu Dallas.

Tem îi dădu un ghiont şi fetiţa tăcu. Tatăl lor le spusese că este important să nu vorbească cu nimeni despre trecutul lor, dar fetiţa nu-şi amintea întotdeauna de acest lucru. Tem ştia că la vreme tatăl lor fusese foarte fericit. El îşi amintea cum alerga spre braţele larg deschise ale tatălui său, şi-l amintea rîzînd, îşi amintea de vremurile cînd mergeau împreună la tîrg şi vedeau spectacole de circ. Îşi amintea de felul în care tatăl său i se adresa mamei lor. De fapt, Tem îşi amintea cum le vorbea *tuturor* femeilor. Mama lor obişnuia să spună că Josh era preferatul acestora, că le fermeca pe toate. Carrie nu-l considera pe tatăl lor „fermecător" şi asta pentru că nu-i vorbea în felul cu care obişnuia să se adreseze altor femei. Îi vorbea de parcă o ura. Cu toate acestea, Tem nu era sigur că tatăl său o ura într-adevăr pe Carrie. Înainte de toate, cum ar fi putut s-o urască? Tem era convins că, după mama lui, Carrie era cea mai frumoasă femeie de pe pămînt. În al doilea rînd, era amuzantă, şi-i făcea pe oameni să zîmbească. Îi mai dădea de gîndit şi felul în care se comporta tatăl lui atunci cînd se apropia prea mult de Carrie. În acea dimineaţă, îi văzuse chipul aprins atunci cînd ea se aplecase spre el sau se apropiase prea mult. De fiecare dată, faţa îi devenea roşie şi îi spunea ceva care să o jignească.

Şi mai era şi felul în care o urmărea cu privirea pe Carrie. Ori de cîte ori era cu spatele la el, Josh o privea îndelung. Părea că nu-şi poate lua ochii de la ea. De dimineaţă, Josh dispăruse în dormitor să-şi ia o cămaşă curată din dulapul pe care-l cumpărase

Carrie şi Tem îl văzuse privind într-unul dintre sertare; nu făcea altceva decît să privească fix. Apoi îşi băgase mîna în sertar şi mîngîie ceva. Chipul său avea o expresie ciudată, ca atunci cînd se rănise la picior şi susţinea că nu are nimic, dar, de fapt, îl durea. După ce tatăl lui ieşise din cameră, Tem se furişase şi se băgase în sertar. Înăuntru era cămaşa de noapte a lui Carrie, cea pe care o purtase cu o noapte înainte ca Josh să-i pieptene părul şi să-i sărute palma.

Toate acestea îl nedumereau pe Tem. Tatăl lui părea s-o urască pe Carrie, pentru ca apoi s-o privească şi să-i asculte poveştirile pe care le spunea ea, seara tîrziu. Atunci se purta de parcă îi făcea plăcere prezenţa ei. Tem nu putea înţelege de ce tatăl lui îi arunca vorbe jignitoare lui Carrie.

Nici pe Carrie n-o înţelegea. Îi răspundea lui Josh la fel de dur, ceea ce n-o împiedica să strîngă într-un anume fel la piept cămaşa tatălui său, cînd credea că nimeni n-o vede. Lui Tem i se păruse că ea avea lacrimi în ochi în clipa în care făcuse asta, dar nu era sigur.

– Ce vreţi să facem astăzi? întrebă Carrie. V-ar plăcea să mergem la pescuit?

Tem se uită prin bucătărie. Pe dulap erau trei teancuri de vase murdare, podeaua trebuia măturată, hainele aşteptau să fie spălate, iar animalele să primească hrană. El se întrebă cînd va putea face Carrie toate acestea. Mătuşa Alice, care întotdeauna avea de curăţat şi de spălat vorbea despre cît de important este ca o femeie să se poată mîndri cu felul în care arată casa ei.

Tem tuşi pentru a-şi drege glasul.

– Pot eu să-ţi arăt cum se spală vasele, spuse el.

Carrie îi zîmbi.

– Sînt convinsă că mă pot descurca dacă este nevoie, dar nu doresc deloc să învăţ cum să le spăl. Nu fi îngrijorat, Tem. Vor fi curate. Am angajat o femeie din oraş care va veni să se ocupe de treaba asta.

Tem mai încercă o dată:

– Dar nu ar trebui ca *tu* să speli vasele?

– Sînt convinsă că tatăl tău aşa gîndeşte, dar eu cred că dacă mi-aş petrece toată săptămîna spălînd şi frecînd podelele el tot ar găsi ceva de comentat. Dacă o persoană se hotărăşte să fie nemulţumită de cineva, aşa va face, indiferent ce ar fi. În plus, din moment ce nu mai am decît cîteva zile de stat cu voi deci prefer să mergem la pescuit.

Carrie îl urmărise cu atenţie pe Tem şi continuă:.

– Depinde de tine. Dacă vrei să stai aici şi să freci, eşti liber s-o faci, dar dacă vrei să prinzi peşte, atunci vii cu noi.

– Tem, spuse Dallas scîncind, te rog vino cu noi.

Tem ştia că ar trebui să aleagă frecatul, dar se întrebă dacă nu cumva Carrie avea dreptate. Oare Josh ar fi mulţumit să găsească o casă curată atunci cînd se întorcea de la cîmp? Cu o seară înainte, găsise casa luminată şi pereţii tapetaţi, dar el tot bombănise nemulţumit. Tem îşi zise că o podea curată nu-l va face să zîmbească.

– Mergem la pescuit, spuse Tem în cele din urmă şi Dallas începu să ţopăie de bucurie, acompaniată de Hapciu.

Tem încercă să facă abstracţie de relaţia încordată dintre tatăl lui şi Carrie, dar pe măsură ce ziua trecea se gîndea tot mai mult la ea. Poate că, într-adevăr, Carrie nu se pricepea

[illegible], dar în mod sigur ştia să facă multe alte lucruri. [illegible] îi duse la ceea ce tatăl lor numea şopron şi le arătă [illegible].

Cînd începu să le deschidă, copiii avură impresia că în ele [illegible] adevărate comori. Carrie avu nevoie de aproape o oră [illegible] găsi undiţele „făcute în Anglia", le spuse ea copiilor. Nu [illegible] cazul să o întrebe dacă erau un cadou din partea fraţilor [illegible] deja ştiau.

Carrie închise cuferele şi plecară spre rîu. Tem fu impresionat [illegible] pricepere lui Carrie de a pescui. Părea să simtă unde anume [illegible] păstrăvul şi nici nu se temea să pună viermii în acele [illegible]. Cît stătură la pescuit, ea le povesti copiilor cîteva lucruri [illegible] pescuitul în mare, despre prinderea homarilor şi a altor [illegible] ciudate.

– Mama ne dădea homari, spuse Dallas, apoi scoase un [illegible] cînd Tem o ciupi de braţ.

– Vi s-a interzis să-mi vorbiţi despre mama voastră? întrebă Carrie.

Dallas dădu din cap, în timp ce Tem o privea prevenitor.

– Pronunţarea numelui ei îl întristează pe tatăl vostru? întrebă Carrie.

– Nu-l întristează, începu Dallas, dar nu continuă cînd întîlni privirea fratelui ei.

Tem ştia că sora lui e gură-spartă, aşa că o făcu să tacă acoperindu-i gura cu mîna.

– Îl întristează foarte mult. Poate că din această cauză îţi vorbeşte ţie aşa.

Carrie clătină din cap cu înțelegere. Probabil Josh se gîndea că nimeni nu o va putea înlocui pe mama copiilor lui.

– Ia te uită cît e ceasul! exclamă Carrie. Aproape că a trecut ora prînzului.

– Tati nu şi-a luat mîncare cu el, spuse Dallas. O să-i fie foame.

– În cazul acesta vom vedea ce ne-a gătit doamna Emmerling şi îi vei duce şi lui.

Cînd ajunseră acasă, o găsiră la fel de murdară cum o lăsaseră. Femeia din oraş pe care o angajase Carrie nu venise încă şi Tem se întreba dacă mai avea să vină. Dacă tatăl lor venea acasă şi găsea această mizerie, avea să fie furios.

– Tem, spuse Carrie zîmbind, nu fi trist. Nu este nici o tragedie. Voi pregăti o gustare pentru tatăl tău. Îi voi face un sandviş cu ochiuri la capac.

Tem acoperi cu palma gura surorii lui, împiedicînd-o să-şi manifeste nemulțumirea.

– O să-i placă, spuse Tem, iar cînd Carrie se răsuci spre ei, cei doi copii îi zîmbiră angelic.

În timp ce Carrie pregătea ouăle, Tem puse în sacoşă cîteva conserve şi un borcan cu murături. Apoi, urmați de Hapciu, o porniră spre cîmpul pe care Josh îl lucra toată ziua. Cît dură drumul, Dallas vorbi întruna, punîndu-i lui Carrie un milion de întrebări despre mare, despre China şi despre fraţii ei, astfel că Tem avu timp să viseze.

Şi-o imagina pe Carrie dîndu-i sandvişul tatălui său şi pe tatăl său spunîndu-i lui Carrie că era foarte bun şi rugînd-o să rămînă cu ei pentru totdeauna. Carrie îi răspunsese că rămîne şi deveniseră o familie fericită.

Singurele probleme pe care le avea Tem erau vasele murdare pe care Carrie nu voise să le spele şi gătitul care necesita o îmbunătățire reală. Tem nu avea nici o idee cum s-ar putea rezolva aceste probleme. De fapt, felul de a găti al lui Carrie făcea ca totul să fie mai puțin trandafiriu.

Visul îşi pierdu coloritul rozaliu în clipa în care Carrie văzu câmpul pe care muncea Josh toată ziua. Tem văzuse culturile vechiului Hiram, care arătau de parcă ieşiseră dintr-o carte de poveşti, dar el era mîndru că tatăl lui muncea cu sîrguință, chiar dacă culturile erau pline de gîndaci şi de buruieni şi porumbul era în unele locuri înalt şi în altele pipernicit.

După ce aruncă o privire, Carrie începu să rîdă. Tem se obişnuise deja cu gîndul că tînăra Carrie se amuza de orice, dar Josh nu părea să înțeleagă acest lucru.

Tem văzu cum tatăl său se înfurie şi devine şi mai furios atunci cînd ea îi spuse că este un fermier la fel de nepriceput ca şi ea ca gospodină. Avînd în vedere cum arăta lanul de porumb al tatălui său, Tem îşi spuse că avea dreptate.

Josh însă nu împărtăşea părerea lui Carrie. De fapt, cu cît rîdea Carrie mai tare, cu atît mai tare se înfuria tatăl său. Josh rîse doar cînd muşcă din sandvişul făcut de Carrie şi dădu peste o bucată mare de coajă de ou. I se păru *foarte* distractiv.

Fără o vorbă, Carrie îi întoarse spatele şi plecă, în timp ce Hapciu lătra cu furie la Josh de parcă ar fi ştiut că acesta i-a supărat stăpîna.

Copiii rămaseră pentru o clipă pe loc, neştiind dacă să stea cu tatăl lor sau să plece cu Carrie. Josh îi îndemnă să plece cu ea.

– Se pare că acum o iubiți pe ea mai mult decît pe mine, aşa că duceți-vă cu ea, spuse Josh întorcîndu-se la lucru.

Dallas izbucni în lacrimi. Tem o luă de mînă şi amîndoi o urmară pe Carrie spre casă. Din fericire, o găsiră pe doamna Emmerling făcînd curat şi gătind. Carrie intră în dormitor şi închise uşa în urma ei. Copiii o auziră plîngînd.

Tem se aşeză într-unul din balansoarele din fața căminului. Dallas îşi luă păpuşa cea nouă şi pe Hapciu şi ieşi afară să se joace. Doamna Emmerling se agită prin bucătărie, apoi începu să mătură şi să şteargă praful. Tem rămase la locul lui, dus pe gînduri. După un timp, doamna Emmerling se aşeză în fața lui şi începu să cîrpească nişte cămăşi de-ale lui Josh.

– Arăți de parcă te-ai gîndi la o problemă foarte serioasă, spuse doamna Emmerling. Te pot ajuta cu ceva?

Tem nu o cunoştea, dar îi plăcea de ea. Părea drăguță şi amabilă, dar el dădu din cap în semn că nu vrea să fie ajutat.

– Eşti sigur? Am opt copii şi sînt obişnuită să le ascult problemele.

– Ce anume îi face pe oameni să se iubească? Tem rosti cuvintele fără să se gîndească.

Doamna Emmerling continuă să coasă şi, după o vreme, îl întrebă:

– De ce vrei să ştii?

Tem clipi repede. Nu voia să plîngă. *Nu* va plînge!

– Carrie nu vrea să rămînă aici atîta timp cît tata nu o iubeşte, iar tata nu o va iubi, deoarece ea nu ştie să gătească. Poți s-o înveți să gătească?

Doamna Emmerling zîmbi.

– Gătitul nu are nimic de-a face cu dragostea. Într-o căsnicie, a fi o bună bucătăreasă este o calitate, dar mă îndoiesc că un bărbat s-ar interesa dacă o femeie ştie să gătească înainte de a o cere în căsătorie. Dacă face aşa ceva, atunci nu e genul de bărbat pe care o femeie şi l-ar dori. Oricare femeie îşi doreşte un bărbat care s-o vrea pe ea, nicidecum plăcinta cu mere pe care o face.

Cele auzite nu-l ajutară cu nimic pe Tem. Chipul lui exprima în continuare confuzia cu care se confrunta.

– Dacă tatăl tău nu iubeşte o fetişcană drăgălaşă, precum Carrie, înseamnă că este vorba despre cu totul altceva. De ce nu-mi povesteşti ce anume se întîmplă?

Tem îi relată tot ce se petrecea. Îi spuse că tatăl lui dorise să se căsătorească cu cineva care ştia să muncească la o fermă, dar Carrie nu se pricepea deloc la aşa ceva şi acest lucru îl înfuriase.

– Tatăl tău a vrut pe cineva care să-l ajute să aibă grijă de voi?

– Da, spuse Tem bucuros că se făcuse înțeles. Şi Carrie *chiar are* grijă de noi. Ne spune poveşti, ne face să rîdem şi se pricepe foarte bine să pescuiască. Dar… Tem îşi coborî privirea în podea.

– Dar ce?

– Dar a rîs de cîmpurile tatei.

Doamna Emmerling fu nevoită să zîmbească. Toți localnicii rîdeau de cîmpurile lui Josh, dar nu o făceau pe față, aşa că acesta nu ştia. Nici unul nu mai văzuse vreodată pe cineva care să muncească atît de mult şi cu atît de puțin succes. Adevărul era că Josh îşi dorea foarte mult să le ofere copiilor un cămin adevărat.

Doamna Emmerling aruncă o privire în jur, la casa aceea care, cu o zi înainte, fusese o cocioabă şi care acum arăta de-a dreptul bine. Fără îndoială, mîndria lui Josh fusese adînc rănită. Carrie venise în oraş şi făcuse într-o zi ceea ce el nu izbutise să facă în luni de zile. Adevărul era că eşuase în mod lamentabil.

În ceea ce-o privea, doamna Emmerling nu credea că Josh şi Carrie au vreo şansă să rămînă împreună. Din experienţă, ştia că bărbaţilor nu le plac femeile care se dovedeau mai capabile decît ei. Privi spre Tem cu tristeţe. Tuturor celor din Eternity le părea rău de aceşti copii fără mamă. Multe femei nemăritate încercaseră să-l prindă în mreje pe arătosul Josh, dar nici una nu reuşise. Manifesta o adevărată aversiune faţă de femei – cel puţin faţă de femeile care doreau să se căsătorească cu el.

Deci, Josh era căsătorit cu drăgălaşa Carrie, căreia îi plăcea să se amuze şi care rîsese de cîmpurile lui.

– Vezi tu, Tem, începu doamna Emmerling, cînd doi oameni se căsătoresc, fiecare trebuie să se gîndească la celălalt ca şi cum ar fi cel mai frumos lucru de pe pămînt.

Tem o privi nedumerit.

– Tatăl tău doreşte ca şi Carrie să gîndească despre el că este minunat, că este cel mai bun, cel mai curajos şi cel mai frumos bărbat de pe lume. El îşi doreşte ca ea...

– Dar aşa şi *este*. Tatăl meu *este* cel mai bun.

Doamna Emmerling zîmbi.

– Da, aşa este, dar Carrie nu vede acest lucru. Vede că, ei bine, tatăl tău nu este un bun fermier, unul la fel de bun ca, de exemplu, unchiul vostru Hiram.

– Nimeni nu poate avea grijă de fermă aşa cum o face el, bombăni Tem cu tristeţe.

Dacă unchiul Hiram era un exemplu a ceea ce un bărbat trebuie să fie, atunci el, Tem, era bucuros că tatăl lui se dovedea un prost fermier.

– Exact. Mă tem că tatăl tău nu este un bun fermier şi îşi dă seama că ăsta-i adevărul.

– Crezi că Carrie se va îndrăgosti de unchiul Hiram?

– Mă îndoiesc, spuse doamna Emmerling, înăbuşindu-şi un chicot.

Tem tot nu înţelegea.

– Dar lui Carrie nu-i plăcea de tata încă dinainte de a-i vedea cîmpurile. Cred că la început i-a plăcut de el, dar tata nu a plăcut-o. Ne spunea că ea nu este în stare să ne hrănească sau să ne spele hainele.

– E acelaşi lucru, nu crezi? Tatăl tău nu crede despre Carrie că este cea mai bună persoană de pe lume, la fel cum nici ea nu crede acest lucru despre el. Dacă nu-şi schimbă părerea unul despre celălalt, nu se vor iubi niciodată.

Tem tăcu cîteva clipe.

– Cum rămîne cu vasele murdare?

Doamna Emmerling rîse.

– Dacă tatăl tău se îndrăgosteşte de Carrie, va începe să le spele chiar el şi va fi convins că tot ceea ce găteşte ea este delicios.

– Chiar şi ouăle pe care le pregăteşte ea?

Vocea lui Tem exprima îndoială.

– Mai ales ouăle pe care le pregăteşte ea.

Cîteva clipe, doamna Emmerling îl privi lung, apoi se ridică pentru a-şi continua treburile. Ea se bucura că lui Carrie nu plăcea să facă curat, căci ea şi familia ei aveau nevoie de banii pe care-i primise.

După un timp, Tem se ridică şi el din balansoar şi afară. Dallas şedea la umbra copacilor de la marginea pă şi se juca cu păpuşa. Cînd îl văzu pe Tem, Hapciu o pă fetiţă şi alergă spre băiat. Stînd pe marginea verandei, mîngîie pe cap, în timp ce se gîndea la spusele d Emmerling.

Tem ştia că în cazul în care Carrie va pleca, tatăl său va să moară trandafirii pe care îi plantase ea. El şi Dallas să-şi petreacă din nou timpul pe cîmp, împreună cu tatăl Josh nu o punea prea des pe Dallas să muncească la cîmp trebuia să stea, astfel încît să o poată vedea, ceea ce o pli îngrozitor pe fetiţă.

Dacă Carrie pleca, totul avea să fie ca înainte, perspe care-l îngrozea pe Tem.

– Ce pot să fac? îi şopti Tem lui Hapciu. Cum îi pot face p tata şi pe Carrie să creadă unul despre celălalt că s nemaipomeniţi?

Tem încercă. Deşi nu reuşi, îşi zise că cel puţin încerca să le demonstreze, lui Carrie şi tatălui său, cît de grozav e fiecare dintre ei.

În timpul cinei, încercase să atragă atenţia asupra fiecăre calităţi pe care o găsea la ei. Îi spusese tatălui lui cît de drăguţă era Carrie. Vorbise despre cuferele ei pline de lucruri minunate şi despre faptul că, dacă ar rămîne Carrie cu ei, ar putea să le aducă în casă ca să le vadă şi Josh. Acest lucru îl făcu pe tatăl lui să spună cîteva cuvinte neplăcute despre fraţii lui Carrie, care, spunea el, au răsfăţat-o. Carrie reacţionase spunînd că fraţii ei erau mult mai de treabă decît el.

Tem ar fi dorit să-i vorbească lui Carrie despre trecutul

[illegible] nu putea face acest lucru deoarece Josh le interzisese. [illegible] le spusese: „Acea parte a vieţii mele s-a încheiat şi nu [illegible] nu rost să vorbim despre ea".

Dallas, care părea să simtă neliniştea care-l stăpînea pe [illegible], spuse:

– Tati ştie să vorbească frumos. Ştie să vorbească frumos [illegible] femeile îl plac.

Josh îi aruncă fiicei lui o privire care o făcu să tacă.

Carrie se arătă foarte interesată de spusele lui Dallas şi puse [illegible] întrebări, dar Josh nu-i răspunse şi nu-i lăsă nici pe [illegible] să o facă.

Tem oftă şi încercă din nou, căutînd să găsească ceva ce i-ar [illegible] pe amîndoi. Le sugeră să meargă cu toţii la pescuit, dar Josh se opuse, spunînd că trebuie să muncească pentru a avea [illegible] trăi. Tem sugeră că şi Carrie ar putea să-l ajute să stîrpească [illegible].

– Îmi pare rău, dar nu cred că ştie altceva, decît să cumpere cu banii lui tăticu'.

După ce tatăl lor spuse aceste cuvinte, Dallas începu să plîngă din cauza tonului pe care acesta îl folosise. Josh o luă în braţe şi îi strigă lui Carrie că ea este cea care a făcut-o pe Dallas să plîngă.

– Asprimea cuvintelor tale, ca să nu mai spun de îndărătnicia ta, sînt cele care au făcut-o să plîngă, ripostă Carrie.

Josh se înfurie şi mai tare şi deschise gura pentru a-i spune ceva lui Carrie, dar ea se ridică de la masă şi intră în dormitor.

– Poţi să faci şi singur curat pe masă, deoarece se pare că acest lucru este foarte important pentru tine, spuse ea înainte de a trînti uşa.

Tem şi sora lui îşi sărutară tatăl şi-i spuseră noapte bună, dar acesta nu reacţionă, ci continuă să stea în faţa focului de cămin privind ţintă flăcările.

Cînd Josh urcă scările pentru a încerca să adoarmă în patul lui Dallas, Tem era încă treaz.

– Tată!

– Ar trebui să dormi.

– Tu o consideri pe Carrie minunată?

– Cred că întotdeauna a ştiut că este adorată, atît şi nimic mai mult. Nu a fost nevoită niciodată să muncească, nu i s-a refuzat nimic, niciodată.

Josh se apropie de patul fiului său şi îngenunche lîngă el.

– Ştiu că-ţi place de ea. Ştiu că este veselă şi plăcută şi Dumnezeule, voi aveţi nevoie de veselie în viaţa voastră, având în vedere prin cîte aţi trecut în ultimii doi ani, dar va trebui să aveţi încredere în mine. Carrie nu este mama pe care o doreaţi pentru voi.

Tem se ridică şi se sprijini în coate.

– Ţi-ar plăcea să fie soţia ta? Dacă nu ne-ai avea pe noi doi, te-ai însura cu ea?

Josh zîmbi.

– Aş fi nebun dacă aş face aşa ceva. Voi doi, copiii mei, sînteţi cei care mă faceţi să fiu mai înţelept, mult prea înţelept pentru a sta cu un fluturaş precum Carrie. Acum dormi. La o lună după ce va pleca, nici măcar nu vă veţi mai aminti de ea.

Îl sărută pe Tem pe frunte şi începu să se dezbrace.

Băiatul nu adormi, ci rămase întins pe spate cu ochii în tavanul mansardei. Era vina lui şi a lui Dallas că tatăl său şi Carrie nu se iubeau unul pe celălalt.

8

Aflară de dispariţia lui Tem abia atunci cînd Josh se întoarse de la cîmp. Simţindu-se jignit încă de faptul că în ajun Carrie rîsese de cum arătau cîmpurile lui şi de faptul că cei doi copii îşi manifestaseră afecţiunea faţă de ea, părăsindu-l, Josh nu se întoarse acasă pînă aproape de ora nouă seara.

Scena care i se înfăţişă în faţa ochilor cînd deschise uşa ar fi trebuit să-l facă fericit, însă el deveni şi mai furios. Dallas stătea în picioare pe un scaun, iar Carrie îi prindea tivul noii rochiţe cu ace cu gămălie – o rochiţă pe care Josh nu şi-ar fi putut permite s-o cumpere. Căsuţa era luminată, iar în aer pluteau arome plăcute şi Carrie, soţia care nu-i era soţie, arăta minunat. Mai mult decît orice pe lume Josh şi-ar fi dorit să strige că a sosit, iar soţia şi copiii săi să alerge în braţele lui deschise.

Dată fiind situaţia, însă, intră în linişte şi îşi atîrnă pălăria în cuierul de lîngă uşă.

– Tati, strigă Dallas, grăbindu-se să coboare de pe [illegible] aruncîndu-se în brațele lui.

Astfel de momente făceau ca munca la cîmp să fie suportabilă, gîndi Josh, astfel de momente făceau ca neferici[illegible] lui să fie suportabilă.

– Avem friptură de vacă la cină. Doamna Emmerling a făcut prăjituri şi cred că părul păpuşii începe să crească, zise Dallas.

În timp ce mîngîia părul fetiței, Josh se gîndi cît de bine ar fi s-o vadă din nou curată. În lunile în care muncise la cîmp nu avusese timp să se ocupe de copii. Fusese nevoit să muncească din greu pentru a avea cu ce să-i hrănească şi cu ce să-i îmbrace.

– A început să-i crească părul? Chiar aşa? întrebă Josh zîmbind.

Nu fusese în stare nici măcar să-i cumpere o păpuşă fiicei sale.

Stînd în picioare în spatele lor, Carrie zîmbea. Josh îşi zise că nu mai văzuse niciodată o femeie atît de frumoasă ca ea.

– Bună seara, spuse Josh cu răceală. Am înțeles că femeia pe care ai angajat-o a gătit mîncarea pentru cină.

Zîmbetul lui Carrie se stinse.

– Exact. Unde este Tem?

– Cu tine, spuse Josh scurt, ca şi cum ea era prea aiurită ca să-şi amintească că Tem stătea cu ea toată ziua.

Carrie îngheță, apoi se făcu albă ca varul la față. Intră în dormitor şi se întoarse ținînd în mînă un bilet lăsat de Tem în care băiatul îi scrisese că urma să-şi petreacă ziua cu tatăl lui.

Fără a scoate o vorbă, Josh se scotoci în buzunar şi scoase

[illegible] bilet, tot de la Tem, în care acesta scria că-şi va petrece [illegible] Carrie.

– Poate a vrut să se ducă la pescuit, spuse Carrie, dar nici [illegible] credea ce spunea.

În sinea ei, Carrie era convinsă că oriunde se afla şi orice [illegible] de gînd să facă, de vină erau ea şi Josh.

Josh o prinse pe Carrie de umeri şi o scutură cu putere:

– Unde este? Unde este fiul meu? strigă, apropiindu-şi fața de a ei.

– Nu ştiu, spuse Carrie. Credeam că stă cu tine toată ziua.

Josh o zgîlțîi din nou.

– Unde este? strigă el, ca şi cum tonul ridicat o va face să-şi amintească ceva ce, de fapt, nu ştia.

– Nu o lovi pe Carrie, strigă Dallas, agățîndu-se de picioarele tatălui ei. Tem se va întoarce. A spus că se va întoarce.

Carrie şi Josh se întoarseră şi o priviră pe fetiță. Josh se lăsă pe un genunchi şi o întrebă cu blîndețe:

– Unde este fratele tău?

Dallas îşi ascunse fața în fusta lui Carrie, ca şi cum acest lucru îi dădea o mai mare siguranță, apoi spuse:

– M-a pus să jur că nu voi spune nimic. Mi-a spus că mi se va întîmpla ceva rău dacă voi spune.

– Ceva rău..., începu Josh, dar Carrie o ridică pe Dallas şi o aşeză pe masă.

– Pe la ce oră a spus Tem că se va întoarce acasă?

Dallas era pe punctul de a izbucni în plîns.

– A spus că se va întoarce înainte de venirea tatei.

Carrie îl privi pe Josh pe deasupra capului fetiței, apoi revenind la Carrie.

– A întîrziat foarte mult, nu-i așa?

Josh făcu cîțiva pași și se așeză între ele.

– Dallas, trebuie să-mi spui unde s-a dus. Trebuie să... fu întrerupse în clipa în care Dallas începu să plîngă.

Dîndu-l la o parte, Carrie se aplecă spre Dallas.

– Ai promis să nu spui nimic, nu-i așa? Și asta nu numai pentru că Tem ți-a cerut. Nu ne poți spune nimic deoarece este o chestiune de onoare, nu-i așa? Și tu știi ce înseamnă onoarea, nu, Dallas?

– Nu, spuse copila trăgîndu-și nasul.

– Onoare înseamnă că atunci cînd cineva îți spune un secret, ai fi în stare să mori decît să-l spui altcuiva.

– Pentru numele lui Dumnezeu! spuse Josh. A tunat. Cred că va începe furtuna.

Carrie își apropie fața de a lui Dallas.

– Uneori, onoarea se luptă cu dorința de a ajuta pe cineva. Ca acum. Dacă ne spui, vei face un lucru lipsit de onoare, dar, dacă nu ne spui, s-ar putea ca Tem să aibă probleme mari.

Dallas dădu din cap în semn că a înțeles și, neliniștită, privi spre tatăl ei.

– Deci, continuă Carrie, hai să vedem dacă pot afla ceva despre Tem, fără ca tu să-ți pătezi onoarea. Să presupunem că îmi spui o poveste, ca acelea pe care ți le spun eu în fiecare noapte.

– Pentru numele..., începu Josh să spună, dar fu întrerupt de sclipirea unui fulger, urmat de bubuitul puternic al unui tunet.

Dallas scînci de spaimă, iar Hapciu se ascunse sub masă.

– A fost odată, ca niciodată, un prinț tare nefericit, începu Carrie. Să spunem că regele și regina aveau mari probleme și prințul voia să facă ceva pentru a le rezolva. Ce crezi că ar face prințul?

– S-ar duce să caute un șarpe cu clopoței, spuse Dallas cu convingere.

– Ce anume ar putea face cu un șarpe cu clopoței? întrebă Carrie aproape în șoaptă.

– L-ar pune în patul tău – adică în patul reginei – și atunci cînd ea ar țipa de frică, regele ar sări s-o salveze și ea și-ar da seama cît de grozav este regele. Și astfel ei se vor iubi pentru totdeauna.

Încet, Carrie se întoarse pentru a-l privi pe Josh, întrebîndu-se dacă și ea era la fel de palidă ca el.

Josh îngenunche în fața fiicei sale.

– Unde ar putea găsi prințul un șarpe cu clopoței?

– Pe muntele Starbuck, spuse copila. Tem – adică prințul – a văzut cîțiva acolo. A văzut mai mulți șerpi cu clopoței pe munte.

– Îmbrac-o cu ceva călduros, spuse Josh, în timp ce se îndreptă spre dormitor cu Dallas în brațe. Vreau să o feresc de furtună.

Carrie îl prinse de braț.

– Ce ai de gînd să faci?

– O voi duce pe Dallas la fratele meu, voi lua calul și voi pleca să-mi caut fiul.

Începu să se agite iarăși prin cameră.

Carrie îi tăie calea.

– Vreau să merg şi eu cu tine.

Strălucirea unui alt fulger lumină casa şi Carrie putu să vadă expresia disprețuitoare de pe chipul lui Josh.

– Din cauza mea este acolo, singur, în munți. Dacă nu ar fi venit aici…

– Este prea tîrziu să-ți faci reproşuri.

Împingînd-o din calea lui, intră în dormitor şi o aşeză pe Dallas pe pat.

Carrie veni lîngă el.

– Poate că nu sînt de ajutor în ceea ce priveşte gătitul, dar pot fi de ajutor în alte situații. Crezi că ştii totul despre mine, dar de fapt nu ştii nimic. Mă trag dintr-o familie de marinari şi ştiu totul despre supraviețuire şi pot călări orice are patru picioare. Îi dădu un pulover din lînă să o îmbrace pe Dallas.

Luînd-o din nou în brațe pe fetiță, Josh o porni spre uşa din față. Carrie îi blocă ieşirea.

– Indiferent că vrei sau nu, eu tot voi pleca să-l caut pe Tem. Chiar dacă voi merge singură.

Josh o privi o clipă. Nu avea timp să se certe cu ea. Singura sa preocupare era fiul lui.

– Mergi sau rămîi, puțin îmi pasă. Dar dacă nu poți ține pasul cu mine, să nu te aştepți că te voi aduce înapoi.

– Nu vei fi nevoit să mă aduci înapoi. Poți să-mi dai un cal bun? Altceva decît mîrțoagele tale?

El dădu din cap afirmativ, după care ieşi din casă.

Carrie împachetă cîteva sandviciuri cu pîine şi şuncă şi le puse într-un sac impermeabil. Apoi începu să pregătească echipamentul necesar pentru o misiune de salvare. Trăind mult

lîngă împrejurimea mării, ştia multe lucruri despre o misiune de salvare. Le duse în şopron şi scotoci prin cuferele sale pînă găsi ce căuta. Apoi luă o frînghie lungă şi groasă care atîrna pe perete. Cînd porni spre casă, fu nevoită să se lupte cu vîntul ce creştea tot mai puternic. Puse chibriturile în rucsac, apoi rupse cîteva fîşii prefăcîndu-l în feşe şi mai înghesui în rucsac o pătură mare, impermeabilă, din doc.

După ce termină de pregătit echipamentul, îşi dezbrăcă fusta de flanel şi îmbrăcă o pereche de pantaloni din doc. Erau pantalonii lui Josh, îi erau largi şi fu nevoită să şi-i strîngă în jurul şoldurilor cu o curea din piele.

Tocmai terminase pregătirile, cînd Josh îşi făcu apariția. O privi din cap pînă în picioare, dar nu spuse nimic, ci se uită în rucsac. Păru mulțumit de ce văzu.

– Tatăl meu a trimis pe cineva să ceară ajutoare din oraş. În cîteva ore muntele va fi plin de oameni care-l vor căuta pe Tem. Ar trebui să rămîi…

Carrie îi întinse o felie groasă de pîine cu unt.

– Taci din gură, ia asta şi hai să mergem.

Luînd felia de pîine, Josh încuviință dînd scurt din cap şi încetă să o mai trateze ca pe o femeie ce trebuia lăsată în urmă. Afară aşteptau doi cai, cei mai frumoşi cai pe care Carrie îi văzuse vreodată: un armăsar negru, uriaş, cu o pată albă în frunte şi o iapă maro semeață şi suplă.

– Încalecă pe ea, strigă Josh, pentru a acoperi vuietul vîntului. Şi stai lîngă mine. Dacă nu poți ține pasul, întoarce-te şi aşteaptă-mă aici. Ai înțeles?

Dînd din cap în semn că a înțeles, Carrie sări în șa, [illegible] trase de hățuri și se alătură lui Josh.

Știe să călărească. O face la fel de bine ca orice alt [illegible] priceput pe care l-am văzut pînă acum, își spuse Carrie, în [illegible] ce-l urmărea cum gonește cu o viteză uimitoare, gata să-și [illegible] gîtul, pe făgașul ce pornea de lîngă casă. Carrie îl urmă, ținîndu-[illegible] aproape de el. Cînd ajunse la poalele muntelui, Josh începu să [illegible] urce fără să șovăie o clipă. Respirînd adînc pentru a-și face [illegible] Carrie porni pe urmele lui. Trebuie să aibă ochi de pisică, [illegible] Carrie, căci ea nu putea desluși nimic în întuneric. Din fericire, armăsarul lui Josh avea o pată albă și pe unul dintre picioarele din spate, care o ajuta să-l urmeze.

De două ori iapa pe care o călărea încercase să se oprească și să se întoarcă, dar Carrie o struni obligînd-o să-și continue drumul. Continuară să urce din ce în ce mai sus, pe drumul plin de pietre, apoi printre ramurile stejarilor care o loveau peste față și îi sfîșiau hainele.

Carrie își dădu seama că Josh nu mai urma nici o cărare, ci o tăia pe drumul cel mai scurt spre vîrful muntelui. Părea să facă abstracție de prezența ei, singurul lui scop fiind acela de a-și găsi fiul. La un moment dat, iapa lui Carrie se împiedică de un bolovan și picioarele îi alunecară. Carrie trebui să se folosească de fiecare mușchi al trupului ei pentru a o împiedica să se întoarcă și să coboare muntele. Biciuind-o cu cravașa , trase cu putere de hățuri, conștientă că dacă pierde controlul, nu va mai reuși s-o stăpînească. Pentru a-și ascunde teama care o cuprinsese, începu să înjure așa cum numai un marinar știa s-o facă. Știa să înjure în cel puțin șase limbi, așa cum învățase de la frații ei. Aceștia își

[illegible] că dacă înjură într-o limbă străină, Carrie nu înțelege [illegible] ei.

[illegible] mai cînd credea că încheietura mîinii este pe punctul de [illegible] iapa încetă să se mai zbată și începu să urce muntele. [illegible] unui fulger o făcu să-și ridice privirea și să-l vadă pe [illegible] armăsarul lui, stînd pe creasta unei stînci și urmărind-o [illegible] privirea. Deși spusese că nu o va aștepta, se oprise totuși. [illegible] avu impresia că dăduse din cap în semn de încuviințare [illegible] de a porni din nou.

Ploaia începu în clipa în care ajunseră pe vîrful muntelui. [illegible] foarte rece și cădea cu furie, asemenea ploilor de munte. Într-o [illegible] hainele lui Carrie se udară. Josh o aștepta în vîrf și privea în [illegible], ca și cum ar fi încercat să se hotărască pe care drum să o [illegible].

– Unde sînt șerpii cu clopoței? strigă Carrie. Erai cu Tem [illegible] l-a văzut? Josh încuviință, apoi smuci de hățuri și porni spre [illegible]. Carrie îl urma îndeaproape. După cîteva minute, Josh se [illegible] și descălecă, pentru a privi spre ceva ce semăna cu un deal [illegible] din rocă dură, care se înălța în fața sa. Pe partea de mijloc a [illegible], se vedea o spărtură care se lărgea spre bază și Carrie își [illegible] seama că acesta trebuie să fie locul unde el și Tem văzuseră [illegible].

În timp ce ploaia îi biciuia fața, Josh se întoarse spre Carrie [illegible] punîndu-i mîna pe picior să-i atragă atenția.

– Dacă mi se întîmplă ceva, caută-l tu pe Tem! strigă Josh.

Carrie încuviință dînd din cap și îl urmări cum se îndreaptă spre spărtura din stîncă. În clipa cînd ajunse în dreptul ei, Josh

aprinse un chibrit şi încercă să ferească flacăra acestuia, de ploaie şi de vînt, cu ajutorul pălăriei. Apoi se strecură în

deschizătură.

În ciuda zgomotului făcut de ploaie, Carrie auzi şuierul şerpilor. În lumina palidă a chibritului aprins, putu să vadă corpurile încolăcite ale şerpilor ce se adăposteau în stîncă. Îşi ţinu respiraţia în clipa în care Josh făcu un pas înainte, apropiindu-se de ei.

– Nu-i aici, strigă Josh cu glas tare. Voi verifica zona. Rămîi acolo unde eşti.

Dar Carrie nu avea de gînd să rămînă pe loc. Nu avea de gînd să fie inutilă, să aştepte fără să facă nimic. Armăsarul lui Josh stătea nelegat, acolo unde îl lăsase, deşi fulgera şi în apropiere se aflau şerpi, pe cînd iapa ei era foarte nervoasă. Trase de hăţuri şi o întoarse pe drumul pe care veniseră, oprind la o distanţă de la care nu se mai auzea sîsîitul şerpilor şi o legă zdravăn de un pin uriaş.

Luptîndu-se cu rafalele de vînt, se întoarse în locul în care se afla Josh.

Acesta o prinse cu putere de umeri şi o zgîlţîi.

– Ţi-am spus să...

– NU! Părea că este singurul cuvînt pe care îl putea spune şi i-l strigă în faţă cu toată hotărîrea.

Josh nu-şi pierdu timpul preţios pentru a se certa cu ea şi-i strigă:

– Acolo! Caută printre copacii aceia!

Carrie se îndepărtă şi se strecură printre copaci, desfăşurîndu-şi cercetările în cercuri tot mai largi, convingîndu-se, cu

fiecare pas pe care-l făcea, cît de zadarnică era această căutare. S-ar putea ca Tem să zacă întins la numai zece paşi de ei şi să nu-l poată auzi din cauza ploii şi a vîntului. Oricum, numai doi oameni nu puteau cerceta întregul munte. Chiar dacă vor veni şi locuitorii din Eternity, tot nu vor fi îndeajuns de mulţi pentru a cerceta fiecare stîncă. Pînă la sosirea celor din oraş, s-ar putea să treacă ore întregi, deoarece nu vor urma drumul pe care-l străbătuseră ei. Nici un om cu mintea întreagă nu ar fi urcat pe acel drum.

Speriată, scoase un ţipăt puternic în clipa în care Josh îi puse o mînă pe umăr. Cînd se răsuci spre el, în lumina fulgerului îşi dădu seama că se gîndea la acelaşi lucru la care se gîndise şi ea, că era zadarnic, că singura şansă de a-l găsi pe Tem era norocul.

– Mă duc pe culmea de deasupra, zise Josh, arătînd spre stînca unde se adăposteau şerpii.

Carrie încuviinţă, apoi îşi reluă căutările. La un moment dat auzi un fluierat puternic şi ştiu că era Josh. Începu să alerge în direcţia dinspre care se auzise fluieratul, sărind peste bolovani, căţărîndu-se, zgîriindu-şi mîinile în timp ce picioarele-i alunecau.

Josh stătea pe marginea unei culmi şi cînd ajunse aproape de el îl văzu ridicînd o mînă în care ţinea o bucată de material albastru din haina lui Tem.

Josh reluă urcuşul anevoios, alături de Carrie.

Curînd ajunseră pe creasta ce mărginea o prăpastie. Privind în jos nu puteai vedea nimic, din cauza întunericului.

– Rîul, zise Josh, arătînd spre întunecimea prăpastiei. [illegible] din cămaşa lui Tem era dovada că el o luase pe acel drum. [illegible] cumva căzuse trebuia să fie jos, în prăpastie.

Josh înainta, lăsînd-o pe Carrie să aştepte pe creastă. [illegible] mina unui fulger o făcu să tresară, dar zări ceva şi începu să strige.

Într-o clipă Josh fu lîngă ea.

– Ce este?

Un nou fulger îi permise lui Josh să vadă ceea ce văzuse Carrie mai înainte. Pentru o clipă ea se gîndise că era victima propriei imaginaţii, deoarece văzuse un copil, de cel mult şase sau şapte ani, aducînd mai degrabă cu un animal ciudat. Cu toate că ploaia cădea în şiroaie puternice, părul nu-i stătea lipit de cap, ci era încîlcit, iar îmbrăcămintea din lînă era ruptă. Fetiţa era desculţă.

Trecînd înaintea lui Carrie, Josh începu să meargă spre copilă, dar cînd fulgerul lumină din nou, aceasta dispăruse.

– Unde este Tem? strigă Josh în întunericul ce se lăsase din nou în timp ce ploaia îi şiroia pe faţă. Unde este?

Apropiindu-se, Carrie îşi puse braţele pe umerii lui.

Un nou fulger lumină şi o văzură din nou pe copilă. De astă dată Josh alergă după ea, dar era prea agilă şi nu reuşi s-o prindă.

– Ea ştie unde este Tem! strigă Josh. Sînt convins că ştie!

În lumina unui fulger, fetiţa li se înfăţişă iarăşi, de astă dată stînd pe creastă, atît de aproape încît Carrie îi putea simţi respiraţia. Cînd fetiţa fu luminată din plin de strălucirea fulgerului, ea le arătă ceva cu mîna în josul culmii pe care se aflau.

– Este Tem? întrebă Josh, şi fetiţa încuviinţă înainte ca [illegible] să o ascundă din nou privirilor lor.

– Voi coborî, spuse Josh. Stai aici şi aşteaptă-mă. Voi aduce [illegible] să nu te mişti de aici.

[illegible] secunde mai tîrziu, Josh, jumătate alergînd, jumătate [illegible] pe panta înclinată plină cu bucăţi de stîncă prăvălite, [illegible] lîngă cai şi lîngă echipament.

Carrie nu se mişcă, de teamă că orice mişcare ar face-o să [illegible] recunoască locul spre care arătase fetiţa. De fiecare dată [illegible] fulgerele luminau, Carrie se uita să vadă dacă fetiţa nu [illegible]. Pur şi simplu dispăruse, însă ea simţea că fetiţa era [illegible] aproape şi-i urmărea.

Josh reveni ţinînd frînghia răsucită pe umăr şi se apropie de [illegible] copac să o lege, însă Carrie îi strigă:

– Nu!

– Voi coborî în prăpastie! strigă Josh.

Carrie avu nevoie de puţin timp pentru a-l face să înţeleagă [illegible] nu se opunea coborîrii lui în prăpastie, ci felului în care lega [illegible] în jurul copacului. Ea luă funia groasă din mîinile lui şi, cu [illegible] rapiditate şi îndemînare legă un capăt de copac cu un nod rezistent, apoi prinse şi celălalt capăt şi făcu un laţ cu un nod asemănător. Zgomotul puternic pe care îl făcea ploaia o împiedica să-i spună despre ce anume era vorba, dar prin semne reuşi să-l facă să înţeleagă că îi va fi de folos pentru a-l trage în sus atunci cînd se va întoarce cu Tem.

Cînd Josh înţelese ce anume făcea, o privi lung, într-un fel cum nu o mai privise niciodată: cu admiraţie şi recunoştinţă.

Ţinîndu-se de frînghie, Josh începu să coboare. Se [illegible] cu îndemînare, de parcă ar mai fi făcut-o şi altădată.

Carrie îl urmărea cu privirea, ascultînd cu atenţie ca să poată auzi fluieratul.

După cîteva minute, Josh reveni, căţărîndu-se cu agilitatea unui marinar şi Carrie se întrebă dacă nu cumva, cîndva, petrecuse ceva timp pe un vas.

Pe chipul lui se citea bucuria şi Carrie înţelese că Tem trăia. Lacrimile ei se amestecau cu ploaia care îi cădea pe faţă.

– Este acolo, este în viaţă, dar inconştient. Trebuie să-l aducem sus, strigă Josh. Trebuie să fac o bandulieră din orice avem la îndemînă.

Carrie îşi dădu seama că, pentru prima oară, îi cerea să-l ajute. Începu să gîndească, cu repeziciune, la tot ceea ce luaseră cu ei. Dumnezeule mare, nu puteau coborî muntele pentru a lua ceva care să le fie de folos. Sacii din pînză de doc pe care îi aduseseră cu ei nu erau destul de rezistenţi şi nu aveau destulă frînghie.

Brusc, Josh se apropie şi îşi puse mîinile pe talia ei pipăind cu degetele de parcă ar fi căutat ceva.

În clipa următoare Carrie înţelese – era vorba de corsetul ei. Cu ajutorul lui Josh, îşi descheie repede nasturii bluzei şi o trase din pantaloni, apoi Josh o ajută să-şi desfacă şireturile corsetului. După ce îl desfăcu, se încruntă văzînd cît este de mic şi se întrebă dacă va putea fi înfăşurat în jurul lui Tem şi al lui.

Desfăcînd catarama, Carrie îi întinse lui Josh cureaua, apoi

[illegible] pantalonii pe care-i purta şi îi dădu şi pe aceştia spunîndu-i [illegible] putea să-i folosească.

Josh încuviinţă şi, cu toate cele necesare legate în jurul [illegible], prinse frînghia şi se apropie de marginea prăpastiei.

– După ce termin ce am de făcut, voi fluiera, iar tu va trebui [illegible] frînghie. Ai înţeles?

– Da, îi răspunse Carrie, strigînd, ca s-o poată auzi.

Ajuns pe marginea prăpastiei, Josh se opri o clipă. Carrie [illegible] ce se gîndeşte, ştia ce simte, pentru că şi ea simţea la fel.

Ea se aplecă şi îl sărută.

– Succes! îi şopti cu buzele apropiate de ale lui.

– Să de Domnul! Josh începu să coboare.

Carrie nu putea să vadă nimic şi acea aşteptare, în timp ce Josh era jos, i se păru cea mai lungă din viaţa ei. Aplecată peste margine, îşi îngusta ochii încercînd să vadă ceva, atentă la cel mai mic zgomot. Se întinse pe pămîntul îmbibat cu apă, fără a ţine seama de faptul că era numai în ghete, pantalonaşi pînă la genunchi şi o bluziţă. Bumbacul subţire nu o ferea nici de frig, nici de ploaie, dar ea nu simţea furtuna, concentrată fiind asupra a ceea ce se întîmpla jos.

Într-un tîrziu, se auzi fluieratul. Alergă spre copac şi apucă frînghia. Era tînără, era în putere şi ferm hotărîtă să facă tot ce putea. Altădată nu ar fi avut forţa de a trage o frînghie, aşa cum o făcea acum, ştiind că la celălalt capăt al acesteia se aflau Tem şi Josh.

La un moment dat, avu senzaţia că mai era cineva cu ea care o ajută, dar cînd privi în spate nu văzu pe nimeni. Apoi

fulgeră, şi ea scoase un ţipăt de spaimă, văzînd un bătrîn îmbrăcat cu o haină din piele, peticită şi murdară, care stătea în spatele ei şi trăgea de frînghie. Revenindu-şi, Carrie dădu din cap în semn de mulţumire şi continuară să tragă de frînghie.

Capul lui Josh apăru din prăpastie. Carrie îşi ţinu respiraţia. În clipa următoare, el se ridică peste margine şi ea putu să vadă că Tem era prins de pieptul lui cu ajutorul corsetului, a unei perechi de pantaloni bărbăteşti şi cu cămaşa lui Josh.

Dînd drumul frînghiei, Carrie fugi spre ei şi-l cuprinse pe Tem în braţe. Din ceea ce reuşi să vadă, copilul nu părea să mai fie în viaţă.

Întorcîndu-şi privirea, cercetă întunericul din spatele ei, convinsă că bătrînul şi fetiţa erau acolo.

– Încotro o putem lua? Ajutaţi-ne, vă rog! strigă ea.

Cînd un fulger lumină din nou împrejurimile, o văzură pe fetiţă, care de astă dată le arătă cu mîna spre est. Josh şi Carrie nu şovăiră şi începură să coboare stînca pentru a ajunge la cai. Josh îşi ducea fiul cu deosebită grijă, ca pe un lucru fragil şi de preţ, ceea ce, de fapt, şi era.

Cînd ajunseră lîngă cai, Josh îl trecu pe Tem în braţele lui Carrie. Ea se luptă cu greutatea copilului, care era aproape la fel de înalt ca şi ea, în timp ce Josh sări în şa după care întinse braţele pentru a-şi lua fiul. Carrie se îndreptă în fugă spre iapa ei, prinse frîul, desfăcu nodul cu care o legase de copac şi se săltă în şa.

Fetiţa li se mai arătă de două ori pînă ajunseră la peşteră. Cînd Josh descălecă, Carrie prinse frîiele ambilor cai şi îi trase spre intrare.

Pe jos era nisip, iar pe lîngă perete găsiră lemne uscate, bune pentru foc. Puţin mai în spate, Carrie văzu ceva ce părea să semene cu un teanc de pături. Cercetînd în continuare, Carrie găsi şi un ibric de cafea şi şase căni.

– Scoate-i hainele ude şi înveleşte-l pînă aprind eu focul, spuse Josh.

Carrie se execută grăbită. Tem era ud leoarcă şi ea îi scoase hainele. Înainte de a-l înveli cu păturile uscate, privi cu atenţie corpul băiatului, ca să vadă dacă nu cumva e rănit. Trupul îi era plin de lovituri şi avea o tăietură într-o parte a capului, dar, deocamdată, cea mai mare problemă era aceea că îngheţase.

Înfăşurîndu-l în două pături şi acoperindu-i capul, Carrie îl lipi de ea şi începu să-i frece spatele.

Josh veni lîngă ea şi-l ridică pe Tem pentru a-l duce mai aproape de focul deasupra căruia pusese ibricul de cafea plin cu apă de ploaie şi pliculeţe din ceaiul lui Carrie.

– Scoate hainele astea ude de pe tine, îi porunci Josh.

Abia în clipa aceea Carrie îşi dădu seama că este la fel de îngheţată ca Tem. Ducîndu-se în partea din spate a peşterii, îşi dezbrăcă hainele ude, se înfăşură cu o pătură şi reveni lîngă Josh şi Tem.

Josh îşi ţinea fiul în braţe, strîngîndu-l de parcă ar fi vrut să-i dea viaţă din propriul trup.

În timp ce Carrie îi privea, pleoapele lui Tem tresăriră.

– Tem, spuse Josh. Tem, vreau să-mi vorbeşti.

Încetişor, Tem deschise ochii şi îi zîmbi tatălui său.

– Am căzut. Am văzut fata aceea sălbatică şi am căzut.

– Totul e-n regulă, spuse Josh, mîngîind părul umed al fiului său. Acum eşti în siguranţă. Fata aceea sălbatică ne-a arătat unde eşti.

– N-am prins nici un şarpe cu clopoţei.

– Mă bucur că n-ai făcut-o.

Tem se uită la Carrie, apoi îşi mută privirea la tatăl său.

– Tu ai adus-o aici?

– Nu m-ar fi lăsat să plec fără s-o iau şi pe ea. Josh îi zîmbi băiatului. Stai să vezi ce noduri ştie să facă. Nemaipomenite.

Tem închise ochii.

– Crezi că Carrie este cea mai bună femeie din lume? Cea mai grozavă?

– În clipa asta, aşa cred.

Tem zîmbi şi în cîteva clipe adormi.

Carrie îl mîngîie pe frunte.

– Pielea îi este încă rece, zise ea. Apoi observă că Josh era lovit la cap şi întinse mîna spre rana sîngerîndă, dar şi-o retrase.

– Mai bine ai pune ceva uscat pe tine, spuse ea. Găseşti destule pături acolo.

Văzîndu-l că şovăie, ea adăugă:

– Mă ocup eu de Tem. Nu aide ce să-ţi faci griji.

Pentru o clipă, crezu că Josh nu se va dezlipi de preţioasa povară, pentru a o lăsa în grija lui Carrie, dar în cele din urmă el se aşeză lîngă foc şi-l puse pe Tem în braţele ei. Carrie îşi zise că era cel mai preţios cadou pe care cineva i-l oferise vreodată şi, în mod sigur, era cel mai mare semn de încredere ce i se arătase.

În timp ce ea îl ţinea pe Tem în braţe, Josh, care era în

cămaşa ei se dezbrăcă şi se înfăşură cu o pătură. Apoi se duse la cal şi le scoase şeile. În timp ce făcea acest lucru, pătura începu să alunece. Josh înjură şi şi-o înfăşură în jurul taliei.

La vederea spatelui puternic, musculos, Carrie zîmbi. Oricît de prost îşi lucra pămînturile, trebuia să recunoască faptul că Josh îi dezvoltase frumos muşchii. Josh dădu drumul şeilor lîngă foc, apoi aduse traistele cu mîncare şi scoase o bucată de şuncă.

– Ar fi trebuit să iau şi o tigaie, spuse Carrie, dar nu mă puteam gîndi la astfel de amănunte cînd am împachetat.

Luînd un cuţit din traista atîrnată de şa, Josh tăie şunca în felii.

– Pot s-o frig cu ajutorul unui beţigaş înfipt în ea, spuse el. Sau poate că o vei putea găti cu ajutorul înjurăturilor şi blestemelor tale, zise el tachinînd-o.

Simţind cum i se înroşesc obrajii, Carrie îşi coborî privirea spre Tem.

– Nu ştiam că m-ai auzit.

– Probabil că s-a auzit pînă în Eternity.

– Iapa voia să coboare muntele, în timp ce au voiam să urc, zise ea rîzînd.

– Este puţin cam leneşă şi se sperie uşor.

Josh ţinea în mînă o frigăruie şi urmărea cum şunca se rumeneşte la foc.

– N-am crezut că vei reuşi să urci pînă aici cu ea.

– De aceea mi-ai dat-o? Voiai să mă ducă înapoi, spre poalele muntelui?

– Recunosc că mi-a trecut prin minte aşa ceva.

Carrie tăcu. Nu mai avea rost să comenteze. Nu o dorise

lîngă el, se gîndise că va fi o povară în plus, aşa că-i dăduse calul pe care, după mintea lui, ea nu-l va putea stăpîni. Se dovedise însă că fusese în stare să controleze calul şi îl ajutase atunci să îl găsise pe Tem.

– Fără tine nu aş fi reuşit să îl scot pe Tem din prăpastie, spuse el cu căldură în glas. Dacă n-ai fi fost aici, nu ştiu cum aş fi descurcat.

– Te-ai fi descurcat, spuse ea, încîntată de aprecierea lui. Carrie îl urmări o vreme cum frigea şunca. În orice caz, te-ai dovedit îndemînatic cînd mi-ai scos corsetul, spuse ea cu falsă indignare. Se pare că ai experienţă în materie de corsete.

Concentrîndu-se asupra frigăruii, Josh îi răspunse:

– Mă pricep mai bine la corsete decît la porumb.

Carrie zîmbi, căci spusele lui semănau foarte mult cu o glumă.

– Unde anume ai învăţat atît de multe lucruri... despre corsete vreau să spun.

– În nici un caz acolo unde am învăţat despre porumb.

Carrie se încruntă, nemulţumită că nu reuşise să-l provoace.

După ce puse trei felii de şuncă pe o bucată de pîine, Josh umplu o cană cu ceai fierbinte.

– Trezeşte-l. Vreau să mănînce şi să bea tot ce i-am pregătit.

Carrie îl ridică pe Tem în şezut, ceea ce se dovedi a nu fi tocmai uşor, căci mîinile îi amorţiseră cît îl ţinuse în braţe. Tem era somnoros şi nu voia să se trezească, dar Carrie şi Josh insistară.

După ce bău trei căni de ceai fierbinte şi mîncă un sendviş

[illegible] şuncă, copilul se ghemui lîngă Carrie şi adormi din nou. Ea îi mîngîie părul, zîmbind în timp ce-l privea.

– Nimic nu te face să înţelegi mai bine cît de lipsite de valoare sînt lucrurile din jurul tău, decît clipa cînd rişti să pierzi un copil, spuse Carrie. Cînd îşi ridică privirea, îl văzu pe Josh studiind-o cu atenţie.

Sunetul ploii ce cădea în rafale, întunericul din grotă şi lumina focului făceau ca atmosfera să pară intimă.

– Cine crezi că este fetiţa? L-ai văzut pe bătrîn? El m-a rugat să trag de frînghie ca să vă scot.

– Nu l-am văzut, dar bănuiesc că este Starbuck. De fapt, acesta unul dintre cei cu care am stat de vorbă nu l-a văzut. Este un fantomă.

– Şi copila?

– Nu ştiu. N-am auzit niciodată de ea.

Carrie privi cum pune şunca pe pîine.

– Poate ştie fratele tău ceva, zise ea.

– Poate, spuse Josh, într-un fel care arăta clar că nu doreşte să mai continue discuţia. Îi întinse un sandviş şi o cană cu ceai fierbinte.

– Unde ai locuit înainte de a veni în Eternity?

Chipul lui Josh se crispă şi Carrie se întrebă ce anume provocase acea undă de tristeţe. Apoi îşi aminti că le interzisese copiilor să vorbească despre locul de unde veneau. Biata Dallas era atît de derutată de ceea ce avea voie şi ceea ce nu avea voie să spună, încît uneori credea că nu trebuie să-i vorbească lui Carrie nici despre fraţii acesteia.

– Am locuit în mai multe locuri, spuse Josh şi Carrie [illegible] nu-i va spune nimic altceva.

Vraja ce se crease între ei dispăru. Răspunsul evaziv îi [illegible] că era o străină. Dacă uneori ea nu-şi putuse imagina o viaţă [illegible] copii, ştia cu siguranţă că Josh nu gîndea la fel despre ea. Pentru el, ea era cineva care avea să plece în cîteva zile şi nu [illegible] să-i dezvăluie secretele lui.

Carrie mîncă sandvişul privind fix flăcările, fără a [illegible] reia conversaţia. Se acuza singură pentru că sperase ca el să aprecieze ajutorul şi să recunoască cum că o judecase [illegible]. Oare îi va spune, că la urma urmei, nu era decît o răsfăţată fără minte? Dacă ea nu ar fi venit în Eternity, dacă nu l-ar fi înşelat de capul locului, Tem nu ar fi hotărît că trebuie să plece după [illegible] cu clopoţei şi Josh nu ar fi fost nevoit să coboare în prăpastia aceea şi…

– În noaptea asta nu ne mai spui nici o poveste despre fraţii tăi? întrebă Josh.

Carrie înţelese că Josh încerca să rupă tăcerea care se lăsase între ei.

– De ce nu-mi povesteşti tu, despre fratele *tău?* îl întrebă cu o voce mai înveninată decît ar fi vrut.

Josh privi fix flăcările:

– Este cel mai bun fermier din cîţi există pe lumea asta. Porumb excelent, sfeclă extraordinară. Totul de o precizie remarcabilă, chiar şi rîndurile. Cred că nici un gîndac nu ar îndrăzni să-i atace plantele.

– De ce caii tăi sînt la el?

Carrie era convinsă că armăsarul îi aparţinea lui Josh. Un [illegible] cal nu colaborează atît de bine, decît petrecînd mult [illegible] şi căpătînd încredere unul în celălalt.

– I-am vîndut, spuse Josh încet. Sau, mai bine zis, i l-am [illegible] plată parţială pentru fermă.

Carrie încercă să-şi ascundă nemulţumirea. Nu i se părea [illegible] un frate să ia calul celuilalt frate, indiferent care era [illegible]. Ar fi vrut să-i pună mai multe întrebări, dar renunţă, ştiind că şi nu-i va răspunde

După minute lungi de tăcere, Josh se ridică, ocoli focul şi [illegible] lîngă ea.

– În curînd se va lumina de ziuă, aşa că ar fi mai bine să [illegible] să dormi puţin.

– Aş putea să dorm o săptămînă întreagă, zise Carrie şi se [illegible] pe jos. Privirea lui o avertiza că pătura cu care era învelită [illegible] aluneca. Începu să o strîngă mai bine în dreptul pieptului, apoi renunţă. Nici măcar nu-i păsa. El era acela care luase hotărîrea de a o respinge şi continua să o facă, decis să nu renunţe la ceea ce-şi pusese în minte.

Ghemuindu-se pe nisip, alături de Tem, îşi puse braţele în jurul copilului. Josh se întinse de cealaltă parte a fiului lui. Carrie privi în ochii negrii ai soţului ei şi uită furia care o cuprinsese mai înainte. Ridicîndu-şi mîna spre el, începu să-i mîngîie fruntea rănită.

– Nu face asta, spuse Josh cu o voce chinuită.

Carrie nu-şi trase mîna, ci continuă să-l mîngîie.

Josh o mai privi cîteva clipe, apoi se răsuci pe cealaltă

parte, cu spatele spre ea. Ochii lui Carrie se umplură de lacrimi din cauza acelei noi respingeri.

– Noapte bună, spuse cu glas tremurat, încercînd să-şi ascundă, atît cît putea, emoţia ce o încerca.

Josh nu răspunse.

9

Carrie se trezi cu zîmbetul pe buze. Îi era bine şi ştia că Tem se afla lîngă ea, în siguranţă, iar pe obraz simţea mîngîierea unei mîini calde. Cu ochii încă închişi, se răsuci spre acea mînă.

– Carrie, şopti Josh şi Carrie deschise ochii încet.

Josh se îmbrăcase şi stătea în genunchi, lîngă ea. Era frig în grotă şi, cu toate că ploaia se oprise, cerul nu se luminase. Cînd Carrie îi zîmbi, Josh se trase imediat.

– Nu muşc, spuse ea ca prin vis, apoi îşi scoase braţele goale de sub pătură. Este totul în regulă?

– Trebuie să-i găsesc pe cei care ne caută şi să le spun că Tem este în siguranţă.

Carrie se trezi de-a binelea.

– Am uitat cu totul de ei. Crezi că au căutat toată noaptea?

– Din cîte îmi cunosc eu fratele, nu s-a mişcat pînă nu s-a

oprit ploaia. Nu ar risca el să se ude fleaşcă doar pentru că copil s-a rătăcit.

Carrie rămase cu gura căscată, privindu-l neîncrezătoare. Chipul lui Josh îi arăta însă clar că nu avea de gînd să răspundă întrebările care, în clipa aceea, îi treceau ei prin minte. Trebuia se fi dumirit pînă acum că nu-i răspundea la întrebările referitoare la fratele lui.

– Vreau să rămîi aici, cu Tem. Mă voi întoarce după ce găsesc pe cei care îl caută. O clipă păru că şovăie. Vei face aşa cum te-am rugat?

Ea rîse.

– Fac ceea ce mi se cere numai cînd ordinele merită.

Josh îi adresă un zîmbet scurt.

– Ce fac fraţii tăi atunci cînd dau ordine în calitate de comandanţi şi marinarii nu se supun, considerînd că ordinele nu merită să fie ascultate?

Carrie îi aruncă o privire nevinovată.

– Doar nu te aştepţi să ştiu ce se întîmplă pe un vas, nu-i aşa?

Cînd Josh îi zîmbi, cu acel zîmbet încîntător, cald, ce dezgolea şirul alb al dinţilor lui frumoşi, Carrie crezu că va leşina. Era convinsă că nu exista alt bărbat mai chipeş decît domnul Joshua Greene.

– Josh, începu ea, crezi că...

Josh îi acoperi buzele cu degetele pentru a o face să tacă, apoi se trase înapoi simţind că ia foc.

– Aşteaptă aici şi ai grijă să nu-i fie frig lui Tem.

Ea încuviinţă dînd din cap şi el se îndepărtă.

Cînd Carrie se ridică să se îmbrace, văzu că în timp ce Tem dormeau, Josh înteţise focul şi pusese mai multe lemne. În plus, umpluse ibricul de cafea cu apă şi plicuri cu cafea şi le pusese pe foc. Poate că nu era un mare fermier, dar ştia cum să aibă grijă de oameni şi cum să se cţere pe o stîncă în mijlocul unei furtuni şi cum să călărească şi cum...

– Aş dori să mă bucur şi eu de o părticică din această dimineaţă, spuse ea încetişor, în timp ce se ridică în picioare şi se îndreptă spre gura peşterii pentru a privi răsăritul.

Era aproape de amiază cînd Josh, Carrie, cei doi copii şi Hagar se aflau cu toţii în căsuţa lor. Doamna Emmerling venise şi plecase, casa era curată, pe o tavă erau aşezate sandvişuri cu şuncă şi o oală cu supă de mazăre fierbea pe plită. Două tăvi cu plăcintă cu mere aşteptau în cuptor.

– Mi-e foame, spuse Tem.

Tot timpul cît durase coborîrea de pe munte, Josh îşi ţinuse fiul legat strîns de pieptul său, ca şi cum nu i-ar fi venit să creadă că băiatul era bine şi în siguranţă. Acum însă, îi aruncă o privire severă.

– Noi doi vom avea o mică discuţie, spuse el şi Tem îl privi de parcă nu-i venea să creadă.

Carrie o luă pe Dallas şi ieşiră afară, în timp ce Tem şi tatăl lui rămaseră să „discute".

Stînd la umbra unui copac, Carrie şi Dallas, împreună cu

Hapciu, cu păpuşa fetiţei, cu cîte o bucată de pîine unsă cu [illegible] şi o cană cu lapte proaspăt, Carrie nu scăpa din priviri uşa [illegible] ea pe Dallas.

– Nu crezi că tatăl tău îl va… ştii tu ce, nu-i aşa? o întrebă

– Să-l bată pe Tem de să-i meargă fulgii? întrebă Dallas cu o voce veselă.

– De la cine ai auzit tu expresia asta?

– Unchiul Hiram a spus că asta ne lipseşte. El zice că tata ar trebui să ne bată din cînd în cînd şi că acest lucru ne va fi de folos mai tîrziu.

– Aşa a spus? În vocea lui Carrie se simţea revolta. Şi tatăl tău ce i-a răspuns?

– Tati nu vorbeşte prea mult cu unchiul Hiram. Stă doar şi l ascultă. Vocea lui Dallas coborî. Cred că tati îl urăşte pe unchiul Hiram.

Carrie deschise gura pentru a-i spune lui Dallas că ea era convinsă că Josh nu-şi ura propriul frate, dar renunţă.

Din cîte auzise despre fratele lui Josh, şi ea îl ura.

– Crezi că tatăl tău îl *va bate* pe Tem?

Dallas îi dărui lui Carrie un zîmbet la fel de şiret ca al unui adult.

– Nu. Tati nu ne bate niciodată. El doar ne ceartă.

Carrie izbucni în rîs. Propriul ei tată mai bine ar fi murit decît să-şi lovească vreunul dintre copii. Bineînţeles că mulţi dintre locuitorii oraşului aveau aceeaşi părere ca a unchiului Hiram şi socoteau că ea, fraţii şi surorile ei ar fi meritat să primească o bătaie zdravănă, dar acest lucru nu se întîmplase niciodată.

[illegible] Josh ieşi din casă, urmat de Tem, băiatul părea [illegible]tispus, spre deosebire de tatăl său. Carrie ştia că Josh îşi [illegible] seama cît de aproape de moarte fusese Tem, iar acesta [illegible]pusese deja să se gîndească la noaptea ce trecuse ca la o [illegible]tură.

Strecurîndu-şi braţul pe sub al lui şi ţinîndu-l strîns atunci [illegible] el încercă să şi-l tragă pentru a se îndepărta de ea, Carrie îi [illegible]

– Declar ziua de astăzi, zi de sărbătoare. Fără gîndaci de [illegible]umb şi fără nimic altceva din ceea ce trebuie să facem de [illegible]cei.

Josh îi aruncă o privire ironică.

– Tu priveşti fiecare zi ca pe o zi de sărbătoare.

– Mulţumesc, îi răspunse Carrie. Cred că este cel mai drăguţ compliment care mi-a fost făcut vreodată.

Expresia severă pe care Josh încerca să şi-o păstreze dispăru şi el spuse zîmbind:

– În regulă, ai cîştigat. Nici un gîndac pe ziua de astăzi. Nici buruieni. O privi pe Carrie cu un zîmbet ironic şi continuă: În ceea ce te priveşte, nici un vas de curăţat, nici o podea de frecat cu peria, nici o rufă de spălat. De astă dată poţi face doar ce-ţi place. Poţi să leneveşti cît vrei.

Pe Carrie o deranjă insinuarea cum că duce o viaţă fără griji.

– *Nu* cred că sînt leneşă, spuse ea cu reproş, dar apoi înţelese că glumea pe seama ei.

Cînd îşi ridică mîna ca să-l lovească în piept, Josh se strecură

cu agilitate pe lîngă ea. Carrie o luă la fugă după el şi încercă să-l lovească, dar nu reuşi să-l ajungă. Un minut mai tîrziu, cei doi se fugăreau unul pe celălalt ca nişte copii, în timp ce Tem stătea şi îi privea, iar Dallas rîdea şi bătea din palme. Hapciu lătra atît de atîta zarvă.

Carrie nu-l putu prinde pe Josh, dar cînd trecu pe lîngă el îl lovi. Josh o prinse pe la spate şi o strînse în braţe lipindu-i mîinile de trup pentru a nu-i lăsa posibilitatea de a-l ataca.

– Nu sînt o leneşă, spuse Carrie, încercînd să se elibereze din strînsoare.

– Eşti cea mai leneşă fiinţă pe care am văzut-o vreodată, spuse Josh, apoi, fără a se gîndi ce face, îi muşcă lobul urechii şi, înainte de a-şi da seama, o sărută pe gît.

Carrie încetă să se mai zbată şi-şi sprijini spatele de pieptul lui, gustînd cu ochii închişi plăcerea.

Hapciu, îngrijorat pentru stăpîna lui, nepricepînd ce anume se întîmplă de fapt, se repezi şi îl muşcă pe Josh de picior.

O clipă Carrie mai simţi pe gît sărutarea lui Josh, pentru ca în clipa următoare strigătul lui să explodeze lîngă urechea ei. Ţipînd nemulţumită în clipa în care Josh o eliberă din strînsoare, Carrie îl văzu alergînd după Hapciu şi încercînd să-l prindă.

– Fugi, Hapciu, strigă Dallas.

Cînd Josh prinse căţeluşul şi spuse că îi va frînge gîtul firav, cei doi copii începură să ţopăie în jurul tatălui lor, încercînd să-l dea jos. Josh dădu drumul cîinelui, îi prinse pe copii în braţe şi începu să-i învîrtească. Crezînd că Josh le face ceva rău copiilor,

Hapciu se repezi din nou la el, aşa că Josh, cu copiii în braţe, începu să-l fugărească.

Carrie sări şi ea pe Josh şi toţi patru se rostogoliră în iarbă. Josh striga că sînt prea grei pentru el şi că îl vor zdrobi. Dallas începu să chicotească, apoi Tem şi Carrie li se alăturară imediat. Josh se rostogolea întruna cu cei trei în braţe, avînd grijă să-i fugărească pentru a nu se lovi.

Tot rostogolindu-se, ajunseseră pînă la marginea pădurii, unde Josh se trînti pe spate, cu mîinile desfăcute, declarînd că cei trei îl învinseseră şi că îşi va da duhul.

Carrie şi cei doi copii stăteau jumătate peste Josh, jumătate pe pămînt. Ea înţelese imediat că acesta era un joc pe care copiii îl jucaseră de multe ori.

– Ce anume te poate aduce la viaţă? întrebară copiii în acelaşi timp, fericiţi că îşi vedeau tatăl rîzînd din nou.

– Sărutările, spuse Josh repede, şi cei doi copii începură să-i sărute obrazul proaspăt bărbierit.

– Şi tu, Carrie, spuse Dallas.

Josh deschise ochii.

– Nu cred că...

Josh nu mai continuă, căci Carrie îşi lipise deja buzele de ale lui.

Carrie nu avea prea multă experienţă, în schimb, el se pricepea de minune să sărute o femeie. Punîndu-şi mîna pe ceafa ei, o trase spre el şi o răsuci uşor, apoi îi desfăcu cu buzele gura, astfel încît ea să-i poată primi sărutul.

Carrie, care nu mai trăise asemenea senzaţii,compensă cu

entuziasmul ei lipsa de experienţă. Încercă să-şi pună [illegible] jurul trupului lui, dar nu reuşi, astfel că Josh se rostogoli [illegible] sub el, fără a-şi desprinde buzele de ale ei.

Îmbrăţişîndu-l, îl trase spre ea, lipindu-l de trupul [illegible] putea şi cînd vîrful limbii lui îl atinse pe cel al limbii ei, [illegible] încercă să-l tragă şi mai aproape de ea.

Cînd Josh se desprinse, Carrie scoase un sunet de [illegible] apoi deschise ochii şi îl privi. Josh îşi întorsese capul şi se uita [illegible] copii, care se culcaseră pe burtă, de o parte şi de alta, cu bărbia [illegible] proptite în palme, urmărind cu interes, fără să se simtă [illegible] felul în care se sărutau oamenii mari.

Carrie simţi că obrajii îi iau foc.

– Tati, cred că-ţi plac mai mult sărutările lui Carrie, spuse Dallas cu glas solemn, de parcă tocmai făcuse o descoperire ştiinţifică.

Josh nu ratâ ocazia oferită de spusele copilei:

– Avea urme de gem pe buze şi încercam să i le curăţ.

– *Pe limbă?* întrebă Tem pe un ton disprețuitor.

Auzindu-i vorbele, Carrie şi Josh, încă îmbrăţişaţi, începură să rîdă.

– Nu ştiu cum poate face cineva doi copii, spuse Josh în timp ce se desprindea de Carrie şi îi întindea mîna ca să o ajute să se ridice. După primul copil, omul îşi pierde dreptul la intimitate.

– Soţul şi soţia dorm împreună, spuse Carrie, privindu-l printre gene. În aceeaşi cameră şi cu uşa închisă.

Josh rînji.

– Aţi cîştigat. Toţi aţi cîştigat. Am auzit pe cineva spunînd [illegible] Carrie că se pricepe nemaipomenit de bine la pescuit? O [illegible] poate pescui? Ha!

La aceste vorbe fu lansată şi acceptată provocarea ca băieţii [illegible] o echipă şi fetele alta. Carrie se duse să ia undiţele, [illegible] refuză undiţa ei fabricată în Anglia, şi declară că o va [illegible] pe a lui. Tem bombăni cînd tatăl său scoase undiţele vechi [illegible], pe care nu le văzuse pînă atunci.

– Nu o vom putea învinge cu astea, se plînse Tem.

– Atunci vom trişa, şopti Josh.

Tem se înveseli auzind spusele tatălui său.

Luară ceva de mîncare şi se duseră la rîu. Carrie şi Dallas [illegible] peşte aproape imediat. O oră mai tîrziu ele aveau patru, în timp ce băieţii nu prinseseră nici unul. În ora care urmă, fetele [illegible] mai prinseră nimic.

Dallas fu cea care văzu ce face tatăl ei. De fiecare dată cînd [illegible] peşte muşca din momeala prinsă în undiţa lui Carrie sau a lui Dallas, Josh le striga că a văzut ceva şi-i făcea semn lui Carrie în direcţia pădurii. În timp ce ea îşi întorcea privirea, Tem arunca cu [illegible] piatră spre peşte.

Dînd dovadă de o deosebită isteţime pentru un copil de vîrsta ei, Dallas nu ţipă revoltată de ceea ce vedea. În schimb, cînd peştele muşcă din nou momeala din undiţa lui Carrie, începu să strige că a muşcat-o o albină. În timp ce tatăl ei o ajuta, Carrie trăgea peştele din apă. Dallas fu nevoită să strige de trei ori că este atacată fie de albine, fie de viespi, fie de o pasăre de pradă, înainte ca tatăl ei să-şi dea seama de tertipul fetiţei.

Tem se plîngea întruna de faptul că le luaseră și pe [illegible] ei la pescuit. Cînd Josh înțelese că fusese învins, cu [illegible] propriului truc, de către o fetiță de cinci ani, își ridică [illegible] brațe și începu să o învîrtă, amuzîndu-se de cele [illegible] Carrie și Tem îi priveau pe cei doi cu uimire.

– Nebuni, declară Tem, în cele din urmă, întorcînd [illegible] privirea spre undița lui.

După-amiază, fetele aveau un avans de doi pești și [illegible] autodeclarară învingătoare. Josh și Tem încercară să-și justifice înfrîngerea căutînd tot felul de scuze pentru faptul că [illegible] prinseseră tot atîția pești. Dădură vina pe undițele pe care le folosiseră, pe momeală, pe faptul că Tem era obosit după [illegible] întîmplate cu o noapte în urmă și pe faptul că nu începuse sezonul de pescuit.

Dallas, imitînd-o pe Carrie, își puse mîinile în șolduri și îi asculta cum se scuzau.

Cînd, în cele din urmă, cei doi încetară să mai bată cîmpii cu scuzele lor de doi bani, Carrie spuse:

– Dallas, scumpo, nu-i așa că bărbații sînt cei mai incapabili oameni din lume?

Dallas încuviință dînd solemn din cap, o luă pe Carrie de mînă și amîndouă se îndreptară spre coșul cu mîncare, urmate îndeaproape de cei doi, care bombăneau susținînd că nu sînt niște nepricepuți.

Carrie le permise învinșilor să le servească pe învingătoare, apoi ea și Dallas se distrară de minune cerîndu-le bărbaților să le dea lucruri la care ele nu ajungeau.

După ce mîncară, Carrie scoase o carte nou publicată pe [illegible] cumpărase din Maine înainte de plecare. Era *Alice în Țara Minunilor* de Lewis Carroll. Îi întrebă dacă vor să le [illegible], și atît copiii, cît și Josh, întinși pe pătura pe care o [illegible] cu ei, încuviințară, moleșiți de masa copioasă.

Carrie nu apucă să citească mai mult de două pagini, [illegible] cei doi copii începură să se foiască. Cînd îi întrebă dacă [illegible] să facă altceva, amîndoi spuseră că nu vor nimic mai [illegible] decît să asculte povestea și Carrie își reluă lectura. [illegible] și Tem începură să-și arunce priviri complice, dîndu-și [illegible] peste cap.

Carrie puse cartea jos.

– Ce nu vă place? îi întrebă ea. Vreau să-mi spuneți *adevărul*. Fără minciuni.

Carrie înțelese din privirea lui Tem că acesta nu-i va spune, așa că se întoarse spre Dallas.

– Tati citește mult mai bine, spuse Dallas direct.

Carrie rămase surprinsă și se simți chiar ușor ofensată de spusele fetiței, deoarece obișnuia să le citească de multe ori bolnavilor și copiilor și de fiecare dată fusese apreciată.

Ea îi întinse cartea lui Josh și spuse pe un ton sarcastic:

– Te rog. Sper că citești mai bine decît pescuiești.

Aruncîndu-i un zîmbet voit provocator, Josh luă cartea. Din clipa în care începu să citească, Carrie își dădu seama că nu-i putea reproșa nimic. El făcea ca totul să prindă viață și ascultătorii aveau impresia că o văd și o aud pe Alice.

Carrie nu-și putea da seama cum reușea acest lucru. În

timp ce citesc, unii accentuează fiecare scenă, imitînd [illegible] personajelor cu un glas care, la un moment dat, devine [illegible]. Felul în care Josh reda povestea era subtil, modulîndu-şi [illegible] într-un fel care dădea viaţă personajelor, fără a se poticni [illegible] o dată, fără a se bîlbîi, fără a face pauze.

Stînd întinsă pe pătură, cu ochii închişi, Carrie avea [illegible] că trăieşte povestea. În mintea ei prindeau viaţă Alice şi [illegible] personajele pe care aceasta le întîlnea în strania ei aventură.

Cînd Josh se opri, Carrie vru să-l roage să continue. [illegible] deschise ochii şi rămase uimită constatînd că nu se mai afla [illegible] grădina Reginei Roşii. Apoi îşi dădu seama că era aproape [illegible] asfinţit şi că Josh citise toată după-amiaza.

– A fost minunat, zise Carrie, respirînd adînc pentru a [illegible] reveni. N-am auzit pe nimeni care să citească astfel. Josh, [illegible] eşti...

– Cel mai bun? întrebă Tem fericit, de parcă spusele ei ar [illegible] avut o importanţă deosebită. Recunoşti că tata este cel mai grozav om de pe pămînt?

Carrie rîse. Era aceeaşi întrebare pe care Tem i-o pusese tatălui lui cu o seară înainte despre ea.

– Aproape, spuse ea. Dar în mod sigur este cel mai bun lector din lume.

– Tati obişnuia să...

– Dallas, strigă Josh, întrerupînd-o.

Carrie se strîmbă nemulţumită, căci vraja fusese risipită. Încă o dată, Josh o făcu să-şi amintească de faptul că nu era decît o străină.

[illegible]ndu-se, Dallas începu să strîngă lucrurile şi să le pună [illegible]

Josh îşi dădu seama ce gîndea Carrie şi o prinse de mijloc.

– Carrie, începu el, există lucruri pe care...

Carrie îl întrerupse, furioasă:

– Nu trebuie să-mi explici nimic. Nu fac parte din familia, [illegible] viaţa ta, îţi aminteşti? Peste două zile mă voi întoarce la tatăl [illegible]

Aproape că se îneca în timp ce rostea cuvintele. În cel mult [illegible] zile avea să părăsească noua ei familie şi să se întoarcă în Maine.

Cînd Josh încercă să-i spună ceva, ea se trase departe de el.

Se întoarseră cu toţii acasă. Copiii vorbeau despre pescuit, dar atmosfera nu mai era cea care fusese înainte ca dulţii să amuţească.

Acasă, Carrie îi servi cu supa de mazăre şi pîinea proaspăt coaptă pe care le pregătise doamna Emmerling.

– Putem merge şi mîine la pescuit? întrebă Tem.

– Mîine este duminică, spuse Josh cu voce gravă.

Aceste cuvinte nevinovate îl făcură pe Tem să-şi coboare privirea spre bolul cu mîncare din faţa lui şi pe Dallas să izbucnească în lacrimi.

Felul în care reacţionaseră cei doi copii o surprinse pe Carrie.

– De ce vi se pare duminica o zi atît de îngrozitoare? Nu cred că urîţi biserica, nu-i aşa?

– Nu mergem la biserică, spuse Josh cu chipul întunecat, luînd-o pe Dallas pe genunchi şi ştergîndu-i lacrimile.

Brusc, Carrie simți că nu mai suportă și bătu cu pumnul în masă.

– Ajunge! V-am răbdat destul secretele. Vreau ca unul dintre voi să-mi spună de ce este atît de înspăimîntătoare ziua de duminică.

Gata să izbucnească în plîns, Tem îi spuse:

– Unchiul Hiram vine să cineze la noi duminica și de fiecare dată ne necăjește pe toți.

– Un musafir la cină nu e o tragedie. Și mă îndoiesc că el va putea necăji, dacă noi nu îi permitem s-o facă.

– Nu înțelegi, spuse Josh cu glas moale. Sînt unele lucruri despre care tu nu știi. Bunăstarea... noastră, șansa ca noi trei să fim o familie depind de bunăvoința lui Hiram.

Josh aproape că scuipă ultimele cuvinte.

– Înțeleg, spuse Carrie, strîngînd din dinți. Și, bineînțeles, nu aveți de gînd să-mi spuneți ceva mai mult de atît, nu-i așa?

Carrie așteptă un răspuns, dar Josh nu scoase o vorbă.

– În regulă, atunci nu mai insist. Fratelui tău *îi place* să mănînce?

La vorbele ei, Tem se ridică de pe scaun, își umflă obrajii ca să arate ca un grăsan, își duse mîinile în față mimînd o burtă imensă și începu să meargă ca un om foarte gras.

– Ce-i asta, frate mai mic? spuse Tem cu voce joasă. Ai mai gătit și altceva? Poate niște viermi adunați de pe cîmpurile tale? Ha! Ha! Ha! Ce-i cu tine? Nu ești în stare să faci *ceva* ca lumea? Uită-te la mine. Ia-mă drept model a ceea ce un bărbat

trebuie să fie. Eu știu să fac *diferența* între bine și rău și am ales ceea ce este bine.

Dallas rîdea, în timp ce Josh se mulțumea să zîmbească, iar Carrie îl privea pe Tem și era pur și simplu încîntată de imitarea personajului pe care ea nu-l văzuse niciodată. Ea reuși să și-l imagineze adăugînd înălțimea și cele două sute de kilograme, cît spuse ea că are fratele lui Josh.

– Tem este foarte talentat, nu-i așa? i se adresă ea lui Josh.

Acesta o așeză pe Dallas pe podea și apoi o privi ridicînd o sprînceană ca și cum ar fi spus „Dacă crezi că merită, privește".

– Fă ca rața, îi spuse el lui Dallas.

La început, Carrie privi surprinsă, apoi izbucni într-un hohot de rîs cînd Dallas începu să imite o rață. Fetița își lăsă capul într-o parte, ca și cum și-ar fi aranjat penele, și începu să meargă legănat, dînd din fund așa cum își scutură rața coada cînd iese din apă.

Concurînd-o pe sora lui, Tem imită o vacă. Apoi Dallas îi arătă cum face un pui. Tem, care nu suporta ca sora lui să acapareze toată atenția, începu să-i dea ocol. Cei doi imitară niște cîini care se întîlnesc pentru prima oară.

Brusc, Tem se îndreptă, își trase umerii înapoi și îi aruncă lui Dallas o privire severă.

– Nu-mi arde de rîs, domnișoară, spuse el cu voce joasă. Noi sîntem o familie *serioasă*.

Carrie își dădu seama că Tem îl imită pe tatăl lui – imita chiar și ținuta acestuia, mersul mîndru și gura încleștată.

Dallas făcu un pas înainte, îşi ridică privirea spre fratele ei şi îşi flutură genele. Nu mai arăta ca o fetiţă, ci ca o femeie care face ochi dulci.

– Vasele, spuse ea cu glas schimbat, le declar murdare. Le vom lăsa aşa cum sînt şi Zîna cea Bună le va spăla pînă cînd ne vom întoarce.

Carrie bănuia că Dallas o imita pe ea şi fu sigură de acest lucru în clipa în care Josh izbucni în hohote de rîs. Aruncîndu-i o privire ce părea să spună „Rîzi tu, rîzi, dar o să regreţi asta", ea se întoarse spre copii.

Carrie era uimită privindu-i pe cei doi copii care îi imitau pe ea şi pe Josh. Se certau pentru cel mai neînsemnat lucru, făcîndu-i pe Carrie şi pe Josh să rîdă cam nervos. În clipa în care începură să imite felul în care reacţionaseră atunci cînd se apropiaseră unul de celălalt, Carrie şi Josh începură să tuşească pentru a-şi umezi gîtul.

– Mi-ai atins braţul! spuse Tem. Nu pot rezista. Trebuie să te îmbrăţişez, să te sărut.

Ducîndu-şi dosul palmei la frunte, în timp ce o trăgea pe Dallas spre el, arăta ca un bărbat cuprins de pasiune.

– Nu, nu trebuie. Nu te pot atinge.

– Oh, te rog, atinge-mă, frumosul meu. Te rog, spuse Dallas privind spre Tem cu ochii plini de dragoste.

Carrie se întoarse spre Josh.

– Copiii tăi sînt nişte ştrengari.

– Credeam că sînt copiii *noştri*.

– Nu. În momentul ăsta nu sînt.

Cu un zîmbet de satisfacţie, Josh bătu o dată din palme şi strigă:

– La culcare, cabotinilor. La culcare, în clipa asta.

Copiii începură să urce scara, dar nu înainte de a face o plecăciune şi de a primi aplauzele pe care le meritau din plin.

– Ce copii extraordinari, spuse Carrie în clipa în care rămase singură cu Josh.

Suflecîndu-şi mînecile, Josh se îndreptă spre chiuveta plină cu vase murdare.

– Am de gînd să te învăţ să speli vasele.

Carrie nu fu prea încîntată de propunere, dar se apropie de el.

– Îmi pare rău, dar nu pot în seara asta. Am de făcut un drum.

– Nu poţi ieşi acum, protestă Josh, dar se opri, ştiind din propria experienţă că era inutil să-i spună lui Carrie ce poate şi ce nu poate să facă. Unde ai de gînd să te duci?

– Mă duc în oraş să aranjez cel mai divin prînz pe care fratele tău l-a mîncat vreodată. Şi să nu scoţi nici un cuvînt despre ceea ce pot face sau despre ceea ce nu pot face. Nu poţi da ordine cuiva care nu face parte din familia ta, cuiva căruia nu-i împărtăşeşti secretele tale.

Acestea fiind spuse, îmbrăcă pelerina scurtă din lînă şi ieşi din casă.

Pentru o clipă, Josh rămase cu ochii la uşă, apoi zîmbi. Era doar o mînă de om, dar teribil de voluntară, îşi zise el şi se întoarse la vase.

– Mi-ar plăcea să mă ocup de trupul ei, nu de vase, spuse el cu glas tare.

Zîmbind, îşi aminti de spectacolul dat de Tem şi de Dalila în seara aceea. Nu îi mai văzuse atît de fericiţi, atît de plini de viaţă, de cînd mama lor...

Îşi întrerupse şirul gîndurilor şi dădu drumul la apă în chiuvetă cu vase. *Nu* voia să se gîndească la mama copiilor lui.

10

Cînd fratele lui Josh sosi împreună cu soţia, Carrie era atît de emoţionată încît tremura. Nu dormise decît patru ore, deoarece stătuse în Eternity, pentru a pregăti cina. Josh o aşteptase să se întoarcă, convins că a cere altcuiva să pregătească o masă era cel mai uşor lucru. Doar o soţie „adevărată" îşi petrecea timpul aplecată deasupra unei plite încinse.

Carrie sosi tîrziu, nu găsi de cuviinţă să răspundă la întrebări, ci se duse direct la culcare. Cînd sosi prima femeie cu un vas acoperit, Josh deschise uşa de la dormitor şi le permise copiilor să intre şi să sară în patul lui Carrie.

După ce se jucă puţin cu ei, Carrie se îmbrăcă, apoi, cu ajutorul lor, începu să cotrobăie prin cuferele sale. Puse o faţă de masă din pînză de in, cu şerveţele din acelaşi set, aranjă vasele din porţelan aduse din Franţa şi aşeză pe masă un vas georgian din argint. Vasele folosite la servit, pline cu mîncăruri delicioase

gătite de femeile din Eternity, erau fie din argint, fie din porțelan franțuzesc.

– Dumnezeule mare! exclamă Dallas uluită, căci nu-și amintea să fi văzut vreodată o masă astfel aranjată.

La ora unu fix, Hiram și soția sa Alice, se apropiau de casă în ceea ce Carrie aprecie că este o trăsură extrem de scumpă. Hiram era un om masiv, cu un pîntece asemenea unui butoi. Aruncîndu-i lui Tem o privire conspirativă, Carrie zîmbi – Hiram arăta exact așa cum îl înfățișase băiatul.

În timp ce Josh și copiii așteptau în fața ușii cu chipurile posomorîte, Carrie înaintă pentru a-i saluta pe Hiram și pe soția acestuia. În timp ce traversa curtea, ea avu posibilitatea de a-i privi pe Alice cu atenție. Era o femeie mică și subțirică, probabil mai tînără decît arăta. Părea atît de obosită, încît Carrie își dori să o ducă în casă și să-i ofere imediat un scaun pe care să se așeze.

Zîmbindu-le celor doi, Carrie continuă să meargă spre ei cu mîna întinsă în semn de bun-venit. Deși Josh o avertizase că fratele său este un om dificil, Carrie nu-și făcea probleme, deoarece în toată viața ei nimeni nu o tratase decît cu dragoste și cu respect. Familia ei era cea mai bogată din oraș și puțini erau cei care nu lucrau pentru familia ei. Pe deasupra, ea era o persoană plăcută, generoasă și cît se poate de veselă.

– Bună ziua, îi spuse veselă lui Hiram. Pot să vă dau o mînă de ajutor, o întrebă, de astă dată pe soția lui.

Privind-o pe Carrie cu ochi mari de uimire, ca și cînd ar fi fost surprinsă că cineva putea lua în seamă prezența ei, Alice îi zîmbi.

Hiram se înclină ușor pe spate de parcă și-ar fi înălțat capul și o măsură pe Carrie din cap pînă în picioare cu o privire încruntată. Dacă ar fi fost la ea acasă și vreunul dintre marinarii veniți în vizită s-ar fi uitat la ea astfel, frații ei sau unul dintre oamenii angajați, l-ar fi culcat la pămînt. Ignorînd mîna întinsă, Hiram se uită la Josh care aștepta în spate, nu departe de locul unde se afla Carrie.

– Așadar, aceasta este soțioara pentru care ai expediat scrisorile, spuse zîmbind cu superioritate. Am auzit că se pricepe la gătit așa cum te pricepi tu la agricultură.

Spunînd acestea, Hiram trecu pe lîngă ei, ignorînd prezența copiilor, și intră în casă.

– Cum de..., începu Carrie și porni pe urmele acestuia. Nu intenționa să-i permită să-i vorbească astfel!

Josh o prinse de braț.

– Te rog, nu, spuse el privind-o rugător. Peste exact două ore și douăzeci de minute, va pleca de aici și cred că fiecare dintre noi îl poate suporta atîta timp.

– Nu cred că eu voi reuși, spuse Carrie.

– Cineva care are bani nu trebuie s-o facă, spuse Josh. Tu nu știi cîte au de suportat oamenii săraci pentru a putea supraviețui.

Carrrie se simți insultată de *amîndoi* bărbații. Ridicîndu-și bărbia, îi aruncă o privire sfidătoare soțului ei și intră în casă.

– Soția ta cea bogată ți-a dat toate astea? îl auzi Carrie pe Hiram, în clipa în care intră în casă. Asigură-te că nu le va lua cu ea cînd te va părăsi, îi spuse el lui Josh și începu să rîdă cu răutate.

Carrie era pe punctul de a izbucni, dar Josh se uită la ea, implorînd-o din priviri să tacă.

– Cînd ne va alunga de la fermă, ne vei [illegible] spuse Josh încet, cu un asemenea dispreţ în [illegible] închise gura, strîngînd din dinţi. În acel moment nu [illegible] care dintre cei doi bărbaţi îi displăcea mai mult.

Carrie hotărî să-l suporte pe odiosul frate al lui [illegible] de două ore şi douăzeci de minute. La urma urmei, [illegible] urma să plece şi probabil că nu se va mai întîlni niciodată [illegible] această familie, deci nu era treaba ei ce li se va întîmpla. [illegible] doreau să suporte insultele acestui om, era treaba lor.

Hiram se dezlănţui. Vorbi despre lipsa de educaţie a [illegible] şi îi ceru lui Dallas să-i recite din „Versurile bătrînului [illegible] Cînd fetiţa de numai cinci ani îi spuse că nu auzise despre [illegible] poem, Hiram îi aruncă fratelui său o privire dispreţuitoare. Ţinîndu-şi capul plecat, Josh nu răspunse provocării.

Apoi Hiram se uită la mîinile lui Tem şi decretă că nu [illegible] bune pentru muncă şi că el, cînd era de vîrsta acestuia, putea [illegible] se ocupe de fermă de unul singur. De asemenea, îl certă pe [illegible] pentru faptul că se rătăcise şi astfel făcuse ca numele familiei Greene să fie luat în derîdere de către locuitorii oraşului.

Cînd termină cu copiii, începu să se ia de Josh. Făcu haz de cultura de porumb a acestuia şi declară în faţa tuturor că ştiuse dintotdeauna că Josh nu va reuşi niciodată să fie un adevărat fermier.

Carrie deveni interesată de ceea ce se spunea la masă din clipa în care Hiram începu să vorbească despre trecutul lui Josh. Din tirada acestuia, ea deduse că Josh făcuse cîndva nişte lucruri îngrozitoare, din cauza cărora îşi pierduse banii pe care îi avusese. Hiram vorbi despre fratele său numindu-l drept un om „în continuă

[illegible] Carrie îşi îndreptă privirea spre Josh, neînţelegînd [illegible] astfel, îl văzu privind fix în farfurie, fără să scoată [illegible]

[illegible] anume făcuse Josh? se întrebă Carrie. După [illegible] lui Hiram, se părea că Josh fusese odată foarte bogat. [illegible] menţionase faptul că Josh era obişnuit cu vasele din argint [illegible] de calitate, dar că acestea îi fuseseră luate.

[illegible] de către cine? se întrebă Carrie. Confiscate? Să-şi fi [illegible] averea pe căi necinstite şi să fi fost prins?

În cele din urmă, Hiram renunţă să mai vorbească despre [illegible] Începu să le spună celor prezenţi despre tot ceea ce Alice [illegible] aşa cum trebuia în săptămîna care trecuse. Le povesti [illegible] petele de pe haine pe care nu fusese în stare să le scoată, [illegible] mîncarea insuficient fiartă sau prăjită prea mult, despre [illegible] de păianjen care atîrna din tavan.

Carrie se uită la ceasul pe care-l purta la gît. Era uimitor că [illegible] persoană reuşise să monopolizeze întreaga discuţie atîta timp.

Cînd, în cele din urmă, Hiram termină cu nevastă-sa, privi [illegible] Carrie.

Carrie era pe deplin conştientă că toţi ceilalţi tăceau şi nu [illegible] se apărau de atacurile veninoase ale lui Hiram. Cînd acesta se [illegible] uită la ea insistent, Carrie nu-şi plecă privirea, ci îl înfruntă. Banii, [illegible] îşi spuse ea. Aceştia îi dădeau putere bărbatului care o privea. [illegible] Deţinea propria fermă şi pe cea a lui Josh şi pentru că avea [illegible] puterea să-i alunge, socotea că avea dreptul să-i denigreze, pe [illegible] toţi.

Carrie ştia ce înseamnă banul. De multe ori simţise puterea banilor familiei sale, dar, slavă Domnului, avusese întotdeauna

pe cineva lîngă ea care să-i spună că aceştia nu oferă nimănui privilegii deosebite. Faptul că era bogat nu-i dădea dreptul de a face orice.

Hiram o privi lung, cu ochi critici, apoi, cu un zîmbet insolent, îşi mută privirea spre Josh.

– Înţeleg de ce ai luat-o, spuse pe un ton răutăcios, ceea ce Carrie nu mai auzise pînă atunci.

Hiram se uită iar spre ea, ca şi cum ar fi încercat să ghicească ce anume avea de gînd să spună.

Cînd Carrie îi zîmbi dulce, Hiram îşi întoarse privirea zîmbind plin de sine.

Felul în care o privise o făcu pe Carrie să răbufnească. Nu vorbele. Putea trece peste ele, în schimb nu putea trece peste acel zîmbet, acel zîmbet care părea să spună că mai avea la dispoziţie încă o persoană pe care să o terorizeze şi să o umilească.

– Mai doreşti porumb, frate Hiram? îl întrebă Carrie cu o voce dulce.

– Nu mă deranjează să mai primesc o porţie. Nu este din recolta fratelui meu, nu-i aşa? Are prea mulţi viermi.

Ridicînd castronul din argint masiv, Carrie i-l întinse, dar cînd el puse mîna pe vas îi aruncă un rînjet urîcios şi-i spuse:

– Poate că nu eşti folositoare ca nevastă, dar pariez că ai ceva calităţi ca femeie.

Carrie îl privi în ochi, îi zîmbi, apoi îi răsturnă conţinutul castronului în poală. În liniştea care urmă, o linişte încărcată de spaima celor din jur, Carrie răsturnă crema de spanac în capul lui Hiram, îi trînti în faţă salata de varză tăiată mărunt şi îi aruncă în

față cu o bucată unsuroasă de şuncă. În clipa în care puse mîna pe un cuţit pentru tranşat carnea, Josh o prinse de încheietura mîinii.

– Nu are nici un drept să..., începu Carrie.

Mîna lui Josh se strînse şi mai tare pe încheietura mîinii ei.

– Nu ştii nimic, spuse Josh.

– Şi nici nu-şi bate cineva capul să-mi spună ceva, ripostă ea. Apoi, aruncînd încă o privire spre copii, ieşi repede din casă. Nu era treaba ei. Se revoltase pentru că îi iubea pe copii din toată inima, şi soarta lor o interesa. Alergă pînă ajunse la şosea şi continuă să alerge. Ar fi vrut să nu se mai oprească decît la Maine. Continuă să alerge pînă ce simţi că plămînii îi iau foc şi picioarele i se înmoaie.

Se îndreptă spre rîu, se strecură printre copaci, apoi se aşeză pe malul apei. În clipa următoare izbucni în plîns.

Plînse îndelung, sprijinindu-şi bărbia pe genunchii strînşi la piept. Se străduise atît de mult şi eşuase.

– Poftim, auzi o voce lîngă ea şi cineva îi întinse o batistă.

Privind printre lacrimi, îl văzu pe Josh.

– Pleacă de aici. Te urăsc. Vă urăsc pe toţi. Îmi doresc să plec în clipa asta de aici şi să nu te mai văd în viaţa mea.

Fără să comenteze, Josh îi întinse o sticlă cu whisky.

– Este din orz, cea mai bună dintre băuturile care se fac aici. Este ultima mea sticlă.

Luînd sticla din mîna lui, Carrie trase o înghiţitură zdravănă şi ar fi continuat să bea dacă Josh nu i-ar fi luat sticla din mînă.

– Referitor la fratele meu..., începu el.

Carrie aşteptă. Băutura o făcea să se simtă uşor ameţită, dar mai relaxată. Se lăsă pe spate, sprijinindu-se în mîini, şi privi

în continuare apa învolburată. Constatînd că Josh nu continuă ceea ce începuse să spună, Carrie rîse scurt, cu răutate.

– Ştiam că nu îmi vei spune nimic, ştiam că nu îmi vei împărtăşi nici un secret. Fratele tău nu prea seamănă cu tine.

– Nu sîntem rude de sînge. Mama mea s-a căsătorit cu tatăl lui cînd aveam zece ani şi, la vremea aceea, Hiram era deja un adult.

– Tatăl lui semăna cu el?

– Nu.

Josh luă o înghiţitură zdravănă de whisky, apoi continuă:

– Cred că tatăl meu vitreg se temea de Hiram.

Carrie chicoti

– Îmi închipui. Întotdeauna s-a comportat aşa?

Carrie arătă în direcţia casei – era la aproape o milă distanţă.

După ce mai bău o gură, Josh îi întinse sticla.

– Bărbaţii ca Hiram se nasc aşa, nu se modelează în timp. El s-a născut cu convingerea că are datoria să facă instrucţie cu noi ceilalţi.

– De ce trăieşti aici, pe pămîntul care-i aparţine?

Josh tăcu.

Carrie mai luă o înghiţitură de whisky şi continuă:

– Îmi cer scuze. Este o întrebare pe care nu ar fi trebuit să o pun. Am uitat că nu sînt destul de bună pentru a face parte din familia Greene, că sînt, pur şi simplu, o fată bogată care n-are nimic în cap şi cu atît mai puţin dreptul de a fi aici. Scuză-mă, dar cred că mă voi întoarce acasă, zise ea şi se ridică.

Josh o prinse de fustă.

– Carrie, ţi-aş spune, dar...

– Dar ce? strigă ea furioasă.

– Ar însemna să te fac să mă urăşti.

Josh îi dădu drumul la fustă şi-şi întoarse privirea spre apele lacului.

– Mi-am distrus viaţa, am făcut lucruri de care nu sînt foarte mîndru. Copiii sînt singurul lucru bun din tot ce am făcut.

Carrie îşi aminti de insinuările lui Hiram. Să fi fost Josh un criminal? Poate că a fost eliberat din puşcărie cu condiţia să rămînă în grija fratelui său, să muncească la fermă şi să aibă grijă de copii.

Aşezîndu-se lîngă el, mult mai aproape decît înainte, mai luă o gură de whisky.

– Lasă-mă să rămîn, spuse ea cu glas moale.

– Mai mult decît orice pe lume aş dori să rămîi, dar nu se poate. Viaţa de aici nu este pentru tine şi nici nu mă pot folosi de banii tăi.

Ea clătină din cap, nu pentru că ar fi înţeles ce anume voia să spună, ci în semn de încuviinţare.

– Josh, şopti ea, privindu-l cu lacrimi în ochi. Asta este ultima zi.

Josh îşi spuse că viaţa lui va fi mai bună după plecarea lui Carrie, căci îl tulburase şi acest lucru nu-i plăcea. Ştia că, după plecarea ei, copiii vor fi nefericiţi o vreme, dar le va trece şi în curînd mica familie va reveni la normal. Ce însemna normal? Va face de mîncare, va munci la fermă şi copiii vor trăi în aceeaşi mizerie ca înainte.

– Oh, Carrie, spuse Josh, apoi o trase spre el şi o îmbrăţişă.

În clipa în care buzele lor se atinseră, trupurile lor luară foc.

O dorință nebună îi copleșea pe amîndoi încă din clipa în care se văzuseră. Dorința se aprinsese cînd Josh își pusese pentru prima oară mîinile pe mijlocul ei pentru a o ajuta să coboare din diligență. Viața împreună întețise această dorință. Zi după zi se urmăriseră privind fiecare trupul celuilalt. Deși amîndoi susțineau că nu se plac, fiecare simțea fiori cînd celălalt intra în cameră. Copiii fuseseră conștienți de reacția lor. Observaseră cum se priveau, faptul că erau obsedați unul de celălalt.

În jurul lor erau doar copacii și apa care curgea, nimic care să-i împiedice să facă ceea ce-și doriseră încă din prima zi: să-și smulgă hainele unul celuilalt.

Josh avea mai multă experiență în a dezbrăca o femeie, decît avea Carrie în a dezbrăca un bărbat, dar dorința îl copleșea. Cînd trase de mînecile bluzei lui Carrie, le sfîșie, dar grija față de îmbrăcămintea ei era ultimul lucru la care se gîndea cînd atinse pielea dezgolită și își lipi buzele pe ea. Încercă să-i desfacă nasturii de la spate, dar nerăbdător trase de rochie făcînd să sară nasturii în toate părțile. Cînd îi atinse umerii cu buzele și auzi geamătul ei de plăcere, nu se mai gîndi la nimic altceva decît la propria-i dorință.

În cîteva clipe hainele zăceau aruncate în jurul lor.

Carrie îi văzuse de multe ori pe frații săi cum se dezbrăcau, așa că știa cu aproximație ce ar trebui să facă. Surprinsă, descoperi că se pricepea mai bine decît își închipuise.

În clipa în care rămaseră goi, nu mai pierdură timpul cu mîngîieri, căci erau stăpîniți de dorință. O dorință pe care amîndoi o așteptaseră să se descătușeze.

Coborîndu-și repede gura pe sînii lui Carrie și plimbîndu-și mîinile pe șoldurile ei, Josh o pătrunse, făcînd-o pe Carrie să strige din cauza durerii, o durere care dispăru repede însă. Îl luase pe Josh de prea mult timp ca să permită unei mici dureri să îl îndepărteze.

Mișcîndu-se în același ritm cu el, la fel de lacomă și de plină de dorință, Carrie scoase un țipăt de extaz cînd trupurile lor explodară în cele din urmă și Josh își lipi fața de gîtul ei.

Pentru cîteva clipe, clipe dulci, rămaseră îmbrățișați, simțind că fiecare fibră a trupurilor lor pulsa de viață.

– Niciodată nu am..., începu Josh, dar Carrie îi puse degetele pe buze, oprindu-l.

– Nu încerca să te scuzi, spunînd că nu aveai de gînd să faci așa ceva, șopti Carrie. Indiferent ce faci nu-ți cere scuze.

Zîmbind, el îi sărută degetele.

– Voiam să spun că niciodată nu am mai trecut printr-o asemenea experiență. Niciodată nu mi-am pierdut controlul. Amorul este o artă, dar ceea ce am făcut noi a fost o...

– Nevoie? șopti ea.

– Nevoie, și ceva în plus, spuse el. Copiii au rămas singuri, iar eu va trebui să mă trezesc devreme mîine dimineață pentru a prinde...

Se întrerupse conștient de faptul că acele cuvinte dureau prea mult pentru a putea continua.

Carrie mai rămase întinsă cîteva clipe în brațele lui, apoi începu să se îmbrace, ceea ce se dovedi a fi destul de dificil avînd în vedere halul în care arătau hainele ei.

– Dă-mi voie, spuse el şi, cu dexteritatea caracteristică [illegible] cameriste, o ajută să se îmbrace.

În drum spre casă nu scoaseră o vorbă, dar Josh îşi [illegible] mîna în jurul taliei ei. La început, Carrie încercă să se îndepărteze. După ceea ce se întîmplase între ei, cum putea ca Josh să vorbească despre plecarea ei?

Acasă copiii rîseră de feţele lor roşii şi de hainele [illegible] dezordine. Erau bucuroşi pentru ceea ce Carrie îi făcuse uncheşului Hiram. Ei le povestiră cum Hiram plecase furios, spunînd [illegible] lucruri teribile despre Carrie şi despre fratele său cel prost [illegible] se căsătorise cu una ca ea. Dallas o îmbrăţişă spunîndu-i [illegible] mult o iubeşte.

Îndurerată la gîndul că a doua zi va pleca, Carrie fugi în dormitor pentru a-şi schimba hainele. Îi venea să plece imediat ca să pună capăt chinului. După ce se aranjă, reveni în bucătărie unde Josh şi Tem spălau vasele.

– Te putem învăţa cum se face, îi spuse Tem cu bunăvoinţă.

Dallas se aşeză lîngă Carrie şi spuse bătoasă:

– Nici eu nu cred că vreau să învăţ. Nu vreau să fiu soţie de fermier. Vreau să devin o mare actriţă.

Spusele ei o făcură pe Carrie să rîdă.

– Dacă ai fi actriţă, ai avea oameni îngrozitori în jurul tău, spuse ea. Ar trebui să călătoreşti tot timpul şi niciodată nu ai fi primită în casele familiilor bune. Mai bine te măriţi cu un bărbat drăguţ şi faci mulţi copii.

Dallas se strîmbă.

– Mi-ar plăcea un bărbat care să-mi dăruiască trandafiri.

– Dacă te căsătoreşti cu bărbatul potrivit, îţi va dărui flori.

Dacă îşi va permite aşa ceva, spuse Josh ursuz, apoi [illegible] cîrpa cu care spăla vasele şi ieşi din casă.

Acum cu ce am mai greşit? gemu Carrie. Sperase ca [illegible] să îi apropie, dar se pare că pe Josh îl făcuse să se [illegible].

Josh nu se arătă întreaga după-amiază. Cel puţin mă [illegible] în stare să am grijă de copii, îşi zise ea.

Carrie şi copiii se aşezară în pridvor şi le povesti despre [illegible] şi despre fraţii ei. Intenţiona să le spună că a doua zi va [illegible], dar îi era imposibil s-o facă.

La o oră după apusul soarelui, Josh se întoarse, îşi îmbrăţişă copiii şi le spuse să se ducă la culcare, deoarece era tîrziu.

Carrie şedea îngîndurată şi privea în jur. Acum putea simţi mirosul trandafirilor, mirosul trandafirilor pe care ea îi adusese şi care luase locul mirosului de bălegar. Încercînd să nu se gîndească la ziua următoare, intră în casă şi cînd copiii o sărutară de noapte bună abia reuşi să-şi stăpînească lacrimile.

Din capul scării Dallas îl întrebă pe Josh:

– Vii la culcare?

– În noaptea asta nu dorm în patul tău, spuse Josh, voi dormi în patul cel mare.

– Cu Carrie? întrebă fetiţa.

– Cu Carrie, răspunse Josh, ca şi cum ar fi fost cel mai firesc lucru din lume.

Cînd copiii intrară în camera lor, Josh se întoarse spre Carrie.

– Nu cred că..., începu Carrie, dar se opri neştiind ce altceva să spună.

Ar fi trebuit să-i spună că nu voia să-şi petreacă
împreună? Se temea oare de faptul că s-ar putea să-l
mai mult, dacă ar face-o? Putea oare să-l iubească
decît îl iubea? Îi era teamă că-i va fi şi mai greu cînd îl va
S-ar putea. Dacă îşi va petrece noaptea cu el, îi va cere să

Carrie îl privi în ochii negri strălucind de dorinţă şi
gîndurile îi dispărură din minte. Îşi depărtă braţele şi le
spre el.

– Josh, şopti ea.

Josh se apropie grăbit, o luă în braţe şi o duse în dormi

11

Când Carrie se trezi, soarele răsărise deja şi ea intră în panică. Ar fi trebuit să fie gata de plecare. Apoi îşi aminti de cele petrecute şi se lăsă pe perne, gîndindu-se la Josh, la felul cum mîinile lui o mîngîiaseră. Făcuseră dragoste toată noaptea, dar altfel decît pe malul rîului. În pat, profitaseră de timpul pe care îl aveau şi se priviseră unul pe celălalt în timp ce se mîngîiau şi se sărutau. Carrie fusese fascinată de trupul lui, de puterea pe care acesta o emana, de felul în care muşchii îi jucau sub pielea bronzată. Îl întrebase despre cicatricele ce se vedeau ici şi colo, dar el îi răspundea uneori, alteori refuza s-o facă.După un timp, îşi dădu seama că Josh îi vorbise despre tot ceea ce făcuse pînă la vîrsta de şaisprezece ani, dar nu scosese o vorbă despre ce se întîmplase după aceea.

El nu-i pusese nici o întrebare, şi Carrie încercă să nu mai întrebe de ce. În fond, el ştia despre ea tot ceea ce era de ştiut.

În noaptea aceea trăise prezentul, fără să se întrebe ce avea să-i aducă viitorul.

– Josh, te iubesc, îi spusese ea la un moment dat.

El se mulțumise s-o strîngă la piept cu disperare, dar nu spusese nimic.

Uşa camerei se deschise cu zgomot şi Josh apăru în cadrul ei. Era îmbrăcat şi o privea sever, cum n-o mai privise pînă atunci.

– Ce s-a întîmplat? întrebă ea. Au pățit ceva copiii?

– I-am dus la fratele meu. Cuferele tale sînt încărcate. Am închiriat un vizitiu care îți va duce lucrurile pînă în Maine. Trebuie să te îmbraci ca să putem pleca, mai spuse el şi ieşi, închizînd uşa în urma lui.

Oare acesta era bărbatul cu care îşi petrecuse noaptea? se întrebă Carrie. El era bărbatul de care se îndrăgostise?

Coborî din pat şi începu să se îmbrace, dar mîinile îi tremurau atît de tare, încît abia reuşi să-şi încheie nasturii de la spate. Noaptea care trecuse nu schimbase nimic, iar el nu-i permitea nici măcar să-şi ia la revedere de la copii. De fapt, ce le-ar fi *putut* spune? Că ea *dorea* să plece? Nu le putea spune că Josh o obliga, căci nu dorea ca cei doi copii să se supere pe tatăl lor. Dacă ar fi trebuit să-şi ia la rămas-bun de la ei, ar fi plîns şi nu ar fi putut să le explice ceva ce nici ea nu înțelegea.

După ce se îmbrăcă, îşi puse toate obiectele de toaletă în sacoşă şi ieşi. Josh o aştepta pe bancheta căruței, în spatele

unui bărbat care îşi ridică pălăria în clipa în care o văzu. Calul lui Josh, un cal bătrîn, nu frumosul lui armăsar, era legat în spatele căruței.

Cînd o văzu, Josh coborî şi se apropie să o ajute să urce, fără să spună o vorbă.

Carrie îl întrebă:

– Oare există ceva ce te-ar putea face să te răzgîndeşti?

– Nimic, spuse el. Absolut nimic. Tu meriți mult mai mult decît ceea ce-ți pot oferi eu. Tu meriți…

– Să nu îndrăzneşti să-mi spui ce anume merit, zise Carrie furioasă. Eu ştiu ce-mi *doresc*.

Chipul lui Josh se crispă, dar nu scoase o vorbă.

Carrie se aşeză în căruță hotărîtă să păstreze tăcerea, însă nu putea alunga gîndurile, gîndurile ce goneau înapoi spre noaptea care abia trecuse şi spre zilele pe care le petrecuse cu Josh şi cu copiii lui.

– Spune-i lui Dallas că îi voi scrie, spuse ea cu căldură. Spune-i că îi voi trimite cărți, iar lui Tem tot ce are legătură cu marea şi cu călătoriile pe mare. El îşi doreşte să vadă marea. Vrea să se facă marinar. Dallas va creşte fără a mai dori să devină actriță. Toate fetițele visează să devină actrițe, aşa că nu trebuie să-ți faci griji pentru ea. Este un copil bun. La fel şi Tem. Acum, că am plecat, nu va mai avea motiv să intre în vreun bucluc. Spune-i că dacă o va revedea pe fetița sălbatică să-i mulțumească din partea mea şi să-i spună…

Se întrerupse căci lacrimile o înecau.

Cînd ajunseră în staţie, Josh o ajută să coboare. Ea îi privi cu atenţie, dar nu văzu pe chipul lui nici un semn de supărare sau de şovăială. Îşi îndepărta soţia pe care nu avea s-o mai vadă niciodată, ca şi cum ar fi livrat, unor comercianţi interesaţi, un sac de porumb plină cu viermi.

– Nu-ţi pasă, nu-i aşa? şuieră Carrie spre el. Te-ai distrat, asta a fost tot ce ţi-ai dorit. Ai ştiut ce-ţi doreşti de la mine încă din clipa în care m-ai văzut. Ai reuşit să obţii ceea ce-ţi doreai, iar acum mă poţi îndepărta fără să-ţi pese de ceva.

– Ai dreptate, spuse el aruncîndu-i un zîmbet provocator. Din clipa în care te-am văzut, am dorit să-ţi mîngîi trupul delicat. Mi-a luat ceva timp, dar am reuşit. Acum trebuie să te întorci la viaţa fericită pe care o aveai înainte de a veni aici.

Dacă l-ar fi auzit doar spunînd aceste lucruri, nu l-ar fi crezut, dar expresia lui Josh o făcu să înţeleagă că nu mintea.

Carrie îi trase o palmă. O făcu cu sete, iar Josh nu protestă. Carrie îşi zise că l-ar putea pălmui la nesfîrşit şi el tot n-ar protesta. Furioasă îi întoarse spatele, înainte de a-şi pierde ultimul dram de demnitate.

– Pleacă, întoarce-te la ferma ta mizerabilă. Nu am nevoie de tine. Nu *vreau* să stai aici, cu mine. Nu vreau să te mai văd niciodată.

Nu-l auzi mişcîndu-se, dar ştiu că plecase şi simţi că luase o parte din sufletul ei. Fu nevoită să apuce roata căruţei pentru a nu fugi după el. Se putea vedea apucînd scărita şeii, rugîndu-l să-i dea voie să rămînă.

Mîndrie, gîndi ea. Trebuia să dea dovadă de mîndrie. Familia Montgomery fusese întotdeauna mîndră, doar că în acel moment mîndria nu-şi avea rostul. Se simţea pierdută, singură, fără un cămin.

În ciuda propriei dorinţi, cînd auzi calul lui Josh, se întoarse abătîndu-şi privirea spre el. O clipă avu senzaţia că zăreşte durere pe chipul lui. Durere şi suferinţă, la fel de adînci ca cele pe care le simţea şi ea, şi făcu un pas spre el. Expresia de pe chipul lui Josh se schimbă brusc devenind una insolentă şi o salută.

– Bună ziua, domnişoară Montgomery. Vizita dumneavoastră mi-a făcut o plăcere imensă, spuse el făcîndu-i cu ochiul.

Acel ultim gest o făcu pe Carrie să se întoarcă şi să se îndepărteze, fără să se mai uite înapoi.

– Anulată? Cursa de astăzi este anulată?

– S-a rupt o roată, îi spuse şeful staţiei. Tocmai a sosit un călăreţ şi ne-a spus. Oricum, vizitiul este beat mort. Asta nu l-ar împiedica să conducă diligenţa, însă chiar treaz fiind nu ar putea conduce o trăsură doar cu trei roţi.

– Nu, îmi închipui că nu poate. Cît timp credeţi că va trece pînă la sosirea următoarei diligenţe?

– O săptămînă sau cam aşa ceva, spuse bărbatul cu nepăsare.

Carrie se îndepărtă şi se aşeză pe o bancă prăfuită,

întrebîndu-se ce anume va face. Ar trebui să se intereseze în acel orăşel oribil, numit Eternity, există vreun hotel.

Şi dacă exista, ce avea să facă? se întrebă.

Din nefericire, chiar dacă exista, îi rămăseseră prea puţini bani. Luase cu ea suficienţi cînd plecase spre Eternity, dar cheltuise aproape pe toţi, dar nu regreta nici un bănuţ. Era bucuroasă să ştie că cei doi copii aveau acum un loc frumos în care să trăiască.

Deschizîndu-şi geanta, îşi numără monedele şi hîrtiile. Zece dolari şi douăzeci de cenţi. Cu atît mai rămăsese după ce plătise biletul pentru diligenţă.

Banii, gîndi ea. Josh vorbea întotdeauna despre bani, ca şi cum aceştia ar fi fost cel mai important lucru din lume. De fiecare dată ea îi spusese că există lucruri mult mai de preţ decît banii, dar el nu o crezuse.

Sprijinindu-se de spătarul băncii, închise ochii. Cum avea să trăiască timp de o săptămînă în acest oraş fără să aibă cu ce să plătească? Cum ar putea să-şi cumpere de mîncare şi să închirieze o locuinţă? Trebuia să-i trimită tatălui său o telegramă şi să-l roage să-i trimită bani. Dar asta era destul de dificil. În primul rînd, în vestul îndepărtat nu exista telegraf, iar o scrisoare ajungea la destinaţie în cîteva săptămîni, dacă nu chiar luni. Îi trecu prin cap să se ducă la bancă şi să ceară un împrumut. Dar ce putea oferi drept garanţie? Douăzeci şi două de cufere pline cu rochii purtate şi alte nimicuri?

Carrie se strîmbă. Ce s-ar mai fi amuzat Josh ironic auzind

Doamna Montgomery rămăsese fără nici un ban şi apelase [illegible] să-i trimită bani. Ar fi zis că el avusese dreptate, că ea [illegible] lăsaţi-o fără ajutorul tatălui ei şi nu mai este în stare de [illegible]

Pot să mă descurc şi singură, spuse Carrie cu glas tare.

Aţi spus ceva, doamnă Greene?

Carrie zîmbi.

– Absolut nimic, zise ea şi se ridică. Ştiţi cumva un loc unde [illegible] putea găsi o slujbă?

Bărbatul crezu că glumeşte.

– O slujbă? În oraşul ăsta? Cei mai mulţi bani cîştigaţi în oraşul acesta au fost cei pe care i-aţi cheltuit dumneavoastră săptămîna trecută. Aici nu este nimic pentru nimeni. De aceea oamenii părăsesc locul ăsta.

Încurajatoare veşti, gîndi Carrie. Zîmbindu-i bărbatului, îi mulţumi pentru informaţie, după care părăsi peronul. Ajunsă în stradă, privi soarele şi îşi puse mănuşile fine. Ce putea face ea să cîştige bani? Uitîndu-se la teancul de cufere din căruţă şi la vizitiul adormit la umbră ştiu că încă nu este pregătită să se întoarcă acasă şi să recunoască în faţa familiei ei că dăduse greş, că se făcuse de rîs în faţa unui bărbat şi că acesta o respinsese. Încă nu voia să se ducă acasă şi să plîngă pe rupte pînă avea să obosească. Ar însemna să le dea ocazia fraţilor ei să-i spună că întotdeauna fusese o răsfăţată. Ar însemna să facă faţă lacrimilor mamei şi mîhnirii tatălui ei. Apoi, bineînţeles, ar trebui să-i dea fratelui ei mai mare lista cu cheltuielile pe

care le făcuse. El n-ar pedepsi-o, cum ar fi făcut
dar ar fi foarte dezamăgit şi acest lucru ar fi durut
tare.

Îşi aranjă încă o dată mănuşile, trăgîndu-le
Nu, încă nu era pregătită să se întoarcă acasă cu
picioare.

12

Şase săptămîni mai tîrziu

Şase trăsuri aşteptau în faţa noului magazin de îmbrăcăminte pentru femei, cu nume ciudat: *Parisul în deşert*. Valoarea totală a trăsurilor depăşea cu mult venitul brut al întregului oraş Eternity. Nimeni nu se plîngea de faptul că aceste trăsuri blocau strada, deoarece clienţii magazinului de îmbrăcăminte se opreau adesea şi la magazinul universal pentru a face cîteva cumpărături sau chiar intrau în magazinul de fierărie şi obiecte de menaj. În timp ce femeile îşi pierdeau timpul în magazinul de îmbrăcăminte, soţii lor se distrau la cîrciuma ce fusese deschisă în oraş. Şase femei din oraşul Eternity deschiseseră două restaurante, unde se putea lua prînzul. Începuse chiar ridicarea unei noi aripi a hotelului, aripă ce avea să ofere spaţiu comercial pentru noi afaceri. Alte două femei din Eternity se asociaseră şi deschiseseră un magazin

de pălării, vizavi de magazinul de îmbrăcăminte. Pe[illegible] scînduri din dreptul magazinelor făceau ca proprietarii [illegible] să nu se murdărească de noroi.

În magazinul *Parisul în deşert*, doamna Joshua [illegible] le supraveghea pe cele şase cliente, toate bogate şi [illegible] să li se acorde atenţie atunci cînd intrau în magazin. Fiecare parte îi adusese la cunoştinţă, de la început, că nu este acord să o împartă cu celelalte, dar Carrie ştia cum să se poarte astfel încît nici una să nu se simtă neglijată. Unora le servea aperitive, pe altele le conducea să ia loc şi le servea ultimele bîrfe din Eternity. Uneori le dădea în cărţi, ghicindu-le de ce anume aveau nevoie.

– Culoarea asta nu vă prinde deloc, spuse Carrie unei clien care proba o rochie de mătase, iar gulerul vă face să arătaţi mai în vîrstă cu zece ani. Nu, nu, rochia asta nu este pentru dumneavoastră.

– Dar mie îmi place, se plînse femeia, apoi se îndreptă şi îşi trase umerii înapoi. Îmi place această rochie şi soţului meu îi place, aşa că o voi cumpăra.

Lumea din magazin îşi întoarse privirea spre ele, aşteptînd să vadă ce avea să se întîmple. Carrie trebuia să se folosească de tot talentul ei pentru a o face să înţeleagă, deoarece femeia era o clientă şi clientul trebuie să aibă întotdeauna dreptate, nu-i aşa?

Ea zîmbi cu drăgălăşenie şi-i spuse femeii:

– Nu o veţi cumpăra de la mine. Nu vreau ca oamenii să spună că am admis ca o clientă a mea să iasă în lume şi să arate

[illegible] mai în vîrstă. Şi acum, vă rog să scoateţi rochia de pe [illegible]oastră şi să mi-o daţi înapoi.

Femeia care terorizase patronii de magazine din patru state [illegible] de gînd să se recunoască învinsă aşa de uşor. Ea îi zîmbi [illegible] cu superioritate şi spuse:

Dreptul asupra proprietăţii este prevăzut de lege: [illegible] nouă şi zece. Apoi porni spre uşă cu nasul în vînt, şi îi [illegible] lui Carrie: Nu-ţi face griji, îţi voi plăti rochia, doamnă [illegible].

În clipa în care puse mîna pe clanţă simţi că spatele rochiei [illegible] şiat. Cu ochii marii de uimire, femeia se răsuci în loc.

Carrie îi zîmbea ţinînd în mînă o foarfecă.

– Îmi pare rău, spuse ea, dar mi-e teamă că rochia nu mai [illegible] bună de nimic.

Clienta rămase lîngă uşă, cuprinsă de furie, dezorientată şi [illegible] să izbucnească în plîns.

– De ce nu veniţi să vă uitaţi la cîteva eşantioane splendide de mătase de culoarea piersicii pe care le am în stoc? Această culoare se potriveşte de minune cu tenul dumneavoastră deschis şi curat. Îmi pot imagina cît de bine v-ar sta. Îi veţi da gata pe cei din jurul dumneavoastră.

Cum femeia nu se mişcă, Carrie o prinse de braţ şi o conduse spre ceea ce ea şi cele trei vînzătoare ale ei numeau Camera de recondiţionare.

– Uitaţi-vă la asta, spuse Carrie unei asistente în timp ce scoase un oftat şi arătă materialul pe care-l ţinea în mînă. Încă o rochie stricată.

Ce femeie stupidă, îşi spuse Carrie. Total lipsită de [illegible] ceea ce-o privea, Carrie considera că este sarcina ei să le [illegible] pe femei de propriile dorinţi, atunci cînd acestea erau [illegible] în felul acesta apărîndu-şi şi propria reputaţie. Nu ar fi [illegible] prestigiul de care se bucura dacă vreuna dintre clientele [illegible] fi arătat bine.

Carrie îşi întoarse privirea spre cele cinci femei care [illegible] în camera din faţă, fiecare aşteptînd cu răbdare să le vină [illegible] să probeze, şi oftă. Uneori toată această responsabilitate [illegible] depăşea.

– Mă duc să-mi verific corespondenţa, spuse ea. O las în grija ta pentru un timp, dar dacă doamna Miller îţi face probleme cu rochia albă, spune-i să mă aştepte. Carrie zîmbi. După ce a văzut ce s-a întîmplat cu doamna care n-a vrut să ţină seama de sfaturile mele, cred că va fi destul de ascultătoare. Mă întorc în... Oprindu-se, Carrie privi afară spre lumina soarelui de toamnă tîrzie. Mă voi întoarce, cînd mă voi întoarce, zise ea.

Joshua Greene şi copiii sosiseră în oraş, călare toţi trei pe acelaşi cal bătrîn. Trecuseră săptămîni de cînd nici unul dintre ei nu părăsise ferma, săptămîni de cînd nu mai întîlniseră pe nimeni. Hiram, fratele lui Josh, nu mai venise în vizită de cînd noua lui cumnată îi turnase mîncarea în cap. Cîţiva oameni din Eternity încercaseră să vină la fermă, dar Josh îi îndepărtase, căci nu se simţea în stare să vorbească cu nimeni.

În ziua care urmase plecării lui Carrie, Josh îi lăsase un

[illegible] doamnei Emmerling în care îi comunica faptul că nu mai [illegible] de serviciile ei. Femeia găti mai multă mîncare şi [illegible] diferenţa de bani, deoarece Carrie o plătise pînă la [illegible] lunii.

Cînd se termină mîncarea pe care doamna Emmerling o [illegible], Josh se apucă din nou de treabă. Prima oară arse mîncarea [illegible] aştepta să-i audă plîngîndu-se, dar copiii nu spuseseră nimic. [illegible] au tot ce le punea în farfurii, fără a scoate o vorbă.

De fapt, nu comentaseră nimic nici cu şase săptămîni în [illegible], cînd Josh le spusese de plecarea lui Carrie. După ce o [illegible] părăsise pe Carrie în faţa peronului staţiei, Josh se îndepărtase [illegible] spre casă, întîrziind momentul confruntării cu copiii, căci se [illegible] aştepta la proteste. După ce le spusese că ea plecase, se pregătise [illegible] sufleteşte pentru furtuna care avea să urmeze. Spre mirarea lui, copiii nu făcură altceva decît să dea din cap în semn că au înţeles, [illegible] şi cum se aşteptaseră să se întîmple astfel. Arătau ca doi bătrîni înţelepţi care nu prea mai aşteptau ceva de la viaţă. Josh ar fi dorit să le explice că o îndepărtase pe Carrie de dragul lor. El ştia că, la un moment dat, s-ar fi săturat să mai joace rolul de soţie şi, împreună cu căţelul ei stupid, i-ar fi părăsit. Ar fi dorit să le spună copiilor că era mai bine că nu apucaseră să se lege mai mult de Carrie. Ar fi vrut să le mai spună că fusese o prinţesă din poveşti care intrase în viaţile lor doar pentru scurt timp şi că, de fapt, nu era reală.

În săptămînile care urmară, nici Josh şi nici copiii nu au putut s-o uite. Nu pomeneau de ea. Nici Dallas nu întrebase de ce Carrie îi părăsise, iar Josh încerca să se convingă că în curînd

toate vor fi la fel cum fuseseră înainte de sosirea [illegible] rămăseseră din nou singuri, reveniseră cu toții la rutina [illegible] cea dinainte de momentul în care domnișoara Montgomery [illegible] fotografia.

Deși încerca să se convingă că totul va fi ca înainte, [illegible] știa că se minte singur. Nimic nu mai era la fel. Absolut [illegible] Nici el, nici copiii, nici ferma.

Le lipsea prezența ei. În fiecare zi uitîndu-se la trandafiri [illegible] aducea aminte de Carrie. Ea le schimbase felul de viață. Pentru un timp, îi făcuse fericiți. Îi făcuse să rîdă, să zîmbească și să cînte.

La început, Josh încercă să recreeze prezența lui Carrie în casă, străduindu-se să se mintă că nu suferea din cauza ei și încercînd să facă în așa fel încît conversațiile din jurul mesei, atunci cînd serveau cina, să fie plăcute și interesante. Copiii făceau eforturi deosebite să fie veseli, dar nu reușeau. Într-o seară, Josh le ceru să imite niște animale, dar se trezi că mai degrabă îi critică pentru felul în care își jucau rolurile, în loc să aprecieze talentul lor. În scurt timp copiii se așezară pe jos, cu ochi triști și spuseră că sînt obosiți. Josh și Tem aveau grijă de culturi, dar toate încercările lui de a face porumbul să crească păreau să fie zadarnice.

– Blestematele astea de plante *știu* că le urăsc, spuse Josh oprindu-se din plivit.

Tem încuviință, dînd solemn din cap.

Într-una din zile, Josh încercase să meargă la pescuit

[illegible] cu copiii, dar plimbarea nu fusese prea veselă, deoarece [illegible] era nimeni să-i stimuleze și să-i provoace la joc.

[illegible] o seară în urmă Josh și copiii mîncau mazăre cu șuncă; [illegible] de afară lătratul unui cîine. Ar fi trebuit să-și dea seama că [illegible] fi cățelul lui Carrie, deoarece era lătratul unui cîine mare. [illegible] a se uita unul la celălalt, fără a schimba vreo vorbă, toți trei [illegible] la fugă spre ușă. Deoarece ușa nu era destul de largă [illegible] toți trei, începură să se împingă unul pe celălalt. Dallas îl [illegible] pe fratele ei, iar Josh aproape că îl trînti în timp ce se grăbea [illegible] afară din casă.

La vederea celor trei ființe care se îndreptau grăbite spre el, cîinele se îndepărtă. Era un cîine de fermă, mare și slăbănog.

Josh se așeză pe o treaptă a pridvorului și privi spre curtea luminată de lună. Ca de obicei, respectară regula de a nu scoate o vorbă despre Carrie, dar Dallas începu să plîngă încet. Fără a scoate o vorbă, Josh o trase pe genunchi și îi mîngîie părul. Lîngă ei, Tem începu să plîngă și el. Josh își trecu brațul în jurul umerilor băiatului.

– De ce a plecat? întrebă Tem în șoaptă.

– Pentru că sînt un tîmpit și un prost și pentru că nu înțeleg, spuse Josh încet.

Ghemuită la pieptul lui, Dallas încuviință și lui Josh i se umplură ochii de lacrimi. Întotdeauna rămînea uimit de cît de mult îl iubeau copiii. Îndepărtase o femeie pe care copiii ajunseseră să o iubească și cu toate acestea ei nu-l întrebaseră de ce făcuse acest lucru. Îl iubeau destul de mult pentru a crede că ceea ce

făcea el era bine şi niciodată nu se opuneau deciziilor lui, [illegible] ar fi fost acestea. Îl iubeau şi aveau deplină încredere în el.

Josh oftă şi îşi trecu palma peste ochi. Carrie îi spusese că o iubeşte. Oare îl iubea îndeajuns încît să se întoarcă la ea?

– *Crezi* că ar putea să mă ierte? îl întrebă el pe Tem.

Copiii avură nevoie de o clipă pentru a înţelege ce anume îi spusese tatăl lor, apoi se priviră, îşi zîmbiră unul altuia, se ridicară şi începură să ţopăie fericiţi prin curte.

– Consider că reacţia voastră înseamnă că mă va ierta.

– Te iubeşte, spuse Dallas.

Josh rîse, căci Dallas spunînd aceste cuvinte părea să nu înţeleagă *de ce* îl iubea Carrie.

– Poate îi voi scrie o scrisoare şi îi voi explica...

Auzindu-l, copiii încetară să mai danseze şi se uitară la tatăl lor. În clipa următoare îl împingeau în casă, unde Dallas îi aduse imediat un toc, cerneală şi hîrtie, în timp ce Tem, ţinîndu-şi mîinile la spate, începu să-i spună ce anume să scrie.

– Înainte de toate, trebuie să-i spui că o iubeşti, apoi că o consideri cea mai grozavă femeie din lume. Spune-i că-ţi place... numele ei. Spune-i că-ţi plac rochiile pe care le poartă, şi părul ei. Spune-i că ştie să pescuiască mai bine decît tine. Spune-i că eşti convins că ea este un fermier mai bun decît tine.

Josh ridică o sprînceană.

– Altceva?

Copiii păreau să nu-şi dea seama că tatăl lor devenise ironic, sau dacă o făceau, pur şi simplu îl ignorau.

– Spune-i despre mîncarea pe care trebuie să o mîncăm, spusese Dallas, ca şi cum ar fi considerat că acest lucru ar fi înmuiat inima lui Carrie şi ar fi făcut-o să se întoarcă.

Tem începu să ţinîndu-şi mîinile la spate, arătînd ca o versiune în [illegible] a tatălui său, Tem începu să se plimbe încet prin [illegible].

– Spune-i că ne face să rîdem, că poate să doarmă dimineaţa [illegible] de mult poftesc. Spune-i că nu voi mai face nici o prostie, că nu voi mai fugi de acasă.

Îşi ridică privirea spre tatăl lui. Chipul lui exprima hotărîrea [illegible] un matur.

– Spune-i că regreţi toate cuvintele grele pe care i le-ai spus şi că dacă se va întoarce o vei trata ca pe o regină, nu te vei mai certa cu ea şi îi vei ceda ei patul cel mare.

Auzindu-i ultimele cuvinte, Josh zîmbi.

– Hmm, ei îi place să-l împartă cu mine.

Dallas pufni cu dispreţ.

– Tu dai din picioare, eşti prea mare şi, uneori, sforăi.

– Să nu-i spui că sforăi, îi ordonă Tem.

Copiii tăcură şi se uitară la Josh ca şi cum ar fi aşteptat ceva. Josh pricepu şi luă tocul în mînă.

– Mai este ceva ce ar trebui să-i scriu? întrebă el.

– Spune-i că nu va fi nevoită să-l mai vadă pe unchiul Hiram, zise Dallas. Oricum, mie nu-mi place de el.

Tem respiră adînc.

– Spune-i lui Carrie despre mama. Vorbeşte-i despre *tine*.

Punînd tocul pe masă, Josh îşi strînse copiii în braţe şi îi sărută pe frunte.

– Îi voi scrie tot ce mi-aţi spus voi, şi ceva în plus. Îi voi spune cît de mult îi ducem dorul... cît de mult o iubim şi că dorim să se întoarcă la noi. Şi îi voi spune totul despre mine.

Tem îi aruncă o privire neîncrezătoare.

– Totul, promise Josh. După ce va afla totul despre mine, s-ar putea să nu mă mai vrea. Poate că doreşte să stea din nou cu familia ei în Maine.

Dallas arăta de parcă ar fi fost pe punctul de a începe să plîngă.

– Spune-i că te poate săruta ori de cîte ori vrea ea.

– Voi fi bucuros să-i spun asta, spuse Josh, rîzînd. Acum voi doi mergeţi la culcare. Jur că voi scrie scrisoarea.

– Putem să o citim şi noi?

– Nu, nu puteţi. Este o scrisoare *personală*.

– Nu vei uita să-i spui că..., începu Dallas.

– Nu mai vreau nici o indicaţie de la voi, piticilor. Duceţi-vă la culcare ca să mă pot ocupa de scrisoare. Şi nu mă mai priviţi aşa. Sînt în stare să scriu o scrisoare.

Fără să mai scoată o vorbă, copiii începură să urce scara ce ducea spre camera lor. Lui Josh i se păru că îl aude pe Tem şoptind:

– Fără ajutorul nostru nu este în stare să facă nimic ca lumea.

În sinea lui, Josh fu nevoit să recunoască faptul că Tem avea dreptate. Zîmbind, reveni la foaia de hîrtie din faţa sa.

Acum se afla în oraş ca să expedieze scrisoarea. Dimineaţa îşi găsise tatăl adormit cu capul pe masă, cu o mulţime de hîrtii în faţă şi cînd încercase să le tragă uşor, tatăl său se trezi.

– Cît e ceasul? întrebase Josh, frecîndu-şi faţa obosită.

– E tîrziu. Te duci astăzi să expediezi scrisoarea?

– O voi trimite astăzi. Vom merge *toţi trei* în oraş. Porumbul nu va ajunge mai rău decît este acum. Haide, îmbracă-te şi ajut-o pe Dallas în timp ce mă bărbieresc.

Şi uite că acum călăreau prin oraş, dar era un oraş pe care aproape că nu-l recunoşteau. Ultima oară cînd Josh fusese aici, drumul nu era altceva decît o reţea de străzi murdare. Acum vedea clădiri elegante şi bărbaţi în costume, cum nu mai văzuse de cînd venise în vest.

– Acesta este Paradisul? întrebă Dallas, aşezată în şa, în faţa tatălui ei.

O clipă, Josh îşi zise că greşiseră drumul şi că nimeriseră într-un alt oraş. Cînd ajunseră la magazinul unde se afla şi poşta, Josh opri calul. Tem descălecă primul, apoi Josh care o luă pe Dallas în braţe şi o puse jos. Toţi trei priveau miraţi animaţia din oraşul care, de regulă, era pustiu.

– Ce se întîmplă în oraşul ăsta? Ultima oară cînd am fost aici arăta ca şi cum ar fi fost pustiu, îl întrebă Josh pe proprietarul magazinului imediat ce intrară.

Înainte ca cineva să-i poată răspunde – şi erau o mulţime de noutăţi de povestit bărbatului care era soţul eroinei oraşului –, Dallas scoase un strigăt.

Întorcîndu-se, Josh o văzu pe Carrie stînd în pragul [illegible]. Nu-i venea să creadă, era mai drăguță decît și-o amintea [illegible] vrut să alerge la ea și să o cuprindă în brațe. După prim[illegible]ment, în care i se păru că îl privește cu dragoste, Carrie [illegible] o privire de parcă ar fi fost un gîndac oribil care îi [illegible] crema de față. Apoi îi întîmpină cu brațele deschise pe [illegible] care alergau spre ea, de parcă se despărțiseră doar [illegible] urmă. Nu păreau rușinați de izbucnirea lor și nici nu se [illegible] dragostea ei. Josh îl urmări cu atenție pe fiul său care sărut[illegible] vreun strop de sfială, obrajii aprinși ai lui Carrie. Dallas [illegible] simplu sări în brațele lui Carrie, încercuindu-i mijlocul [illegible] picioruşele ei subțiri. Apoi toți trei începură să vorbească în [illegible] timp. Hapciu lătra și alerga în jurul lor, sîcîitor ca un țînțar. Josh se simți rănit cînd copiii începură să-i povestească despre [illegible] pe care lui nu i le spuseseră. Îi spuneau ce gîndiseră și făcuseră în timpul ce se scursese de la plecarea ei. Tem îi povesti că fusese să o caute pe fetița sălbatică – lucru despre care Josh habar n-avea.

– Și tata ți-a dus dorul, în fiecare zi. Ți-a scris și o scrisoare, spuse Dallas.

– Oh, chiar așa? se miră Carrie, privindu-l pe deasupra capului lui Tem. Nu am primit nici o scrisoare de la el.

– Am venit aici ca s-o expediem, spuse Tem.

Carrie își coborî privirea spre băiat și îi zîmbi. Nu crezuse că putea să-i fie atît de dor de copii. De cînd plecase de la fermă se întrebase în fiecare zi ce anume fac și le simțise lipsa. Îi venea să-l împuște pe Joshua Greene, să-l înjunghie sau mai bine să petreacă trei săptămîni în pat cu el.

[illegible] își ridică din nou privirea spre el, îl văzu apropiindu-se.

– Aș dori să vorbesc cu tine, spuse el încet.

– Nu zău? Vrei să-mi vorbești la fel de mult ca în ziua în [illegible] ai părăsit pe peronul stației?

– Carrie, te rog, o imploră el.

Carrie nu avea de gînd să-i cedeze. Continuînd să o țină pe [illegible] pe un șold, trecu pe lîngă el și se îndreptă spre funcționarul [illegible] magazin.

– Aveți ceva pentru mine? îl întrebă ea.

Funcționarul se uită de la unul la celălalt în timp ce-i întinse [illegible] Carrie o scrisoare și lui Josh o alta. Cînd Carrie se întoarse să [illegible]e, Josh o luă pe Dallas din brațele ei și o puse jos.

– Afară, fu tot ce le spuse copiilor și aceștia părăsiră imediat [illegible]magazinul.

Carrie dădu să-i urmeze, dar Josh se așeză în fața ei [illegible]locîndu-i trecerea.

– Am spus că vreau să-ți vorbsec.

– În viață nu primim întotdeauna ceea ce dorim, nu-i așa? Am vrut să trăiesc cu tine și cu copiii tăi. Numai Dumnezeu știe de ce a trebuit să aleg un încăpățînat ca tine, care nu dorea să asculte nici un cuvînt din ceea ce spuneam eu, dar am făcut-o și am ajuns să regret acest lucru. Acum, vrei să fii amabil și să te dai la o parte din calea mea?

– Nu, Carrie, trebuie să-ți spun ceva și mă vei asculta.

Cînd văzu că nu vrea să se dea la o parte din calea ei, decise să se comporte ca și cum el n-ar fi existat și deschise plicul ca să citească scrisoarea.

– M-ai dat la o parte o dată şi nu voi...

Se întrerupse dîndu-şi seama ce i se comunica în [illegible]. Îşi ridică privirea îngrozită spre Josh şi în clipa următoare [illegible] se întunecă în jurul ei. În clipa în care leşină, Josh o prinse în brațe.

13

Când îşi reveni, Carrie se trezi întinsă pe o sofa într-un salonaş pe care nu-l mai văzuse pînă atunci. Încercă să se ridice.

– Sst, mai aşteaptă puțin şi bea asta, spuse Josh punîndu-i mîna la ceafă ca să o sprijine şi apropiindu-i de buze un pahar cu coniac.

Carrie luă o înghițitură, apoi, la rugămintea lui, se întinse la loc.

– Ce s-a întîmplat? întrebă ea cu glas şoptit. Unde mă aflu? Şi ce cauți *tu* aici?

Josh îi zîmbi.

– Mă bucur să văd că te simți mai bine.

– Aşa m-am simțit pînă te-am văzut, spuse ea fără prea mare convingere, căci şi-ar fi dorit ca Josh s-o ia în brațe.

Carrie se lansase în afacerea cu magazinul şi reuşise, dar

adevărul era că detesta acest lucru. Ceea ce-şi dorea cu adevărat era să fie acasă cu Josh şi cu copiii.

Josh văzu licărul din ochii ei.

– Niciodată nu vei ajunge actriţă, nu-i aşa? spuse el cu o voce mai caldă şi mai mîngîietoare decît pe care Carrie o auzise vreodată. Sentimentele ţi se pot citi pe chip cu prea mare uşurinţă.

– Nu te apropia de mine! spuse ea, cînd Josh se aplecă şi îi sărută colţul gurii.

– Am de gînd să mă apropii de tine mult mai mult decît o fac în clipa asta. Carrie, dragostea mea, am venit să-ţi spun că te iubesc, că te iubesc din tot sufletul şi te-aş cere în căsătorie dacă nu am fi deja căsătoriţi.

Voia să-l pedepsească, voia să se joace cu el de-a „greu de-obţinut", voia să-l facă să se simtă la fel de umilit cum se simţise ea, dar nu reuşi decît să îşi acopere faţa cu mîinile şi să izbucnească în plîns.

Josh o privi consternat şi îi întinse o batistă.

– Credeam că te va bucura propunerea mea.

Văzînd că nu se opreşte din plîns, Josh îi luă palmele umezite de lacrimi şi i le strînse în ale lui.

– Carrie, nu ai pe altcineva, nu-i aşa? Am crezut, nu, am sperat, văzîndu-te încă aici, că ai rămas deoarece... ei bine, deoarece tu...

Trăgîndu-şi nasul, Carrie spuse:

– Am rămas pentru că nu am avut destui bani ca să mă pot întoarce acasă.

Josh începu să rîdă şi Carrie i se alătură. În timp ce rîdea,

Josh îi cuprinse faţa cu mîinile şi începu să-i sărute obrajii umezi de lacrimi.

– Spune-mi că nu există nimeni altcineva în viaţa ta. Spune-mi. Pentru numele lui Dumnezeu, Carrie, mi-a fost dor de tine. Am simţit că mi-ai smuls inima din piept cînd te-am lăsat să pleci. Cum poate cineva să ajungă să iubească în numai cîteva zile?

Aplecat asupra ei, Josh continuă s-o sărute.

– M-am îndrăgostit de tine în clipa în care am văzut o fotografie, spuse ea încet şi Josh îi sărută buzele.

În spatele lor, cineva deschise uşa salonului.

– Voiam să văd cum... Oh, scuzaţi-mă, spuse patronul magazinului şi închise uşa la loc.

Josh se uită la Carrie şi zîmbi.

– Ar fi mai bine să te luăm acasă.

Ameţită de fericire, Carrie dădu să se ridice, dar imediat îşi duse mîna la frunte. Josh o împinse la loc şi-i dădu paharul cu coniac să mai bea un pic.

– Nu te simţi bine, spuse Josh.

Carrie îi zîmbi, deoarece în glasul lui desluşise spaima.

– Sînt...

Carrie amuţi văzînd scrisoarea de pe masă şi amintindu-şi ce anume o tulburase atît de tare încît leşinase. Îl privea cu ochii mari incapabilă să vorbească.

Încruntîndu-se, Josh luă scrisoarea. După ce Carrie leşinase şi el o adusese pe braţe în casa proprietarului magazinului, în timp ce soţia acestuia trecea sticluţa cu săruri pe sub nasul ei, Josh citise scrisoarea. Pentru nimic în lume nu putea înţelege de

ce conținutul scrisorii o tulburase atît de tare. Unul dintre frați perfecți, ireproșabili și bogați, avea de gînd să o viziteze.

Carrie bău o gură de coniac, apoi puțină apă și se întinse pe perne.

– Cînd spune că va veni? îl întrebă ea încet.

Josh aruncă o privire asupra celor scrise în scrisoare.

– Pe doisprezece octombrie, adică mîine.

Carrie părea că va leșina din nou, așa că Josh mai turnă puțin coniac în pahar și i-l întinse.

– Privește partea bună a lucrurilor, spuse el zîmbind. De cînd trece prin Eternity, diligența nu a ajuns niciodată la timp, așa că nu ai nici un motiv să crezi că fratele tău va ajunge aici mai devreme de cîteva săptămîni.

– Dacă fratele meu Ring spune că va sosi aici pe data de doisprezece octombrie, atunci așa va fi, chiar dacă va trebui să *care* el diligența.

– N-ai vrea să fii atît de amabilă și să-mi spui și mie de ce vizita neașteptată a unuia dintre frații tăi cei perfecți te face să pălești de parcă te-ai da cu pudră de orez?

– Și mă rog ce anume știi *tu* despre pudra de orez? Și apoi de unde te pricepi la corsete și la alte obiecte de lenjerie de damă? Și, apoi, vreau să-ți spun că te urăsc pentru că m-ai părăsit și m-ai lăsat singură șase săptămîni și două zile, timp în care încercai să te hotărăști dacă mă iubești sau nu. Dacă luam diligența spre Maine pînă acum puteam fi ucisă de indieni și nici n-ai fi știut. Aș fi putut să...

Sărutul lui o făcu să tacă.

– Nu încerca să ocolești problema despre care vorbeam,

...chi te cu mine. De ce te tulbură atît de mult sosirea fratelui

– N-ar trebui să-ți spun. Nici tu nu mi-ai spus nimic despre

Încrucișîndu-și brațele la piept, Carrie își strînse buzele pînă ...deveniră o linie subțire.

– Dar tu nu ești o persoană secretoasă, nu-i așa?

Carrie îi aruncă o privire urîtă.

– Adică vrei să spui că nu sînt misterioasă?

– Carrie, iar ocolești problema reală, îi spuse el.

Carrie își lăsă brațele să cadă.

– E-n regulă, spuse ea. Nu vine *oricare* dintre frații mei, ...ne Ring. Fratele meu cel mai mare. Fratele meu *perfect*.

Josh se uită la ea ca și cum explicația ei nu-i spunea nimic.

– Din cîte am înțeles, tu îi consideri pe toți frații tăi drept ...niște persoane perfecte.

Carrie respiră adînc. Cum să-l poată descrie pe Ring cuiva ...care nu-l văzuse niciodată?

– Ring este *cu adevărat* perfect. Ceilalți frați ai mei, ei ...bine, au unele defecte.

Carrie se strîmbă cînd văzu felul în care Josh își ridică sprînceana, cu o neîncredere plină de ironie. După ce o sărută ...scurt de trei ori, Josh se așeză pe scaun și așteptă ca ea să con...tinue.

– Ring nu minte niciodată. Poate face orice mai bine decît oricine altcineva. Singurul lucru rău care se poate spune despre el este acela că lumea îl consideră cel mai urît dintre frații mei.

După ce spuse aceste cuvinte, Carrie zîmbi.

– Ring nu este un om ca toți ceilalți.

Josh își dădu ochii peste cap.

– De ce apariția acestui „înger pe pământ" te face să fii atît de nefericită?

Carrie își acoperi fața cu mîinile.

– Nu știu. Nu îi va plăcea ce-am făcut. Sînt convinsă că este foarte supărat, dacă mama i-a spus felul în care am obținut semnătura tatei pe actele acelea.

Suflîndu-și nasul în batista pe care i-o dăduse Josh, îi spuse întreaga poveste despre felul cum strecurase procura în teancul de documente pe care tatăl ei le avea pe birou.

Josh rămase uluit.

– Și cînd le-ai spus părinților tăi ce-ai făcut, nu au dispărut imediat actele și nici nu te-au încuiat în camera ta?

Carrie își suflă nasul.

– Oh, nu, bineînțeles că nu. Părinții și frații mei mi-au dat întotdeauna ceea ce mi-am dorit. Doar Ring…

Carrie începu din nou să plîngă.

Josh tăcu cîteva clipe pentru a digera imaginea familiei ei. Fetița răsfățată căreia întotdeauna i se dă ceea ce-și dorește. Dacă dorise să călătorească singură prin sălbăticia din Colorado, după ce obținuse, în mod ilegal, o semnătură pe niște documente prin care ea se putea căsători cu un bărbat pe care nu-l întîlnise niciodată, ei fuseseră de acord. Ar fi făcut tot ce și-ar fi dorit fetița lor scumpă. Și uite ce s-a întîmplat. Acum avea un bărbat și doi copii care o iubeau la fel de mult cum iubeau lumina soarelui și aerul.

– De ce mă privești așa?

– Cred că fratele tău Ring te cunoaște foarte bine.

– Este groaznic ceea ce spui! Ai vorbit la fel ca Ring. Întotdeauna i-a spus tatei să mă trimită la o mănăstire de maici, deși nici măcar nu sîntem catolici.

Josh tuși ca să-și ascundă rîsul, dar nu reuși s-o păcălească. Carrie dădu să se ridice de pe canapea, jurîndu-și să nu-i mai vorbească niciodată.

Trăgînd-o pe genunchi, Josh începu să o sărute. La început ea nu reacționă, apoi cedă și se lipi de trupul lui.

– În regulă, iubito, spune-mi de ce anume te temi de fapt.

Carrie nu-i răspunse imediat.

– Despre mine este vorba, nu-i așa? Nu vrei să știe că soțul tău este un fermier sărac care nu-ți poate ofer nici măcar…

– Taci din gură! strigă ea, apoi se ridică de pe genunchii lui. Sînt sătulă pînă peste cap să aud vorbindu-se despre bani. Nu are nici o legătură cu banii. Am o mulțime de bani.

– Banii familiei tale, spuse Josh strîmbîndu-se.

– Spre informarea ta, am bani pe care eu i-am cîștigat.

Văzînd privirea neîncrezătoare a lui Josh, Carrie încetă să mai strige.

– Chiar nu ai observat nimic schimbat în acest oraș, față de ultima oară cînd ai fost aici? Nu trebuie să-mi spui că n-ai călcat pe aici de săptămîni întregi, pentru că știu acest lucru. Fiecare locuitor al orașului mi-a povestit despre tine și despre bieții și drăgălașii tăi copii, pe care, fie vorba între noi, nu-i meriți. Ați devenit pustnici. E-adevărat, nu-i așa?

– La care dintre întrebări să răspund? La cea despre oraș sau la cea despre copii?

Carrie strînse din dinți dîndu-și seama că o tachina. Apoi îi întoarse spatele și îi aruncă un zîmbet provocator peste umăr.

– Ai spus că nu sînt în stare de nimic. Ai spus așa pentru că nu știu să gătesc și pentru că nu doresc să învăț să fac curat. Dar știi ce anume pot face?

– Da, încuviință el, într-un fel care o făcu pe Carrie să se înroșească și să-și piardă șirul gîndurilor.

– Eu pot... ei bine, eu pot cîștiga bani.

– Din tinichea? Sau folosești o vrajă cu limbi de broască și alte chestii de felul ăsta?

– Nu, mult mai simplu. I-am cîștigat *muncind*. Joshua Greene, dacă rîzi din nou de mine, jur că niciodată nu mă vei mai avea în pat alături de tine.

Josh nu rîse. De fapt, perspectiva unei astfel de pedepse îi alungă orice poftă de a mai rîde.

Așezîndu-se din nou, Carrie începu să-i vorbească despre magazinul ei. Îi spuse cum pentru un timp, după ce ei o părăsise pe peronul stației, fusese nevoită să locuiască într-un hotel mic și mizer, unde două zile nu făcuse nimic altceva decît să scrie scrisori. Îi scrisese soției unui om foarte important din Denver. Cei din Eternity îi dăduseră numele și adresele aproximative ale tuturor celor din Denver despre care auziseră că au bani.

– Și ce le-ai scris acestor femei? întrebă Josh, plin de curiozitate.

Carrie îi spuse că le scrisese acelor femei că frații ei se întorseseră de curînd de la Paris și că îi aduseseră mult prea

multe rochii și că erau atît de nepricepuți, încît i le aduseseră prea mari și că aveau culorile care erau la modă în Paris.

Un strigăt de ajutor, de așa ceva chiar că nu am mai auzit, spuse Josh, dar de data asta fără pic de ironie.

Apoi, trecînd peste amănunte, Carrie îi vorbi despre primele ei cliente, despre angajarea croitoreselor, despre faptul că nu permitea ca vreo femeie să poarte o rochie care nu i se potrivea.

– Merita să le vezi. Femei de aproape optzeci de kilograme sau chiar mai mult, îmbrăcate în rochii albe din șifon, fără gulere, sau femei fără sîni, îmbrăcate în rochii negre. La corsajul rochiilor am început să adaug vată. Știi pentru ce?

– Nu, nu cred că știu pentru ce anume

– Pentru ceea ce Dumnezeu nu le-a dat. Pentru ceea ce a uitat, El a dat bumbacul, cită Carrie.

Ca să nu rîdă, Josh luă o gură de coniac.

– Și care este numele acestui magazin?

– *Parisul în deșert*.

Josh, care mai luase o gură, pufni în rîs, stropind-o pe Carrie cu coniac.

După ce își șterse picăturile de pe rochie, Carrie îl privi îngustîndu-și ochii.

– Rîzi de mine?

– Nu, dragostea mea, nici gînd. Numele de *Parisul în deșert* este o alegere excelentă. Se potrivește de minune cu numele de Hapciu.

Carrie îl privi lung și cu atenție, dar nu-și putu da seama

dacă vorbea serios sau glumea. Ea îşi încheie povestea spunîndu-i cum dezvoltarea afacerii ei cu magazinul stimulează economia în întregul oraş.

Cînd termină de povestit, îi aruncă lui Josh o privire triumfătoare. Aştepta ca el să o felicite, dar el o privi într-un mod ciudat.

– Ce nu este în regulă? Nu ţi-am dovedit de ce sînt în stare să fac?

– Poţi chiar să cîştigi bani, spuse el cu un aer nefericit. Ce părere va avea fratele tău despre faptul că eşti căsătorită cu un bărbat care nu este în stare nici măcar să-ţi asigure un trai decent? Un bărbat care nu-şi poate întreţine soţia?

– Fratele meu nu se aşteaptă să mă căsătoresc pentru bani. Soţia lui nu era bogată atunci cînd s-au cunoscut, aşa că nu înţeleg de ce soţul meu ar trebui să fie bogat?

Carrie îşi zise că uneori a vorbi cu Josh era ca şi cum ai vorbi cu pereţii.

– Nu înţelegi, în schimb, fratele tău o va face. Nu din cauza asta ţi-e teamă de vizita lui?

– Nu. Ring va avea multe de spus despre... ei bine, el va privi felul în care am obţinut semnătura tatălui meu ca pe un lucru necinstit. În plus, mai există şi posibilitatea ca această căsătorie să nu fie tocmai legală, deoarece tata nu a ştiut ce semnează, iar eu nu am împlinit încă douăzeci şi unu de ani. Ring va fi, probabil, supărat de faptul că noi doi am trăit cîteva zile împreună, şi de faptul că locuiesc singură în oraş, lipsită de apărare, fără ca cineva

să aibă grijă de mine, în timp ce soţul meu stă la ferma lui. Ring este un bărbat de modă veche, care consideră că bărbatul şi soţia trebuie să trăiască împreună.

Josh zîmbi. Nu o putea face să înţeleagă ce anume însemna pentru un bărbat faptul că nu era în stare să-şi întreţină soţia, dar în acelaşi timp ştia să o pună la încercare. Peste trei ani putea părăsi ferma şi cînd va părăsi locul acela se va putea bucura din plin de viaţă.O trase pe Carrie înapoi pe genunchi.

– Dacă fratele tău este îngrijorat de faptul că această căsătorie nu-i legală, atunci va trebui să ne căsătorim din nou. Îmi pare rău că prima oară am ratat noaptea nunţii, dar de astă dată nu voi scăpa ocazia.

Cuprinzîndu-i bărbia cu mîna, o sărută.

– Încep să cred că mă iubeşti cu adevărat. Dacă mă poţi iubi aşa cum sînt acum, probabil că mă vei putea iubi şi mai tîrziu.

– Ce vrea să însemne asta?

După ce îl privi o clipă, Carrie se întoarse cu un aer ofensat.

– Oh, da, iar ai secrete. Cînd mă vei iubi îndeajuns de mult pentru a fi în stare să-mi spui totul despre tine?

– De fapt, ţi-am spus deja.

Josh scoase din buzunar scrisoarea pentru care stătuse treaz toată noaptea. În acelaşi timp, îi căzu din buzunar şi scrisoarea pe care o primise, şi Carrie se aplecă şi o ridică de pe podea.

– Mi-am petrecut toată noaptea scriindu-ţi, spuse el. Aveam de gînd să o expediez astăzi.

Carrie întinse mîna să o ia, dar Josh o trase înapoi.

– Pot să-ţi spun conţinutul, căci îl ştiu pe de rost.

– Prefer s-o citesc. În scrisoarea asta îmi faci declarații de dragoste pînă la moarte?

– Da, spuse el cu ochii plini de tandrețe. Asta ce mai e?

Privind scrisoarea pe care o ținea în mînă, Carrie văzu că nu are adresă de returnare.

– Este pentru tine.

Șicanînd-o, Josh puse pe masă scrisoarea pe care i-o scrisese ei, astfel încît ea să nu o poată ajunge.

– Poate că ar fi mai bine să-mi citesc întîi corespondența, să văd dacă nu este de la vreo admiratoare.

Josh intenționase s-o șicaneze, dar păli cînd mirosi plicul.

– Josh, te simți bine?

Ridicîndu-se de pe genunchii lui, Carrie se duse să umple paharul ei cu coniac. În ritmul acesta, aveau să se îmbete amîndoi.

După ce Josh îl dădu peste cap dintr-o înghițitură, îi întinse paharul pentru a i-l umple din nou și abia după ce-l bău deschise scrisoarea cu mîini tremurînde.

Îi trebui doar un minut pentru a o citi. Carrie nu mai văzuse niciodată un bărbat leșinînd, dar avu impresia că asta se va întîmpla. Ridicînd brațul lui Josh, și-l trecu pe după umeri și îl ajută să se așeze pe canapea.

– Josh, stigă ea, începînd să-l zgîlțîie. Sticla cu săruri mirositoare se afla pe masă și Carrie o luă și i-o trecu pe sub nas.

Josh își întoarse capul, astfel încît fața lui atingea spătarul canapelei.

– Josh, ce s-a întîmplat?

Josh nu-i răspunse, ci rămase privind un punct fix de pe spătarul canapelei.

Ridicînd scrisoarea de pe podea, Carrie o citi.

Dragul meu Joshua,

Mai ai de semnat un singur act, apoi vei fi liber.

Ți-l voi aduce în data de treisprezece octombrie. Ce mai fac scumpii noștri copii?

Cu toată dragostea,
Nora

P.S. Te vei răzgîndi sau începe să-ți placă viața de fermier?

Cînd Carrie termină de citit scrisoarea începu să tremure.

– Cine… Își drese glasul. Cine este Nora?

Încet, Josh se întoarse spre ea, apoi se ridică.

– Se pare că încă mai este soția mea, spuse el cu glas moale.

Privindu-l cu gura căscată de uimire, Carrie rămase nemișcată. Familia ei și ceilalți cunoscuți îi spuseseră că viața este plină de surprize și greutăți, dar nu îi crezuse niciodată. Ori de cîte ori cineva îi spunea că viața este grea, ea răspundea că viața este așa cum ți-o faci tu, că oamenii sînt cei care aleg să fie fericiți sau necăjiți și întotdeauna dădea exemple despre oameni a căror familie avusese ghinioane după ghinioane și, cu toate acestea, erau mai fericiți decît alții bogați, care aveau tot ce își doreau, dar erau nefericiți. Într-o zi, cînd Carrie avea aproape șaisprezece ani, mama ei îi spusese că nu există oameni bogați

care să fie cu-adevărat fericiți în dragoste, că dragostea este două treimi bucurie și o treime cea mai cumplită suferință. La vremea aceea, Carrie se gîndise că mama ei nu era foarte isteață, dar acum înțelegea perfect ce anume dorise să spună.

Carrie își îndreptă spatele.

– Am noroc. Fratele meu vine mîine, așa că mă va putea lua cu el înapoi, la Warebrooke.

Josh sări de pe canapea și o prinse cu mîinile de umeri.

– Credeam că divorțul s-a încheiat acum un an. Dumnezeu știe cît am plătit ca să mă eliberez de ea!

Carrie îi aruncă o privire rece.

– Și eu care credeam că ești văduv. Desigur, niciodată nu te-ai gîndit că ar fi cazul să-mi spui. Ești amabil să te dai la o parte din calea mea? Trebuie să mă întorc la magazin. Nu tuturor le merg afacerile prost, mai zise ea, măsurîndu-l din cap pînă în picioare.

Auzind aceste vorbe, Josh își lăsă mîinile să cadă, neștiind ce anume ar mai fi putut spune în acel moment. Dîndu-se înapoi, o lăsă să treacă pe lîngă el și Carrie părăsi mîndră camera.

14

Privindu-și chipul în oglindă, Carrie își ciupi obrajii, dorind să treacă acestora o parte din roșeața nasului și își dădu cu mai multă pudră, pentru a ascunde faptul că plînsese. Lui Ring n-o să-i placă că își dădea cu pudră și nici s-o vadă cu ochii înroșiți. Dar mai mult decît orice, nu-i va plăcea deloc ceea ce Carrie avea să-i spună. Precis că se va supăra rău.

Plînsese toată noaptea. Ieri, după ce îl părăsise pe Josh, se retrăsese într-una din camerele din spate ale magazinului, intenționînd să muncească din greu pentru a uita. Așa făceau frații ei cînd erau tulburați de ceva, dar ei nu-i fu de nici un ajutor. Poate pentru că a conduce o companie navală era mult mai important decît a alege o rochie. Carrie nu reuși să se gîndească la nimic altceva, decît la faptul că soțul ei era căsătorit cu o altă femeie. Nici măcar nu știuse că soția lui trăia. Poate că Josh o iubea, dar nu avea destulă încredere să-i vorbească despre problemele lui.

Două ore după ce ea îl părăsise pe Josh, Tem şi Dalt veniseră la ea la magazin, nerăbdători să o vadă. Carrie încercase să-şi şteargă ochii, astfel încît copiii să nu vadă că plînsese, dar aceştia îşi dăduseră seama imediat.

Tem o întrebă dacă citise scrisoarea pe care tatăl lui i-o scrisese. Cu gîndul la scrisoarea de la Nora, Carrie îi spuse că o citise şi că din cauza acelei scrisori avea de gînd să părăsească Colorado pentru totdeauna.

Cînd copiii plecară din magazin, arătau dezamăgiţi, gata să plîngă.

După plecarea lor, Carrie se duse la căsuţa pe care o închiriase, în spatele magazinului, şi plînse pînă cînd adormi.

În dimineaţa aceasta, trebuia să se întîlnească cu fratele ei, ultima persoană din lume pe care îşi dorea să o vadă. Poate că nu ar fi spus acest lucru, dar în mod sigur că i se citea în priviri. El considerase întotdeauna că familia fusese prea îngăduitoare cu ea şi cu capriciile ei.

Carrie îşi puse pălărioara pe cap, fără a se mai deranja să şi-o lege într-o fundă elegantă, cum făcea de obicei, deoarece nu-i mai păsa cum arată.

În timp ce se îndrepta spre peron, nu-i privi şi nici nu le răspunse celor care o salutau. Tot ce-şi dorea era să termine cu toate acestea, să îşi vadă fratele şi să se pregătească pentru întoarcerea în Maine. Acolo unde pot să fiu din nou copilul drăgălaş al familiei, fetiţa pe care toată lumea o privea ca pe o jucărie, un loc unde îmi voi întemeia o familie şi voi avea un bărbat care să mă iubească numai pe mine.

Sosi la staţie cu treizeci de minute mai devreme şi şeful staţiei rîse cînd o văzu.

– Diligenţa aia n-a ajuns niciodată la timp şi n-o va face nici astăzi. Am auzit că au probleme cu indienii. S-ar putea să treacă mai multe zile pînă să sosească.

Carrie ripostă fără să-l privească măcar.

– Veţi vedea că fratele meu va ajunge la timp, spuse ea şi se aşeză pe o bancă.

Afirmaţia ei îl făcu pe bărbat să izbucnească în hohote de rîs şi părăsi clădirea, probabil pentru a povesti şi celorlalţi din oraş despre Carrie.

Omul plecase de numai două minute, cînd Josh intră în clădirea staţiei.

– Dumnezeule mare, e chiar soţul Norei, spuse ea,şi se întoarse cu spatele la el.

Aşezîndu-se lîngă ea, Josh îi luă o mînă într-a lui, dar Carrie şi-o trase imediat.

Josh îi cuprinse umerii şi îi întoarse faţa spre el.

– Carrie, am învăţat ceva de la tine: tu nu te dai niciodată bătută. Niciodată.

– Uneori, trebuie, zise ea, încercînd zadarnic să se elibereze.

– Nu ţi-am vorbit despre Nora, deoarece am crezut că a ieşit definitiv din viaţa mea. Nu te mint. Ai citit scrisoarea. Credeam că divorţul s-a pronunţat. Nu ştiam că a rămas o hîrtie nesemnată. Am crezut că-i dădusem atît de mult, încît chiar şi o femeie ca ea s-ar fi putut declara mulţumită.

– Ce altceva i-ai mai dăruit? Toată dragostea ta?

– Nora nu avea nevoie de dragoste. Ea voia bani, așa că i-am dat toți banii pe care i-am avut. După ce am vîndut totul, chiar și hainele de pe mine, pentru a mă putea despărți de ea, acum îmi cere și mai mult.

– Te vrea pe tine, spuse Carrie.

Josh îi zîmbi.

– Tu ești singura femeie care mă vrea. Tu mă vrei în ciuda faptului că am un temperament dificil, că nu mă pricep să fiu fermier. Tu ne vrei pe mine și pe copiii mei pentru ceea ce sîntem, fără a te gîndi dacă îți putem oferi și altceva în afară de dragoste.

– Taci, șopti Carrie și începu să plîngă din nou.

– Carrie, îmi pare rău pentru tot ceea ce s-a întîmplat. Îmi pare rău că te-am judecat greșit și că te-am considerat prostuță. Josh zîmbi văzîndu-i privirea indignată. Poți să mă acuzi pentru toate astea? Ești mult prea frumoasă pentru ca un bărbat să poată gîndi că ai și minte. Și din propria-mi experiență, știu că fetele frumoase se gîndesc numai la ele.

– Soția ta este frumoasă?

– Fosta mea soție. Nu, n-aș spune despre ea că este frumoasă.

Josh îi desfăcu bentițele bonetei și i le legă din nou sub bărbie făcînd o fundă frumoasă.

– N-o iubesc pe Nora. Nici nu sînt sigur că am iubit-o vreodată.

– Dar este mama copiilor tăi.

– Nu am urît-o.

Auzind aceste cuvinte, Carrie încercă să se ridice, dar Josh [illegible] la loc, pe bancă.

– Nu asta contează acum. Contează faptul că te iubesc, că vreau să te căsătorești cu mine, că vreau să rămîi cu mine și cu copiii. Pentru totdeauna. Asta îți doreai înainte de a ne vedea, nu-i așa?

– Nu cred că te plac. M-ai mințit. Privirea o trăda din nou.

– Nu te-am mințit. Credeam că divorțul s-a încheiat. Surpriza pe care am primit-o ieri a fost pentru mine un șoc, la fel ca și pentru tine.

Cum ea nu spuse nimic, o îmbrățișă și după o clipă îi simți corpul relaxîndu-se.

– Fratele meu...

Josh îi mîngîie părul.

– Lasă-l pe fratele tău în seama mea.

– Tu nu-l cunoști. Va fi foarte supărat cînd va afla că m-am măritat cu un bărbat căsătorit.

– Și unde mai pui că îi vei face și un copil acestui bărbat, spuse Josh cu glas scăzut.

Carrie își ținu respirația pentru o clipă. Nu era nevoie să-l întrebe cum de aflase acest lucru, deoarece leșinase de trei ori în ultima săptămînă și bănuia că tot orașul vorbea despre cauza acestor leșinuri.

– Mă vrei din cauza copilului?

– Oh, da, bineînțeles. Copilul este singurul motiv pentru care te vreau. Nu ți-ai dat seama pînă acum că fac colecție de copii? Mă pricep foarte bine la așa ceva. Nu crezi că-mi doresc

să fiu cu tine pentru simplul fapt că a trăi fără tine mă face să mă simt mizerabil? şopti el. Carrie, te rog, nu mă părăsi.

Carrie îl îmbrăţişă şi Josh o sărută, tandru, dar şi plin de dorinţă.

– Cînd fratele meu va sosi aici, indiferent cînd va ajunge diligenţa...

Josh îi atinse buzele cu degetele, nelăsînd-o să vorbească.

– Lasă totul în seama mea. Îl voi face să înţeleagă că sîntem cel mai fericit cuplu din lume şi că între noi nu s-a întîmplat nimic rău. Cine ştie, poate că diligenţa nu va ajunge nici peste trei zile. Pînă atunci Nora nu numai că va veni, dar va fi deja plecată, iar noi vom fi căsătoriţi. Totul va fi în regulă – cu excepţia lanului meu de porumb.

– Fratelui meu nu-i pasă de porumbul tău plin de viermi dacă eu sînt fericită şi...

Carrie se uită la ceasul pe care îl avea atîrnat de gît.

– Diligenţa trebuie să sosească în zece minute. Va sosi în zece minute şi fratele meu va fi aici.

Josh îi aruncă un zîmbet plin de neîncredere.

– În regulă, cînd va sosi, voi discuta cu el. Dacă vrea să ne recăsătorim vom amîna lucrurile pînă cînd Nora îmi va da actul şi divorţul se va încheia. Totul va dura douăzeci şi patru de ore, cel mult. Josh o luă de bărbie, făcînd-o să-l privească. Mă poţi ierta pentru tot ce s-a întîmplat? Şi pentru Nora? Nu am vrut să îţi spun că prima mea căsătorie a fost un eşec. Nu mă poţi condamna pentru acest lucru, nu-i aşa? Îmi închipui că porumbul cu viermi este destul pentru a mă face să arăt ca un ratat.

– Tu nu eşti un ratat.

Josh o sărută.

– Nici nu ştii cît înseamnă aceste cuvinte pentru mine. Pentru prima oară de cînd m-am înhămat la blestemata asta de fermă, îmi privesc în ochii tăi nu mă simt un ratat.

– Ştiam că ai nevoie de mine.

– Am fost prea prost ca să-mi dau seama de acest lucru, spuse el şi o sărută din nou.

Carrie se îndepărtă şi ascultă atentă zgomotul de afară.

– Asta este diligenţa.

Desprinzîndu-se din braţele lui, se ridică de pe bancă şi ieşi.

Josh zîmbi. Avea atîta încredere în cei din jurul ei, încît era convinsă că diligenţa va sosi la patru fix.

Cînd zgomotul făcut de diligenţă crescu în intensitate, Josh ieşi afară. Carrie stătea în picioare în capătul peronului de unde putea să vadă tot ce se petrecea.

Josh privi în direcţia din care se auzea zgomotul şi văzu că ceea ce se îndrepta spre ei arăta, într-adevăr, a diligenţă. Se uită la ceasul lui Carrie.

– Nu vor reuşi. Mai sînt două minute pînă la ora patru şi încă mai au destul drum de străbătut.

– Ring va reuşi, spuse Carrie cu hotărîre în glas.

Locuitorii din Eternity începeau să se adune pentru a vedea ceea ce părea un adevărat miracol: sosirea diligenţei la timp. Privind peste capul lui Carrie, Josh privea fascinat vizitiul care îşi învîrtea biciul pe deasupra cailor. Acum putea să-l vadă pe

bărbatul care stătea în picioare, îl putea auzi cum strigă la [illegible] şi aproape că putea să audă respiraţia grea a acestora în timp ce alergau în galop spre platforma staţiei. De obicei, vizitiul care aproape întotdeauna era beat, intra în oraş conducînd caii într-un trap uşor, aproape la pas, fără a-i păsa cînd anume soseşte.

– Cred că vor reuşi, spuse Josh.

– Bineînţeles, vor fi aici la ora patru, zise Carrie.

Ochii lui Josh se măriră de uimire privind diligenţa care se apropia. Dacă nu se înşela, ceea ce se vedea pe acoperişul acesteia erau săgeţi. Uitîndu-se la mulţimea care creştea cu fiecare clipă, văzu că oamenii priveau cu atenţie ceea ce se întîmpla.

La ora patru fix diligenţa se opri scrîşnind lîngă platforma staţiei. În spatele diligenţei era legat un cal superb.

– Ce s-a întîmplat? îl întrebară toţi pe vizitiu, strigînd în acelaşi timp.

Josh ştia că vizitiul era întotdeauna beat. Astăzi însă omul era perfect treaz, cu cearcăne negre sub ochi, nebărbierit de o săptămînă, iar colţul gurii îi tremura necontrolat.

– Ce s-a întîmplat? spuse vizitiul în timp ce cobora. Am fost atacaţi de hoţi. Nişte văcari beţi erau urmăriţi de indieni şi întreaga şleahtă a decis să ne atace. Am fugit trecînd printr-o turmă de bivoli speriaţi. Niciodată nu mi s-a mai întîmplat aşa ceva.

Vizitiul, care acaparase atenţia celor din jur, începu să se înfierbînte în timp ce-şi continua relatarea:

– Noroc că am avut un nebun cu noi. Unul pe nume Montgomery.

Carrie îi aruncă lui Josh o privire care spunea: „ţi-am zis eu".

Vizitiul continuă:

– Bărbatul ăsta zicea că are un program pe care trebuie să-l respecte, că are o întîlnire şi că va ajunge în Eternity la data la care spusese că va ajunge. Omul ăsta este nebun. Goneam cu vreo şaizeci de kilometri pe oră şi bărbatul de care vă spun a ieşit pe geamul diligenţei, s-a urcat pe cal şi a împrăştiat, de unul singur, bivolii din calea diligenţei. Nu m-a lăsat să încetinesc nici atunci cînd s-a strecurat înapoi în diligenţă. Cînd ne-au atacat văcarii, el le-a zburat cu puşca pălăriile de pe cap. Indienii au fost atît de impresionaţi, încît au renunţat să mai tragă în noi. Vă spun eu, omul ăsta e nebun.

În timp ce vorbea lăsă în jos scările, deschise uşa diligenţei, şi pasagerii începură să coboare. Erau plini de praf, speriaţi şi obosiţi. Arătau ca şi cum ar fi fost puşi într-un butoi şi rostogoliţi din Maine pînă în Colorado.

Două femei, încă tremurînd de spaima prin care trecuseră, se prăbuşiră în braţele celor din oraş. Meşa uneia dintre ele alunecase pe o ureche dîndu-i un aspect grotesc.

Din diligenţă coborîră apoi trei bărbaţi, care nu arătau mai puţin înspăimîntaţi decît femeile. Unul dintre ei avea o mînecă tăiată şi rana încă îi sîngera, altul avea pălăria găurită în trei locuri. Cel de al treilea încerca să-şi aprindă o ţigară, dar mîinile îi

tremurau atît de tare, încît nu reuşea. Cînd unul dintre [illegible] oraşului se apropie şi vru să-l ajute, pasagerul spuse:

– Am nevoie de o tărie.

– Care dintre ei este fratele tău? o întrebă Josh, [illegible] ea nu se îndreptase spre nici unul dintre bărbaţi

Carrie nu-i răspunse, ci continuă să privească spre [illegible]

După ce toţi pasagerii coborîră, îşi făcu apariţia un [illegible] înalt, bine clădit, deosebit de arătos, îmbrăcat într-un [illegible] culoare neagră. În loc să fie nervos şi înspăimîntat, ca toţi [illegible] călători, bărbatul părea odihnit şi calm, de parcă tocmai se întorcea de la o plimbare prin pădure.

Josh îl urmări cu atenţie cum coboară pe platformă şi [illegible] zîmbeşte celor din jur. Una dintre femeile care fusese în diligenţă se uită la el şi începu să plîngă, ascunzîndu-şi faţa la pieptul unei femei în vîrstă. Bărbatul îşi vîrî mîna în buzunarul de la haină, scoase o ţigară şi, cu mînă sigură, aprinse un chibrit. În timp ce trăgea adînc din ţigară, părea să fie conştient de faptul că aproape o sută de oameni îl urmăreau fascinaţi.

– Ghici care este Ring, spuse Carrie, cu vocea încărcată de emoţie.

Pentru a o face să se simtă în siguranţă, Josh o luă de mînă.

Ca şi cum ar fi simţit prezenţa lor, Ring se întoarse spre sora lui.

– Bună, scumpo, spuse el cu glas liniştit.

Ring îşi prinse sora în braţele-i vînjoase şi o îmbrăţişă cu putere în timp ce locuitorii oraşului continuau să-i privească. Dacă bărbatul, jumătate fiară, jumătate erou era un cunoscut al lui Carrie,

[illegible] şi erau gata să îl accepte. La urma urmei, Carrie [illegible] cea [illegible] le asigurase locuri de muncă.

– Lasă-mă să te privesc, spuse Ring.

În ciuda înălţimii şi robusteţei lui, atinse cu delicateţe obrazul [illegible] arrie.

Josh nu mai simţise pînă atunci ghimpele geloziei. [illegible]deauna crezuse în oamenii care îşi trăiau viaţa aşa cum [illegible]eau de cuviinţă şi niciodată nu spusese nimănui, bărbat, femeie sau copil, ce anume trebuie să facă. Dar deodată era [illegible] şi Josh înţelese că, pînă acum, nu iubise niciodată cu adevărat. Pur şi simplu nu putea sta cu mîinile în sîn, în timp ce acel bărbat [illegible] stingea pe Carrie, deşi era fratele ei.

Venind lîngă ea, Josh îi luă braţul cu un aer de stăpîn.

Carrie îşi privi soţul. Ring era puţin mai înalt decît Josh, dar nu la fel de bine clădit. Carrie îşi zise că Josh arăta de o mie de ori mai bine decît fratele ei.

Ring îi privi şi remarcă felul în care Josh ţinea mîna lui Carrie, felul în care îşi strînsese buzele, de parcă era gata să se bată cu el dacă ar fi continuat s-o mîngîie pe Carrie. El remarcă şi felul în care Carrie îl privea pe Josh, ca şi cum ar fi fost cel mai grozav, cel mai frumos bărbat din lume şi ştiu ceea ce dorise să ştie. Bătuse drumul de la Maine pînă aici pentru a vedea dacă sora lui îl iubea pe acest om şi dacă acesta o iubea pe ea şi, în clipa aceea, avea răspunsul. În ceea ce-l privea, se putea urca înapoi în diligenţă, pentru a se întoarce la soţia şi la copiii lui.

Ring îi zîmbi surorii sale şi Carrie îi răspunse cu un surîs

nesigur, care-l făcu să înțeleagă că ceva nu era în regulă. Carrie nu se putea preface şi nu putea ascunde nimic. Făcuse tot ce-i fusese posibil să o învețe să joace pocher, dar cînd avea cărți bune era atît de încîntată, încît se dădea de gol. La urma urmei, important era faptul că cei doi se iubeau. Stăteau amîndoi în picioare, unul lîngă celălalt, de parcă Ring ar fi fost o forță a răului care ar încerca să-i separe.

– Permite-mi să mă prezint singur, spuse Josh, întinzînd mîna spre Ring. Joshua Greene.

Cînd Ring strînse mîna cumnatului său, avu impresia că îl mai întîlnise, dar nu îşi putea aminti unde anume.

– Ne-am mai întîlnit undeva?

– În mod sigur nu, spuse Josh, fără să şovăie.

Ar putea juca pocher, îşi zise Ring. Niciodată nu poți şti ce cărți ține în mînă acest bărbat. Lasă să se vadă numai ceea ce îi convine.

– Probabil că nu, spuse Ring, cu o voce nepăsătoare.

– Există vreun loc unde să pot face o baie? o întrebă el pe Carrie.

– Bineînțeles. Ți-am rezervat o cameră la hotel, dar nu este ca cele cu care eşti obişnuit tu.

Ring ar fi sărutat obrajii surorii sale şi ar fi rîs de emoția care o stăpînea, dar Josh o acoperea ca o pasăre de pradă.

– Sînt convins că mă voi descurca, spuse Ring. Poate că în seara aceasta putem cina împreună. Mîine mi-ar face plăcere să-ți văd copiii.

Stomacul lui Carrie începu să se contracte. Nu suporta această aşteptare.

– De ce ai venit, Ring? Nu mă întorc cu tine, orice s-ar întîmpla, izbucni ea.

Ring se apropie şi mai mult de ea.

– Asta ai crezut? Că am bătut atîta drum ca să te iau acasă?

– Am crezut că poate din cauza hîrtiilor, ei bine, ştii tu…

– Cele semnate de tata fără să ştie ce face?

Carrie îşi coborî privirea..

Ring se uită la Josh. Oare unde îl mai văzuse pe acest bărbat?

– Înseamnă că mă consideri un căpcăun, continuă el. Am venit pentru că, într-adevăr, căsătoria ta este ilegală, iar mama vrea să te ştie fericită. Ți-a trimis şi rochia ei de mireasă, vrea să te recăsătorești îmbrăcată cu ea şi dorește neapărat o poză cu fiica şi cu ginerele ei. Bănuiesc că nu există nici un fel de probleme, aşa că mi-am luat libertatea de a mă ocupa de organizarea ceremoniei care va avea loc mîine după-amiază. Am ales flori de culoare roz. Sper că este în regulă. Trebuie să mă întorc acasă cît mai curînd posibil.

– Da, spuse Carrie cu o urmă de ezitare în glas. Cred că se poate.

– Bine, spuse Ring, ridicîndu-şi bagajul pe care vizitiul îl dăduse jos de pe acoperişul diligenței. Putem pleca? întrebă el, făcînd un gest cu mîna, în semn de invitație, astfel încît Carrie să-l poată conduce la hotel.

– Îi voi spune, începu Josh. Bărbatul ăsta a …

– Nu-i vei spune nimic, murmură Carrie. Mi-a luat viața

în mîinile lui, asta este tot ce a făcut. Cunoscîndu-l pe [illegible] sînt convinsă că are împuternicire din partea tatălui meu [illegible] este protectorul meu legal. Sper din toată inima ca [illegible] în sec, soţia ta să apară mîine dimineaţă devreme, astfel [illegible] să ne putem căsători la ora la care spune Ring că trebuie să facem.

15

Mă va lua acasă, spuse Carrie necăjită.

Aşteptau amîndoi în camera de hotel, ca Ring să-şi termine baia.

– Ce-ar fi să nu mai vorbeşti despre asta? Începe să mă plictisească. Crezi că te va înfăşura într-o pătură şi te va răpi? Asta va trebui să facă dacă are de gînd să te despartă de mine şi, chiar şi aşa, fii convinsă că voi veni după tine.

Stînd pe canapea, Carrie privea covorul uzat şi prăfuit.

– Trebuie doar să-l facem să creadă că totul este în regulă. Nu-i nevoie să-i spunem nimic despre problemele pe care le avem.

– Noi doi nu avem nici o problemă, doar că tu ai o soţie, iar eu port un copil conceput în păcat. Tu nu-l cunoşti pe Ring aşa cum îl cunosc eu. Este de o moralitate deosebită şi ar fi scandalizat dacă ar afla adevărul.

Oftînd, Josh spuse:

– Cred că îți judeci greşit fratele. Nu-i decît o fiinţă umană cu sentimente, ca şi noi.

– Ha! Dacă Ring are vreun sentiment uman, atunci şi l ascunde foarte bine.

Josh rîse cu aroganţă.

– Nu-şi ascunde foarte bine sentimentele. Cred că atunci cînd va veni la tine va fi cel mai tandru dintre fraţii tăi. Ţi ar oferi tot ce-ţi doreşti, ar face orice pentru tine.

– Nu ştii nimic! izbucni Carrie. Ring este...

– Ce anume sînt, scumpa mea soră? întrebă Ring intrînd în cameră.

Purta un costum de seară perfect călcat, în timp ce el şi Josh arătau şifonaţi şi prăfuiţi.

– Eşti fratele meu cel mai drag, spuse Carrie ridicîndu-se pe vîrfuri pentru a-l săruta pe obrazul proapsăt bărbierit.

– „*Un măr frumos cu miezul putrezit. Oh, frumuseţe înşelătoare ce-ascunde adevărul!*“, cită Ring.

– Ale cui sînt versurile?

– Ale lui Shakespeare. Le-ai fi ştiut, dacă ţi-ai fi bătut capul să termini şcoala. Coborîm la cină?

Carrie şi Josh o luară înainte. Ring păşea în urma lor. Cu o seară înainte, Carrie trimisese pe una dintre angajatele ei să pregătească tot ce hotelul Eternity avea mai bun şi acum se întreba ce anume se va mai întîmpla.

Într-un separeu din sufrageria hotelului, fusese pregătită o masă pentru trei persoane şi, dacă nu ar fi fost atît de nervoasă, Carrie ar fi rîs văzînd punerea în scenă. Chelnerii purtau în locul hainelor obişnuite – ce arătau de parcă fuseseră scoase de sub

hainele lor – costume, majoritatea împrumutate, după felul în care li se potriveau. Pe braţ, aveau şervete, după moda franţuzească, doar că nu arătau prea curate şi nu fuseseră călcate.

Imediat ce luară loc la masă, unul dintre chelneri ridică paharul lui Ring şi începu să-i toarne vin. Omul văzu ceva în pahar, puncă conţinutul şi îi turnă din nou. Carrie putu să vadă bucăţele de plută plutind deasupra vinului. Îşi ţinu respiraţia cînd Ring sorbi din pahar, aşteptîndu-se să reacţioneze aşa cum făcea acasă: să declare că vinul era o porcărie şi nu poate fi băut.

De data asta însă, el îi zîmbi chelnerului.

– „*Vinul bun îţi este un prieten devotat, dacă-l foloseşti cum trebuie.*“

Chelnerul, care lucra la grajduri cînd în hotel nu erau clienţi şi care habar n-avea ce anume spusese Ring, se îndepărtă zîmbind. Vasele cu mîncare fură aduse pe rînd şi aşezate în faţa lor.

Carrie îşi trase farfuria mai aproape.

– Cu ce anume te ocupi, domnule Greene? întrebă Ring.

Privind spre Josh, Carrie îşi ţinu respiraţia pentru o clipă. Una era să-i spună lui Josh că fratelui ei nu-i păsa că nu are bani, şi alta să-i prezinte situaţia reală. Spera ca Josh să se descurce într-un fel şi, ei bine, să înfrumuseţeze puţin lucrurile cu privire la fermă.

– Cultiv viermi, spuse Josh. Cîmpuri întregi.

Sunetul pe care-l scoase Carrie semăna a geamăt.

– Înţeleg, spuse Ring. Altceva?

– Cîţiva gîndaci, o cultură destul de bună de buruieni, dar

specialitatea mea sînt viermii de porumb. Viermi verzi, grași și frumoși. Mănîncă fiecare boabă de porumb pe care o [illegible]

– *„O, tu, buruiană, atît de încîntătoare și atît de [illegible] mirositoare, încît simțurile mă dor, n-ar fi trebuit să te [illegible] nicicînd!“* spuse Ring.

Carrie ignoră versurile citate de fratele ei.

– Ring, nu este adevărat că Josh crește doar [illegible] viermi, cel puțin nu acesta este întregul adevăr. Josh se pregătește să facă o mulțime de alte lucruri.

Amîndoi bărbații o priviră cu interes.

– Te rog, iubito, spune-mi ce anume știu să fac, spuse Josh.

Carrie își îngustă ochii privindu-l. Vorbea ca și cum ar fi glumit. Cînd se ocupaseră de fratele lui Josh, luaseră totul în serios, dar acum cînd se aflau de față cu fratele ei cel mare, care era un tip destul de dificil, își permitea să glumească.

– Își iubește copiii foarte mult, mă iubește pe mine și eu îl iubesc pe el.

Josh îi zîmbi lui Ring.

– Nu are nici un motiv să mă iubească, dar, pur și simplu, o face.

Ring îi întoarse zîmbetul.

– *„Nu pot gîndi decît ca o femeie: îl văd așa, pentru că așa este.“*

– Întocmai, spuse Josh părînd că se simte foarte bine alături de Ring. Mai dorești să-ți torn din această minunată băutură, cumnate?

Ring îi întinse paharul pentru a fi umplut.

„O, tu, spirit nevăzut al vinului! De nu ai nume cu [illegible] te pot chema, atunci mă lasă să-ți spun demon!“

– [illegible]-i cu tine, Ring? îl repezi Carrie. Chiar nu poți vorbi [illegible] citate?

Ring îi aruncă o privire voit compătimitoare.

„Vorbele îi sînt precum pumnalele, și fiecare cuvînt [illegible] rană: dacă răsuflarea i-ar fi la fel de groaznică precum [illegible] vorba, nimic în jurul ei n-ar mai avea viață; ar putea [illegible] totul pînă și Steaua Nordului.“

– Încetează, spuse Carrie, bătînd cu pumnul în masă. Pentru [illegible]ele lui Dumnezeu, ce te-a apucat?

Ring își scutură capul ca și cum ar fi vrut să-și limpezească [illegible]inea.

– Nu știu. Încă de cînd am coborît din diligență, îmi vin în [illegible]minte versurile lui Shakespeare. În baie încercam să recit [illegible] Hamlet.

– Poți face asta acasă, spuse Carrie cu severitate. Acum [illegible]reau să-mi petrec timpul cu tine și cu soțul meu, nu cu un actoraș [illegible] de duzină.

Ring deschise gura, ca și cum intenționa să recite iarăși ceva, dar renunță. Apoi spuse pe un ton serios:

– Îmi vorbeai despre soțul tău. Despre viermi, dacă nu mă înșel.

– Și despre buruieni, adăugă Josh.

Carrie se aplecă peste masă și se uită pe rînd la amîndoi. Nu înțelegea ce anume se întîmplă, dar îi venea să se ridice de la masă și să-i lase singuri. Amîndoi afișau același zîmbet mulțumit,

plin de sine, pe care numai bărbaţii îl pot avea, un zîmbet de superioritate datorat simplului fapt că se născuseră bărbaţi.

Întinzîndu-se peste masă, Ring strînse mîna surorii sale.

– Îmi cer scuze. Cred că dorinţa mea de a recita poezii se află acum sub control. Povesteşte-mi despre tine şi despre ce faci.

– Îţi vorbeam despre Josh. Despre ferma lui.

Deşi susţinuse că lui Ring nu i-ar păsa de ferma lui Josh, adevărul era că se temea că fratele ei o va găsi prost întreţinută.

– Şi acum să-ţi povestesc despre Josh, zise Carrie şi chipul i se lumină imediat. Josh poate citi cu voce tare, la fel de tare cum poate cînta Maddie.

Ring îl privi pe Josh cu un fel de respect.

– Poţi să o faci acum? Mi se pare ceva deosebit.

– Cine este Maddie? întrebă Josh.

– Soţia lui Ring, pe care lumea o cunoaşte sub numele de LaReina.

De astă dată Josh fu cel care-l privi pe Ring cu respect, deoarece LaReina era cea mai bună cîntăreaţă din lume.

– Felicitări pentru alegerea făcută şi pentru onoarea de a avea o asemenea soţie. De multe ori am ascultat-o cîntînd. La Paris, la Viena, la Roma. M-am dus să o ascult ori de cîte ori am avut posibilitatea.

– Nu ştiam că ai fost în toate aceste locuri, spuse Carrie, dar Josh o ignoră.

– Mulţumesc, spuse Ring. Este o femeie minunată...

Ring se opri privindu-l cu atenţie.

– Poţi *citi* tare... Tu eşti...

Cu un gest rapid, Josh răsturnă ca din întîmplare paharul cu vin al lui Ring, împiedicîndu-l astfel să continue. Carrie, preocupată de ceea ce se întîmplase nu putu să vadă felul în care soţul ei se uită la Ring, implorîndu-l să tacă.

Deşi nu văzuse nimic, Carrie îşi dădu seama că ceva se întîmplase. Era ca şi cum cei doi bărbaţi ar fi fi fost membrii unui club secret din care ea era exclusă. Se părea că, în numai cîteva secunde, cei doi deveniseră cei mai buni prieteni. Cît dură cina, cei doi discutară, adresîndu-i-se lui Carrie doar din cînd în cînd. Vorbiră despre toate oraşele pe care le văzuseră, despre piesele de teatru la care fuseseră şi despre vocea soţiei lui Ring. Vorbiră despre cunoştinţe comune, despre hoteluri, despre mîncăruri şi vinuri.

În tot acest timp Carrie rămase tăcută, ignorată, fierbînd în suc propriu pentru că o tratau astfel, parcă ar fi fost o fetiţă mult prea puţin umblată pentru a-i acorda vreo atenţie.

După o vreme, cei doi bărbaţi hotărîră că era timpul să se retragă.

– Ne vedem mîine cu toţii, spuse Ring. Să zicem, pe la prînz, la ferma ta. Căsătoria a fost programată pentru ora cinci. Asta îmi va permite să-ţi cunosc copiii. Spune-mi, seamănă cu tine?

Carrie simţi că întrebarea pe care fratele ei i-o pusese lui Josh avea şi un alt înţeles decît cel exprimat.

– Îmi seamănă, cu o singură excepţie: sînt mult mai talentaţi.

Afirmaţia aceasta păru să-l amuze teribil pe Ring.

În timp ce cei doi bărbaţi îşi urară noapte bună, Carrie nu scoase o vorbă.

Josh o luă de braţ, dar era preocupat de ceva şi nu părea să-şi dea seama cît era Carrie de supărată pe el.

– Am adus căruţa la Hiram, spuse el. Am lăsat-o la grajduri. Presupun că ai de gînd să mergi împreună cu mine, acasă.

Primul gînd care îi trecu prin minte fu acela de a-i spune că are de gînd să rămînă în oraş, la magazinul ei, şi că de acolo încolo va locui în Eternity. Poate că nu va mai vorbi niciodată cu tatăl celor doi copii pe care îi iubea, dar se va căsători cu el mîine – dacă *soţia* lui îi va da actul de divorţ.

Josh se duse la grajduri, scoase căruţa, o ajută să se aşeze, apoi îi vorbi tot timpul cît dură drumul spre casă. Îi spuse cît de minunat era fratele ei, cît de manierat, cît de inteligent, cît de citit.

– Bănuiesc că această părere se datorează faptului că cunoaşte pe oamenii pe care îi ştii şi *tu*, că a călătorit în locuri în care ai călătorit şi *tu*. Locuri pe care habar n-aveam că le-ai văzut.

Josh păru să nu sesizeze ironia din glasul ei şi continuă să vorbească despre Ring, spunînd că era un tip deosebit, un adevărat bărbat.

– Un bărbat ca el poate struni un cal, ştie să folosească o armă, să recite un vers din Shakespeare şi să acorde atenţie unei femei.

După această tiradă, Carrie îl anunţă că îi vine să vomite.

– Din cauza copilului? întrebă Josh îngrijorat, pregătindu-se să oprească caii.

– Nu, din cauza ta.

Înainte de a merge acasă, se opriră să ia copiii de la Hiram.

Acesta avea o casă mare, solidă, strălucind de curăţenie, dar pustie – fără nici o floare în faţa casei. Carrie rămase în căruţă în timp ce Josh intră să ia copiii. După cîteva clipe se întoarse cu Dallas în braţe. Fetiţa dormea şi Tem era somnoros. Carrie o luă pe Dallas din braţele lui Josh. Tem urcă în căruţă şi se aşeză aproape de Carrie, cuibărindu-se lîngă ea.

– Ai de gînd să rămîi sau vrei să pleci? întrebă Tem, căscînd.

– Să rămîn, răspunse Carrie.

Tem dădu din cap ca şi cum ar fi atras atenţia asupra faptului că aceasta era ultima hotărîre, dar nu şi cea finală, deoarece s-ar putea oricînd schimba.

Ajunşi acasă, Josh îi luă pe cei doi copii şi îi urcă în camera de la mansardă.

Carrie îl întîlni în faţa uşii dormitorului.

– Ce ai de gînd să faci?

– Să mă duc la culcare.

– Nu în camera asta, în nici un caz, spuse ea cu hotărîre.

Josh oftă.

– Carrie, iubito, este ridicol ce spui. Sînt obosit şi nu vreau să împart patul cu Dallas. Fie-ţi milă de mine.

– *Nu* îmi voi petrece această noapte cu tine. Noi doi nu sîntem căsătoriţi. De fapt, din punct de vedere legal, eşti căsătorit cu o altă femeie, iar dacă dormim împreună înseamnă că tu comiţi un adulter.

– Dar eram căsătorit cu ea şi înainte de noaptea în care am dormit împreună.

– Da, dar atunci nu ştiam.

Josh se apropie de ea. Vocea îi deveni joasă şi seducătoare.

– Carrie, dragostea mea, nu-mi doresc decît un loc unde să pot dormi. Nu-i poţi refuza asta unui bărbat, nu-i aşa?

– Şi ce anume te-a obosit, creşterea viermilor sau faptul că ai stat de vorbă cu fratele meu şi m-ai ignorat toată seara?

– Carrie, scumpo, insistă el încercînd să-i mîngîie obrajii.

– Să nu mă atingi! Carrie intră în dormitor şi îi trînti uşa în nas.

Cînd Josh se strecură în patul îngust alături de fiica lui, aceasta murmură somnoroasă:

– Ţi-am spus eu că vrea patul cel mare numai pentru ea.

Carrie încă mai dormea cînd cei doi copii intrară în dormitor şi o treziră. În loc să sară în pat, aşa cum făceau de obicei, se urcară lîngă ea împreună cu Hapciu şi curînd adormiră şi ei.

Josh stătea în pragul uşii sorbind din ceea ce se putea numi cea mai proastă cafea şi îi privea cu dragoste – ei bine, poate că nu îl iubea pe cătel, dar simţea ceva chiar şi pentru acea creatură.

Cu o seară înainte, cînd luaseră cina împreună cu fratele ei, Josh fusese conştient de faptul că era supărată. Probabil că nu ar fi trebuit să facă ceea ce făcuse, dar gelozia ei îl satisfăcuse pe deplin. Femeile din viaţa lui fuseseră geloase, dar ele nu însemnaseră nimic pentru el. De fapt nu îl iubiseră pe el, ci pe bărbatul care credeau ele că este. Multe femei încercaseră să pună mîna pe Josh folosindu-se de copii, dar nici una nu reuşise să se apropie de ei.

Acum, privindu-i cum stăteau lipiţi unii de alţii, Josh ştia că el şi copiii lui aveau nevoie de prezenţa ei.

Totul avea să fie bine de acum încolo. Ştia acest lucru. Tot

ce mai avea de făcut era să rezolve problema cu Nora, după care avea să fie liber.

Hapciu sări de sub pătură şi începu să latre frenetic, ca şi cum ar fi simţit că vine cineva. De afară se auzea zgomotul făcut de o trăsură ce se apropia. Nu se putea ca Nora să fi sosit deja.

Auzindu-l pe Hapciu, Carrie se trezi şi în prima clipă nu-şi dădu seama unde se află.

Tem îşi ridică capul de pe pernă.

– Ce-i cu zgomotul ăsta?

Trăsura se opri în faţa casei şi un bărbat strigă la cai.

– Sper să nu fie unchiul Hiram, zise Dallas. Îi vom spune că eşti aici şi o va lua la fugă.

Rîzînd, Carrie începu să o gîdile pe fetiţă. Tem ieşi din cameră, curios să afle ce se întîmplă, dar reveni imediat, palid la faţă.

– A venit mama, şopti el cu glas pierdut.

Carrie înţepeni. Se gîndise la acea femeie ca la soţia lui Josh, dar nu ca mamă a copiilor. Oare vor fi atît de bucuroşi că îşi revăd mama, încît vor uita de Carrie? Carrie se supără pe ea însăşi pentru acest gînd îngrozitor. Femeia aceea era mama copiilor şi era de la sine înţeles că aceştia o iubeau.

– Duceţi-vă să o întîmpinaţi, îi îndemnă Carrie, dar Dallas se aşeză pe genunchii ei, iar Tem nu se mişcă de lîngă uşă.

În clipa următoare, uşa de la intrare fu deschisă cu zgomot şi, cu toate că nu o putea vedea, Carrie o simţi, de parcă prezenţa ei se făcuse simţită în toată casa.

– Unde sînt? Unde sînt scumpii mei copilaşi?

Înainte ca Carrie să poată spune ceva, înainte să-i poată

cere lui Tem să închidă uşa dormitorului, pentru ca femeia să nu o vadă stînd în pat, cu părul răvăşit şi purtînd doar o cămaşă de noapte, Nora intră în cameră.

Era o femeie înaltă, cu oase mari, cu faţa machiată parcă de parcă juca un rol într-o dramă. Avea pielea albă, ochii la culoare, buzele roşii şi părul negru. Era îmbrăcată cu o scumpă din brocart negru şi roşu, iar talia îi era strînsă în lucru pe care Carrie, avînd ochiul format, îl observă imediat. sîni frumos conturaţi şi orice femeie ar fi invidiat-o pentru Josh îi spusese că soţia lui nu era chiar frumoasă. Într-adevăr, era frumosă. Era ameţitoare. O femeie care îi făcea pe bărbaţi să se oprească din drum. O femeie care putea inspira poeţi şi compozitori.

În timp ce Carrie o privea, amuţită de uimire, Tem se apropie de ea. Carrie întinse mîna şi trase băiatul lîngă ea şi Dallas. Pentru prima dată, Hapciu amuţise.

– Dumnezeule mare, ce scenă... foarte familială. Spune-mi, Josh, toate noile tale... cuceriri dorm în pat cu tine *şi* cu copiii noştri?

Carrie vru să se apere, dar ce să-i spună acestei femei? Că era soţia soţului ei?

Copiii nu schiţară nici un gest, dar îşi priveau tăcuţi mama.

– Haideţi, scumpilor, veniţi să daţi un sărut mamei voastre.

Ascultători, fără să scoată o vorbă, copiii se duseră la mama lor. Aplecîndu-se spre ei, Nora le permise să îi dea un sărut pe obraz, dar nu-i luă în braţe, nici măcar nu îi atinse.

– Şi cine este micuţa ta prietenă? îl întrebă Nora pe Tem.

– Ea este noua noastră... Vreau să spun că ea şi tata s-au logodit.

– Chiar aşa? Ce interesant. Întorcîndu-se spre Josh ea spuse: Iubitule, se pare că ai două soţii. Poate că nu ştiu prea multe despre legi, dar nu cred că aşa ceva este legal.

– Poate ar fi mai bine să o lăsăm pe Carrie să se îmbrace, spuse Josh şi îşi conduse frumoasa, răpitoarea, divina soţie afară din cameră.

Carrie se îmbrăcă cu hainele de călărie şi coborî în salon. Josh şi Nora stăteau la masă, cu capetele aplecate unul spre celălalt.

Trăgîndu-se înapoi, Nora o studie pe Carrie din cap pînă în picioare.

– Nu-i aşa că este o scumpă, Josh, indiferent unde ai găsit-o?

– În heleşteul cu mormoloci, spuse Carrie printre dinţi şi se îndreptă spre uşa din faţă a casei.

Josh o prinse şi o aduse înapoi la masă. Apoi trase un scaun şi o obligă să se aşeze.

– Tem, spuse el, adu o cafea pentru Carrie.

Cînd băiatul puse cafeaua în faţa lui Carrie, Josh spuse:

– Carrie, iubirea mea, singura şi unica mea iubire, vreau să îţi-o prezint pe Nora.

– Pe soţia ta, Josh, spuse Carrie pe un ton glacial şi încercă să se ridice. Josh o prinse însă de umeri şi o împiedică.

– De ce oare, Josh, scumpule, am impresia că această micuţă este supărată pe tine? I-ai spus despre mine, nu-i aşa?

– Cum crezi că i te-aş fi putut descrie cît mai exact? spuse Josh pe un ton ironic.

Nora luă afirmaţia lui Josh ca pe un compliment şi răs... şi insinuant.

– Bineînţeles că nu m-ai putut descrie, dragul meu, mulţi bărbaţi au încercat să o facă şi n-au reuşit. Nora se uită din nou la Carrie.

– Nu este deloc potrivită pentru scenă. Este mult prea scundă. Nu este actriţă, o repezi Josh. Este soţie şi mamă, nimic altceva.

– Cît de... interesant, spuse Nora, fără a ascunde ce anume gîndea despre activitatea lui Carrie.

– Pot conduce un magazin, spuse Carrie, deoarece din spusele lui Josh se înţelesese că ea nu făcea nimic altceva decît să stea aplecată asupra albiei cu rufe şi să frece podeaua.

– Un magazin? spuse Nora ridicînd o sprînceană.

– Cumpără îmbrăcăminte, completă Josh, minimalizînd din nou activitatea lui Carrie.

Carrie încercă să se ridice de pe scaun, dar Josh o trase înapoi.

– Nora, hai să terminăm cît mai repede. Dă-mi hîrtia şi pleacă. Aici nu este loc pentru tine.

La aceste vorbe, Nora începu să plîngă încet într-o batistă de dantelă, avînd grijă să arate cît mai înduioşător.

– Josh, cum poţi să fii atît de crud cu mine? M-am folosit de această hîrtie doar pentru a veni să-mi văd copiii. Mi-e atît de dor de ei! Mi-e dor de sunetul paşilor lor în liniştea nopţii. Mi-e

... şi de felul în care Dallas se trezea din somn cînd visa ceva urît. Mi-e dor... hohotul de plîns o făcu să nu mai poată continua.

Carrie nu se putu stăpîni, întinse mîna peste masă pentru a cuprinde mîna Norei. Îi cunoştea pe copii de puţin timp, dar ştia că ar fi murit de durere dacă ar fi fost obligată să-i părăsească. Cum altfel putea să se simtă această femeie care urma să se despartă de ei? Şi de ce Josh se purta atît de urît cu femeia pe care odată o iubise?

Josh prinse mîna lui Carrie înainte de a o fi putut atinge pe a Norei.

– Timpul acordat a expirat, spuse Josh. Ai început să-ţi pierzi talentul.

Spre consternarea lui Carrie, chipul Norei îşi schimbă expresia într-o clipă, devenind zîmbitor.

– Dar, scumpule, trebuie să te am alături. Cum pot să fiu bună fără a-l avea alături pe Marele Templeton?

Carrie îşi întoarse privirea spre Josh, dar acesta se uita la Nora.

– Vreau hîrtia, spuse Josh.

Nora se aplecă şi îşi puse mîinile pe masă. Rochia îi era atît de decoltată, încît nici o femeie decentă nu ar fi purtat aşa ceva înainte de apusul soarelui.

– Am pierdut-o, scumpule, murmură ea. Mi-a alunecat din sîn.

Ridicîndu-şi privirea spre Josh, Carrie îl văzu privind spre decolteul rochiei cu care era îmbrăcată Nora, ca şi cum intenţiona

să caute acolo hîrtia care se pierduse. Carrie se ridică, ieşi din casă şi se îndreptă spre şopronul căruia Josh îi spunea haraba. În timp ce înşeua bătrînul cal de muncă, intră Josh.

– Carrie... începu el.

– Nu-mi spune nici un cuvînt. Nici măcar un singur cuvînt. Nu ai *nimic* de spus... scumpule. Ultimul cuvînt îl şuierase printre dinţii strînşi. Nu mai ai nimic să-mi spui. M-ai mințit pentru ultima oară.

– Tem, spuse el cu căldură. Dallas.

Pentru o clipă, Carrie îşi lipi fruntea de şaua calului, apoi ochii i se umplură de lacrimi.

– Cum îndrăzneşti să te foloseşti de copii pentru a obține de la mine ceea ce doreşti?

Carrie încercă să strîngă cureaua pentru a fixa şaua, dar privirea îi era înceţoşată.

Josh veni lîngă ea, îi îndepărtă mîinile, strînse cureaua, după care rămase lîngă ea.

– Eşti liberă să pleci. Nu voi încerca să te opresc. Dacă pentru tine nu are importanţă faptul că eu şi cei mici te iubim şi că în curînd vom avea un copil care va creşte fără tatăl lui, atunci pleacă. Nu voi face nimic pentru a te opri.

Carrie puse piciorul în scăriţă, apoi se întoarse, se repezi la Josh şi începu să-l lovească în piept cu pumnii ei mici.

– Te urăsc, te urăsc, te urăsc! Înţelegi ce-ţi spun? Te urăsc la fel de mult pe cît te iubesc.

Cînd primul val de furie trecu, Josh o trase între braţele sale şi o ţinu strîns la piept în timp ce Carrie plîngea.

– Este atît de frumoasă, spuse Carrie. Este cea mai frumoasă femeie pe care am văzut-o vreodată.

– Precum un şarpe coral. Frumos şi aducător de moarte.

– Nu crezi cu-adevărat ceea ce spui, altfel nu te-ai fi căsătorit cu ea.

– Împlinisem nouăsprezece ani cînd m-am însurat cu ea, deci cîtă minte puteam avea?

– Eu am douăzeci de ani, suspină Carrie. Asta înseamnă că nu ştiu ce fac?

– Bineînţeles că ştii. *Tu* ai destulă minte ca să te îndrăgosteşti de *mine*.

Carrie rîse, printre lacrimi.

– Aşa-i mai bine. Acum vreau să te aşezi lîngă mine. Cred că este timpul să stăm de vorbă.

– Să stăm de vorbă? Ai de gînd să stai de vorbă cu mine? Să stai de vorbă cu femeia care îţi declară că te iubeşte? Nu ai de gînd să-mi spui despre ceea ce oricine altcineva pare să ştie despre tine, nu-i aşa? Soţia... ta, copiii tăi, fratele tău, chiar şi fratele meu – ştiu cu toţii. Nu mă privi aşa. Cu toate că mă consideri o proastă, nu sînt. Ring nu s-ar fi purtat cu tine aşa cum a făcut-o aseară, dacă nu ar fi ştiut cine eşti.

Josh o trase lîngă el pe o grămadă de fîn şi îi cuprinse umerii cu braţul.

– Cu ce să încep?

– De ce mă întrebi pe mine? Nu ştiu destule lucruri despre tine ca să-ţi pot spune cu ce să începi. În plus, ai timp de pierdut cu mine? Nu cumva adorabila, misterioasa, supraponderala ta

soţie doreşte ca tu să cauţi hîrtia de divorţ pierdută în decolteul ei? Nu că ai avea nevoie de încurajare, dar te-am putea lega peste piept cu frînghia cu care l-am salvat pe Tem, să nu ne coborîm în decolteu după hîrtie. Tot ceea ce doresc este să mă laşi pe mine să-i fac nodurile.

Josh îşi acoperi gura cu degetele, astfel încît Carrie să nu-i vadă că zîmbeşte.

– Nora este ocupată cu Eric. Nu l-ai văzut, nu-i aşa? Un metru optzeci. Blond. Adorabil. Cu zece ani mai tînăr decît ea.

– Este mai în vîrstă şi decît tine, nu-i aşa?

– Cu mult, spuse Josh. Acum vrei să-ţi vorbesc despre mine sau continuăm cu răutăţile la adresa Norei?

Carrie păru să se gîndească o clipă.

– Ascult, răspunse ea.

– Părinţii mei au fost doi actori mediocri, deşi cred că tatăl meu ar fi putut face mai mult dacă nu i-ar fi plăcut băutura; bea zilnic doi litri de tărie. Oricum, pînă la vîrsta de opt ani am crescut în garderoba teatrului şi în camere mudare de hotel. Apoi, tatăl meu a murit şi...

– Cum? Cum a murit tatăl tău?

– A alunecat de pe trotuar, a căzut în stradă şi a trecut peste el o căruţă care transporta bere. Cred că şi-ar fi dorit să moară aşa.

Carrie nu deslusea nici un strop de dragoste pentru tatăl lui în glasul lui Josh.

– La vremea cînd a murit el, mama trecuse de primele

experienţe ca actriţă şi îi plăcea whisky-ul. A încercat să se întreţină cu ajutorul actoriei, dar nu a reuşit să primească nici măcar roluri prost plătite. Cînd aveam zece ani, a răspuns unui anunţ pe care îl citise în ziar şi am pornit spre Eternity, unde s-a căsătorit cu domnul Elliot Greene, văduv, care deţinea o casă mică în oraş şi avea un fiu mai mare decît mine.

– Hiram?

– Unul, da' bun.

Gura lui Josh se strînse.

– Hiram a fost întotdeauna un tip puternic, cu aere de stăpîn, un măgar, şi se bucurase pînă atunci de întreaga atenţie a tatălui său şi de aceea a avut mereu resentimente faţă de mine.

Oprindu-se, Josh zîmbi.

– Am ajuns să-l iubesc pe domnul Greene. Era un om blînd şi prietenos şi a continuat să aibă grijă de mine încă doi ani după moartea mamei. A murit cînd aveam doar şaisprezece ani şi fiul lui cel plin de sine a moştenit totul. Imediat după înmormîntare, Hiram mi-a spus că dacă nu voi face tot ce-mi spune el, mă va lua de urechi şi mă va da afară. L-am scăpat de griji. Am părăsit casa patru ore mai tîrziu.

– Şi ce-ai făcut?

– Singurul lucru la care mă pricepeam: am devenit actor.

Făcu o pauză pentru a-i permite lui Carrie să-şi limpezească gîndurile. Apoi Carrie îşi aminti ce spusese Nora:

– Marele Templeton?

Cînd îl privi, îl văzu zîmbind.

– Joshua Templeton, repetă Carrie. Am auzit de tine.

– Oh, spuse Josh ridicînd o sprînceană.

Privirea lui părea să spună „Bineînțeles că ai auzit de mine, întreaga lume a auzit." Lui Carrie nu-i plăcu acea privire.

– Actor, ești actor, spuse ea aruncîndu-i o privire disprețuitoare.

– Un actor shakespearian. Cel mai bun actor din lume. Cel mai mare...

Auzindu-l cum se laudă, Carrie dădu să se ridice, dar Josh n-o lăsă.

– În tot acest timp m-am gîndit că probabil ai făcut ceva îngrozitor. Am crezut că ai fost la închisoare pentru că ai jefuit pe cineva. Nu puteam accepta ideea că ești un criminal. Și cînd colo, ai fost doar un actor.

Ultimul cuvînt îl pronunță cu un ton de parcă ar fi spus gîndac.

– Nu un actor oarecare.

În vocea lui Josh se simțea durere și nedumerire.

– Eu sînt Joshua Templeton. *Renumitul* Joshua Templeton.

– Iar *eu* sînt Carrie Montgomery. *Renumita* Carrie Montgomery.

Josh rîse.

– Ai putea să-mi spui de ce mi-ai ascuns acest lucru? De ce m-ai mințit în legătură cu numele tău și cu ceea ce ai făcut în trecut?

– Am crezut că este cu totul altceva.

Carrie avu nevoie de o clipă pentru a înțelege sensul spuselor lui.

– Tu, încrezutule. Credeai că dacă știam că ești renumit, te-aș fi dorit din această cauză. Te rog să nu mă insulți.

Cînd vru să se ridice din nou, Josh o trase înapoi și o sărută.

– Pe vremea aceea nu te cunoșteam. Niciodată nu am întîlnit pe cineva ca tine. Majoritatea femeilor sînt impresionate de aspectul exterior al unui bărbat.

– Ai cunoscut o mulțime de femei de felul ăsta.

– Așa este, zise Josh zîmbind. O mulțime. La urma urmei, și cu și ele am avut parte de mulțumire. Ele erau fericite să mă aibă, iar eu pentru ce primeam...

– *Nu*-mi spune ce anume primeai.

Josh rîse și se întoarse spre ea.

– Vreau să-ți arăt ceva.

Scotoci sub niște bucăți din harnașamentul unui cal și trase afară un cufăr mic și negru, cu inițialele JT pe capac. Îl deschise, scoase niște fotografii și i le întinse. Erau fotografii ale faimosului Joshua Templeton, renumit în întreaga lume, instantanee cu el în ținută de seară și altele în care ținea în mînă o sabie în timp ce privea, încîntat de sine, spre aparatul de fotografiat.

După ce le privi cîteva minute, Carrie i le dădu înapoi.

– Ei bine? spuse el, dornic să afle ce părere avea ea.

Își dorise atît de mult să-i vorbească despre el, să-i spună că nu era un ratat în meseria pe care o alesese. Dorise ca ea să știe că deși nu era un bun fermier, în schimb, se pricepea foarte bine la altceva.

– Nu-mi place omul acesta, spuse Carrie în șoaptă.

O clipă Josh nu putu scoate nici un cuvînt. Femeile din întreaga lume îl adorau pe Joshua Templeton. Dintr-un capăt în celălalt al Americii și în numeroase state din Europa, nici o femeie, indiferent de vîrstă, nu-i rezistase.

– Nu vreau să te rănesc, spuse Carrie cu politeţe, dar [illegible] acela nu este real. Acum mi-am amintit că Euphonia avea [illegible] fotografii cu acest bărbat. Toate fetele erau leşinate după el, [illegible] puţin eu.

– Ţie ţi-a plăcut bărbatul din fotografie, bărbatul trist, [illegible] de copii, spuse Josh nedumerit.

Carrie îi zîmbi.

– Acel bărbat are suflet. Acest bărbat – Carrie arătă spre fotografiile din mîna lui – nu are suflet. Nu poţi citi nimic în privirea lui.

Josh începu să rîdă şi o strînse în braţe.

– Mi-era teamă că dacă vei afla adevărul îţi vei schimba sentimentele faţă de mine. Prima oară cînd te-am văzut, m-am gîndit doar cît de frumos este trupul tău, dar mi-am spus că nu te voi putea atinge. Eram sigur că te vei întoarce acasă imediat ce vei vedea cocioaba în care trăiam. Din experienţă ştiam că, pentru a le face pe femei să se îndrăgostească de tine trebuie să le oferi şampanie şi cadouri.

– Oh! Şi cît de mult dura o astfel de... iubire?

– Pînă în clipa în care reuşeam s-o dezbrac.

Josh o îmbrăţişă în clipa în care Carrie încercă să se îndepărteze de el.

– Nu era dragoste adevărată, nu-i aşa? Vorbeşte-mi despre ea.

– Despre cine?

Josh o sărută pe gît.

– Despre ea! Despre femeia cu care ai fost la biserică şi ai [illegible] că o vei iubi şi o vei onora pentru tot restul vieţii.

– Nora? Ei bine, îţi poţi da şi singură seama ce anume am [illegible]ţit pentru ea. În clipa în care spuse aceste cuvinte, Josh îşi [illegible]du seama de greşeală şi o strînse şi mai tare în braţe. Am fost [illegible]voit să mă căsătoresc cu ea. Rămăsese gravidă.

– Era însărcinată? Şi cu cine, mă rog?

– Aveam optsprezece ani cînd am cunoscut-o, debutasem în teatru, iar ea era o actriţă consacrată.

– Ţi se cam aprinseseră călcîiele, în mod sigur.

Josh nu se putu abţine să nu rîdă.

– Eram încîntat. M-am căsătorit cu ea şi s-a născut Tem, apoi...

– Tem! spuse Carrie. Care este de fapt numele lui?

– Joshua Templeton al doilea.

– Eu şi prietenele mele am crezut că ai scris greşit numele, pe spatele fotografiei. Continuă.

– După naşterea lui Tem, am plecat în turneu şi Nora a rămas acasă cu copilul.

Josh făcu o pauză şi continuă cu o voce tristă:

– Carrie, am făcut lucruri de care nu sînt mîndru. Nu i-am fost niciodată credincios soţiei mele – aşa cum nici ea nu mi-a fost mie –, dar mi-am iubit copiii. Nu am iubit nici una dintre femeile cu care..., ei bine, cu care mă culcam, nici măcar pe Nora, dar l-am iubit pe Tem din clipa în care l-am văzut. Cînd călătoream îi scriam în fiecare săptămînă, cu toate că nu era decît

un bebeluş. Cînd a crescut mai mare şi a învăţat să meargă, am început să-i scriu în fiecare zi. I-am trimis cadouri. Mă gîndeam tot timpul la el, am...

Îşi întrerupse povestirea, jenat de faptul că îşi dezvăluia sentimentele. Vocea îi deveni aproape o şoaptă.

– Nu i-am vorbit nici uneia despre Tem. Ştiau că am un fiu, dar nu ştiau ce simt pentru el.

– Şi Dallas?

Josh oftă.

– Aflasem că Nora mă înşela, dar nu-mi păsa. Este genul de femeie pe care dacă o doreşti nu trebuie decît să-i atingi... Josh încercă să-şi dreagă glasul. Nu mai doream să trăiesc cu ea. I-am trimis bani şi am crezut că va avea grijă de Tem, că îl iubea la fel de mult ca mine. Apoi, cînd eram în Dallas şi jucam rolul lui Hamlet, am găsit-o în pat cu un alt bărbat. Nu m-am gîndit la ce era bine pentru Tem, şi i-am cerut să divorţăm.

– Bănuiesc că nu i-a convenit, spuse Carrie.

– Da, aşa este. Dallas s-a născut nouă luni mai tîrziu şi i-a dat acest nume absurd pentru a-mi aminti cînd şi unde fusese concepută. Am mai stat cu Nora încă doi ani după ce a născut-o pe Dallas, apoi mi-am dat seama că nu se mai poate trăi aşa, că trebuie să mă despart de ea. Josh zîmbi. Ciudat! Cînd dorinţa pentru Nora s-a stins, mi-am dat seama că era o actriţă proastă.

– Dacă nu mă înşel, sună a acuzaţie.

– Pînă atunci mă făcuse săcred că are grijă de copii şi că e

mamă bună. Josh pufni. Am crezut că voi obţine divorţul destul de uşor. Era vina ei şi acuzînd-o de infidelitate, speram să nu-mi afecteze reputaţia. I-am dat Norei toţi banii pe care îi cîştigasem timp de un an şi i-am cerut custodia copiilor. Nora era dispusă să negocieze copiii contra banilor. Trebuia să fie foarte simplu. Deja angajasem o guvernantă excelentă care să aibă grijă de copii atunci cînd eu aveam spectacol.

– Şi ce s-a întîmplat? De ce locuieşti la ferma fratelui tău încercînd să stîrpeşti viermi?

Josh rîse amarnic.

– Orgoliul meu fără limite. Un orgoliu ce întrecea orice limite. Un orgoliu care era să mă coste custodia copiilor.

Carrie îi strînse mîna.

– Spune-mi ce s-a întîmplat.

– Un judecător mi-a dat ceea ce am cerut. Trebuia să mă fi văzut în acea zi, în sala tribunalului, cînd pledam pentru obţinerea custodiei copiilor mei. Probabil că a fost cel mai strălucit spectacol din viaţa mea. Pregătisem totul cu o deosebită grijă. În definitiv, eram Marele Templeton şi aveam să-mi susţin propriul caz. Cum ar fi fost posibil să pierd? Purtam o pelerină neagră tivită cu satin roşu şi aveam un baston cu măciulie din argint.

Josh făcu o pauză şi continuă:

– Ştii cum e. Planul de acasă nu se potriveşte... Am fost un prost, am intrat în sala de judecată crezînd că le fac o favoare, oferindu-le un spectacol. Vocea îi deveni mai tristă. A trebuit să joc teatru deoarece nu puteam permite nimănui să

ghicească adevărul: îmi tremurau picioarele de teamă să nu pierd copiii.

– Ce i-ai cerut judecătorului? îl zori Carrie dornică să afle totul.

– Am vorbit aproape o oră. Trebuia să privești audiența căci astfel îi numeam pe oamenii din sală. I-am făcut să rîdă, i-am făcut să plîngă, i-am făcut să se teamă, și i-am liniștit. Erau ai mei. Le-am spus cît de mult îmi iubesc copiii și că aș fi în stare să fac orice pentru ei. Le-am spus că sînt gata să renunț la toate bunurile de pe pămînt, ca să-i am. Le-am spus că sînt în stare chiar să renunț la carieră pentru a avea grijă de ei. În același timp, i-am făcut să își dea seama că dacă lumea pierdea un actor ca mine, ar suferi teribil. Am continuat să vorbesc, spunînd că aș fi în stare să mă ocup de cultivarea pămîntului, dacă astfel pot să-mi păstrez copiii. Cred că acesta a fost momentul în care mi-am scos pelerina astfel ca audiența să își poată imagina cum voi arăta ca fermier. Cînd am terminat de vorbit, m-au ovaționat și am fost sigur că voi avea cîștig de cauză. Judecătorul mi-a spus că nu mai asistase niciodată la o pledoarie atît de elocventă, dar că avea să-mi pună o întrebare: dacă știam pe cineva care deține o fermă. Făcînd o ușoară reverență, i-am spus judecătorului că fratele meu se ocupa de fermă. Judecătorul s-a declarat convins de pledoaria mea și a hotărît să-mi îndeplinească dorința. Toate bunurile mele urmau să fie scoase la licitație, cu excepția unui singur costum, iar banii să fie vărsați într-un cont pentru copiii mei. Eu trebuia să renunț la scenă și timp de patru ani să muncesc la ferma fratelui meu împreună cu

copii. Dacă puteam face acest lucru, atunci copiii îmi vor reveni. După ce a comunicat sentința, judecătorul mi-a adresat un zîmbet și m-a avertizat că îmi va lipsi pelerina roșie, cea pe care o folosisem atît de bine. Mai tîrziu, avocatul mi-a comunicat că soția judecătorului fugise cu un actor, cu doi ani în urmă și unchii, mătușile, verii și verișoarele lui erau fermieri. Consultîndu-l, reușisem să-mi tai craca de sub picioare. Asta am făcut. Apoi m-am reîntors în Eternity, am luat numele fratelui meu vitreg sperînd că nimeni nu mă va recunoaște și am încercat să devin fermier.

– Deci, spuse Carrie, trebuie să trăiești la ferma fratelui tău și să fii o persoană obișnuită timp de patru ani. Fără aplauze, fără luminile rampei, fără femei care să te adore și să-ți ceară autografe. Nimic din toate astea, doar oameni care te iubesc și te văd așa cum ești, cu toate defectele tale.

Josh zîmbi.

– O grămadă de defecte.

– Cîteva. Dar cel puțin nu sînt ascunse sub machiaj.

Josh începu să-și frece nasul de gîtul ei.

– În clipa asta aș vrea să n-am nimic pe mine, nici machiaj și nici haine.

Drept răspuns, Carrie își trecu brațele în jurul gîtului lui și îl sărută.

– Tati! Tati! strigă Dallas, în timp ce alerga spre șopron. A venit un bărbat și vrea să te vadă.

Mintea îi era încețoșată în clipa în care se desprinse de Carrie.

– Cine este?

– Nu ştiu, şopti Dallas, dar cred că este Dumnezeu.

Carrie şi Josh se priviră unul pe celălalt.

– Ring, spuseră amîndoi în acelaşi timp.

16

– Îmi va cere să plec acasă cu el, murmură Carrie. În clipa în care o va întîlni pe femeia aceea cu care te-ai căsătorit, mă va sili să plec cu el.

Josh îi strînse braţul.

– Aş dori să ne acorzi mai multă încredere, şi mie şi fratelui tău. Pot să mă ocup de asta.

– Pescuind hîrtiile din „heleşteul" Norei? întrebă Carrie cu răutate.

– Fiecare face ce crede de cuviinţă, răspunse Josh, continuînd să strîngă braţul lui Carrie.

– Bună dimineaţa, frate, îl salută Josh pe Ring care se oprise să discute cu copiii.

– Eu am trei băieţi, îi spunea Ring lui Tem în timp ce se juca cu urechile lui Hapciu. Va trebui să veniţi să-i vizitaţi şi să vă plimbaţi cu vaporul.

– Eu am să-i învăţ să călărească, spuse Tem.

Ridicîndu-se în picioare, Ring îi înmînă lui Carrie o cutie în care se afla rochia de mireasă a mamei ei.

În clipa următoare, Nora ieşi din casă, însoţită de blondul Eric, care se ţinea după ea aşa cum Hapciu se ţinea după Carrie.

– Oh, nu! spuse Josh dînd să-i ajungă din urmă, dar Carrie îl trase înapoi.

– Dacă tu îţi închipui că fratele meu este atît de prost încît să ia în seamă o grăsană cu faţa pictată, trecută de prima tinereţe...

Carrie se întrerupse deoarece Ring tocmai săruta mîna încărcată de bijuterii a Norei şi o privea ca şi cum ar fi fost cel mai minunat lucru pe care-l văzuse vreodată.

– Spuneai că..., începu Josh.

Cu capul sus, Carrie trecu pe lîngă el şi se aşeză între Ring şi Nora.

– Ce frumos din partea dumneavoastră să treceţi pe la noi, doamnă...

Carrie se întrerupse neştiind cum să o numească.

–West, spuse Nora privindu-l pe Ring peste capul lui Carrie. Nora West este numele meu de scenă.

– V-am văzut în rolul Julietei, spuse Ring. Aţi fost divină.

– Probabil că erai copil pe vremea cînd ea era destul de tînără pentru a juca rolul Julietei, zise Carrie.

Apucînd-o de braţ, Josh o trase spre casă.

– Carrie trebuie să pregătească dejunul le zise el.

Cînd fură înăuntru, Josh se întoarse spre ea.

– Nu te poţi abţine pentru cîteva ore? Măcar pînă reuşesc să iau hîrtiile de la ea?

– Te aştepţi să fiu *amabilă* cu femeia care este căsătorită cu soţul *meu?*

– Doar cîteva ore.

Carrie rîse scurt şi răutăcios.

– Poate că tu eşti un mincinos de profesie, dar eu nu.

– Nu pot crede că vanitatea mea ţi-a schimbat sentimentele pe care le aveai pentru mine. Din păcate, Marele Templeton a fost redus la valoarea unui mincinos profesionist.

O trase spre el şi o îmbrăţişă.

– Crezi că voi fi vreodată în stare să te impresionez? După ce expiră termenul stabilit de sentinţă şi mă voi întoarce pe scenă, ai de gînd să vii să mă vezi? Vei leşina în faţa măiestriei mele de actor?

– Cred că mi-ar plăcea să-mi reciţi, doar mie, o parte din versurile citate de Ring.

Josh o mîngîie pe obraz:

– *„Priveşte cum îşi culcă obrazul în palmă! O, dacă aş fi o mănuşă să îmbrac acea mînă, aş putea să-i ating obrazul!“*

Carrie îi zîmbi.

– Nu sînt sigură că mi-ar plăcea să te aud spunînd astfel de cuvinte altor femei, chiar dacă acestea ar fi în vîrstă şi grase, aşa ca Nora.

– Nu aş fi eu cel care le-ar spune, Carrie, ci personajul pe care îl interpretez. Pe ele le mint, dar pe tine nu te-aş minţi niciodată.

Carrie îi zîmbi, iar Josh se aplecă spre ea şi o sărută.

– Ce scenă drăgălaşă, spuse Nora stînd în pragul uşii.

Josh o eliberă pe Carrie din îmbrăţişare.

– Vreau hîrtia, Nora, şi o vreau acum.

– Ţi-am spus unde este, murmură ea.

Josh evita să privească sînii magnifici ai Norei, ştiind că Carrie îl urmărea cu atenţie.

– Ce doreşti?

– Pe tine, bineînţeles. Mi-a fost dor de tine.

Luînd-o de braţ pe Carrie, Josh spuse printre dinţi:

– Mă vrei pe mine şi încă o duzină de alţi bărbaţi. Nu am nici un ban, ştii acest lucru, aşa că, ce doreşti de fapt?

– O parte din Warbrooke Shipping.

Josh deschise gura pentru a-i spune că nu ştie despre ce anume vorbeşte. Apoi înţelese. Carrie părea să aibă acces nelimitat la bani şi aceştia veneau de la firma Warbrooke, din Maine. Ştia că era bogată, dar nu îi trecuse prin minte că putea fi atît de bogată. Mottoul firmei Warbrooke Shipping, „Noi transportăm în lumea întreagă", era cunoscut din China pînă în regiunile sălbatice ale Americii şi Australiei.

– Josh, dragule, murmură Nora. Cred că ai stat prea multă vreme departe de scenă. Expresia de pe chipul tău poate fi citită la fel de uşor ca cea de pe faţa unui copil. Aşadar, nu ştiai că ea deţine o parte din Warbrooke Shipping?

Zîmbind triumfătoare, Nora se aşeză la masă.

Josh se întoarse spre Carrie, gata să-i spună ce anume gîndea despre faptul că nu îi spusese cît de bogată era familia ei, dar se mulţumi să-i zîmbească. Carrie nu-i ascunsese acest fapt, nu avusese ocazia să vorbească despre aşa ceva, în plus, ea

considera că averea nu are nici o importanţă. Un impuls lăuntric îl făcu să o sărute, nu un sărut pasional, ci unul de mulţumire, de mulţumire pentru faptul că intrase în viaţa lui. Cu ea alături, cu o soţie cu picioarele pe pămînt, care nu ţinea seama de faptul că venea dintr-o familie bogată, era sigur că orgoliul lui de actor nu va mai pune stăpînire pe viaţa lui. Carrie nu îl va lăsa să uite niciodată ce anume este *cu adevărat* important în viaţă.

Neştiind ce gîndea Josh în timp ce o privea drăgăstos, Carrie îi zîmbi şi veni mai aproape de el.

– Cum ai aflat despre Warbrooke Shipping? o întrebă Josh pe Nora, ca să-şi ofere timp pentru a se gîndi la ceea ce avea de făcut. În nici un caz nu putea permite ca familia lui Carrie să-i plătească libertatea.

– De la scumpul tău frate Hiram. Zău aşa, Josh, nu trebuia să îl tratezi astfel. În fond, el ţi-a oferit această fermă drăguţă. Nora aruncă o privire în jur, zîmbind disprepuitor. Nu aş fi crezut niciodată că ai putea trăi astfel. Tem spunea că gătesti.

Josh o ţinea pe Carrie de mînă, se uita la fosta lui soţie şi se întreba cum de i se păruse frumoasă. Probabil fusese beat.

– Deci Hiram ţi-a spus că m-am căsătorit cu o avere.

– Da. Se pare că micuţa ta… o măsură pe Carrie din cap pînă în picioare, doamnă a făcut ceva ce i-a displăcut foarte mult lui Hiram şi de aceea s-a interesat cu privire la persoana ei. Îşi ridică privirea spre Josh. Ştiai că adorabilul ei frate şi-a petrecut această dimineaţă cumpărînd o mare parte din Eternity?

Josh o privi întrebător pe Carrie, dar aceasta nu făcu nimic altceva decît să dea din umeri.

– Ring face asta oriunde se duce, spuse ea.

Cîteva clipe Josh clipi surprins de indiferența cu care trata faptul că familia ei deținea o avere fabuloasă, cît și obiceiurile fratelui ei de a cumpăra. În fond, fiecare om are un hobby.

– Vreau cincizeci de mii, spuse Nora. Cînd îmi vei înmîna cincizeci de mii de dolari, hîrtia va fi a ta.

Nora le zîmbi și părăsi casa.

Carrie oftă.

– Femeie odioasă. Cu adevărat odioasă. Sînt dezamăgită de faptul că te-ai putut căsători cu cineva ca ea.

– Unde pleci?

– Să-i spun lui Ring că am nevoie de cincizeci de mii de dolari, răspunse Carrie.

Josh o prinse de braț.

– Chiar așa? Ai de gînd să-i ceri fratelui tău o sumă atît de mare? Ce-i vei spune? Că vrei să cumperi un act de divorț? Ai vorbit întruna despre faptul că Ring are principii morale atît de înalte, încît va fi extrem de furios în clipa în care va afla că nu sîntem căsătoriți.

– Atunci nu-i voi spune pentru ce îmi trebuie.

– Vrei să zici că pur și simplu îi vei cere cincizeci de mii și că el ți-i va da fără să te întrebe ce faci cu ei?

– Bineînțeles. Rudele se ajută între ele. Banii nu au importanță. Faptul că tu ești căsătorit cu altcineva este mult mai important decît banii.

Auzind-o, Josh fu nevoit să se așeze pe un scaun de lîngă

masă și își cuprinse fața în palme. Niciodată nu întîlnise pe cineva cu o asemenea concepție despre viață. Îi venea să-i strige că era prea naivă pentru a-și da seama că banii înseamnă *totul,* că oamenii mint, înșală, fură și ucid pentru banii, că ea nu-și dădea seama pentru că nu trebuise să cîștige bani, nu avusese niciodată responsabilitatea de a se întreține singură și, cu atît mai mult, de a întreține o familie. Apoi își aminti că ea îl părăsise cu șase săptămîni în urmă și în tot acest timp nu numai că se întreținuse singură, dar reușise să revigoreze economia unui oraș întreg.

– Carrie, nu am întîlnit niciodată oameni ca cei din familia ta. Dacă banii nu sînt importanți pentru familia Montgomery, atunci ce anume este important?

– Oh, banii sînt foarte importanți pentru noi, însă dragostea este și mai importantă. Dragoste și bani, asta e ordinea. Noi renunțăm la bani pentru dragoste, dar nu renunțăm la dragoste în favoarea banilor. Și, pînă una alta, banii nu sînt o problemă pentru familia mea. Se pare că sîntem foarte talentați în a realiza căsătorii bune și a cîștiga bani.

Josh izbucni în rîs și o strînse în brațe.

– Ei bine, talentele mele sînt altele. Unul dintre ele este acela să am grijă de familia mea. Poate că uneori nu o fac atît de bine pe cît ar trebui, dar am grijă de membrii familiei mele. Nu-i vei cere fratelui tău nici măcar un cent. Nu vei apela la el pentru a ieși din această situație. Asta este problema mea și eu o voi rezolva. Mă înțelegi?

– Dar ar fi mai ușor ca Ring să îi semneze un cec. Apoi…

Josh o sărută făcînd-o să tacă.

– Vrei să-i spui fratelui tău adevărul despre noi? E însărcinată şi că nu sîntem căsătoriţi?

Carrie oftă.

– Nu, nu vreau. Oh, Josh, nu înţeleg. Toţi membrii familiei mele au succes în dragoste. Ring spune că atunci cînd a întîlnit pe soţia lui s-au îndrăgostit la prima vedere şi nu au avut nici un fel de probleme. Făcu o pauză şi-l privi cu tristeţe pe Josh. Tu nici măcar nu ai ştiut că te-ai îndrăgostit de mine din prima clipă în care m-ai văzut.

Josh rîse.

– E adevărat, nu am ştiut, dar ce spui despre faptul că de atîta timp încerc să te fac să simţi acest lucru? Mă iubeşti, dar n-ai destulă încredere în mine că voi rezolva toate problemele noastre?

– Bineînţeles că am încredere în tine.

– Atunci, fă ce-ţi spun eu fără să pui întrebări.

– Dar…

Josh o sărută din nou.

– Eu am grijă de familia mea, înţelegi? Nu mai eşti o Montgomery, acum eşti o Templeton.

Carrie zîmbi.

– Îmi place mai mult Templeton decît Greene. Carrie Templeton.

În clipa în care ridică privirea spre Josh, ştiu că nu-i va fi uşor să se abţină şi să nu apeleze la Ring. Totdeauna se dusese la fraţii sau la tatăl ei, atunci cînd avea nevoie de ceva.

– În regulă, spuse ea în cele din urmă, sărutîndu-l din nou. Voi face ceea ce spui tu.

17

Carrie ştia că cel mai greu lucru era acela de a-şi minţi fratele. Ring pregătise totul astfel încît căsătoria ei să aibă loc în acea zi, la ora cinci, şi atunci cînd Ring plănuia ceva se aştepta ca acel ceva să se întîmple întocmai. Soţia sa era singura care se putea amesteca în planurile lui, ajutîndu-l să le ducă la bun sfîrşit. Cît despre Carrie, dacă Ring i-ar fi spus că trebuie să fie prezentă la o întîlnire la ora şase dimineaţa, ar fi fost acolo la timp. Iar acum trebuia să-l mintă. Trebuia să îi spună că nu se poate căsători decît în dimineaţa următoare, la ora zece. Partea cea mai grea era faptul că mînţea fără a şti ce anume avea să se întîmple de astăzi pînă mîine. Habar n-avea ce intenţiona Josh să facă în legătură cu Nora şi cu hîrtia nesemnată. Îşi imagină că Josh se lupta corp la corp cu Nora pentru a obţine hîrtia şi că Ring va afla despre faptul că el este căsătorit cu acea femeie. Oare ar fi în stare să-l ameninţe pe Josh cu pistolul? De multe ori fratele ei fusese violent cu bărbaţii care se apropiaseră prea mult

de micuța lui soră, așa că se întreba ce anume ar face Ring dacă ar afla că un bărbat i-a lăsat sora însărcinată, fără să se fi căsătorit cu ea?

Tremura toată cînd plecă spre Ring pentru a-i spune că va trebui să amîne căsătoria.

Ascultînd-o, Ring îi zîmbi, apoi se oferi să-i însoțească în oraș pe Nora și pe Eric. Atitudinea curtenitoare față de Nora o scotea din minți pe Carrie. El îi ceru Norei să interpreteze cîteva fragmente din *Romeo și Julieta*.

Nora se împăuna și după părerea lui Carrie, se făcea singură de rîs în fața celor trei bărbați. Lui Carrie i se părea că cei trei bărbați o priveau încîntați pe Nora, cu ochi mari. Ea îi dădu un ghiont lui Josh, zîmbind cînd acesta gemu de durere.

Cînd diligența dispăru în zare, cu Ring călărind alături, Josh se întoarse spre Carrie.

– Ai putea să pregătești, repede, ceva de mîncare? Eu și copiii avem ceva de făcut.

– Repede? Mîncare? Mă trimiți la bucătărie? Ce anume aveți de făcut, voi trei? Vreau să iau parte și eu la ceea ce faceți.

Josh o sărută pe obraz, absent.

– Ceea ce am pus la cale este pentru actori... mincinoși profesioniști, după cum știi. Tu, scumpa mea, nu ești în stare să minți.

– Dar tocmai mi-am mințit fratele! spuse ea pe un ton de parcă Josh ar fi insultat-o.

– Da, așa este, dar n-a crezut nici un cuvînt din ce i-ai spus.

– Bineînțeles că a crezut. Dacă nu m-ar fi crezut, nu ar fi plecat. Ar fi...

– Am impresia că-ți subestimezi fratele. Nu este moralistul sever pe care-l crezi. De fapt, am impresia că se amuză și cred că în această seară o va măguli pe Nora suficient cît să afle aproape tot despre această poveste. Nora are o anume slăbiciune pentru complimente. Pregătește-ne ceva de mîncare în timp ce eu stau de vorbă cu copiii.

– Carrie ne va face omletă? întrebă Dallas cu o vocea plîngăreață.

Josh luă copiii și ieși cu ei afară.

– Trebuie doar să mă asculți și să nu scoți nici o vorbă, ai înțeles? îi spuse Josh lui Carrie.

În jurul orei șase, Carrie, Josh și copiii se aflau în fața camerei de hotel pe care Nora o închiriase. Mai era pînă la ora fixată de Ring pentru căsătoria lor.

– Uf, pufni Carrie adoptînd o expresie naivă. Cred că pot face asta.

Încă o mai deranja faptul că Josh discutase cu cei doi copii despre ceea ce plănuia, dar nu și cu ea.

Făcîndu-i semn cu ochiul, Josh bătu la ușă.

Îmbrăcată într-o rochie roșie din mătase, mai decoltată decît cea pe care o purtase mai devreme, Nora le deschise ușa.

Carrie încă se mai holba la rochia Norei, cînd Josh o trase în cameră, și închise ușa.

– Ai cîștigat, Nora, spuse el.

– Deci, ai adus cei cincizeci de mii, zise ea zîmbitoare.

– Nu, nu am atîția bani. Intenționez să păstrez pentru mine fiecare bănuț din averea lui Carrie.

Pentru o clipă, Nora îl privi neînțelegînd; își reveni rapid însă.

– Dar, dragule, dacă nu sînt bani, nu este nici hîrtie. Nu vei obține niciodată divorțul dacă nu îmi aduci banii și nici nu te vei putea căsători cu micuța moștenitoare.

Vorbele ei păreau să sugereze că singurul motiv pentru care Josh dorea să se căsătorească cu Carrie erau banii.

Josh își puse brațul în jurul umerilor lui Carrie.

– Știi, Nora, am locuit timp de un an de zile la ferma fratelui meu și îți pot spune că este un adevărat iad. Trebuie să mă scol înainte de răsăritul soarelui și să-mi pierd ziua plivind buruieni sau săpînd. Am urît fiecare clipă petrecută astfel.

– Bineînțeles că așa ai făcut, dragule, știam asta. Nu-ți amintești cu cîtă poftă am rîs cînd am auzit sentința judecătorului?

– Ei bine, ai avut dreptate și m-am decis să renunț la fermă.

Nora își înălță o sprînceană.

– Dar judecătorul a spus că îți va lua copiii în cazul în care nu vei sta, timp de patru ani, la ferma lui Hiram.

– Asta-i altceva, spuse Josh. Hei, neastîmpăraților, apropiați-vă, spuse el, întorcîndu-se spre copii.

Carrie se uita la Josh, nevenindu-i să creadă, cînd acesta luă copiii de mînă și îi duse în fața Norei. Nedumerirea ei deveni și mai mare în clipa în care se uită la copii. Cu cîteva minute înainte, cînd se aflau în fața ușii, erau curați și prezentabili. Acum

aveau părul încîlcit, pe rochița lui Dallas se vedea o dungă de murdărie și amîndoi plîngeau.

– Cînd i-am spus judecătorului că îi vreau, habar n-aveam ce mă așteptа. Mi s-a părut că este ușor să crești niște copii, dar aceștia sînt îngrozitor de neastîmpărați. Îmi ocupă tot timpul, se încaieră și se plîng și sînt niște mici creaturi murdare. Așa că, Nora, îți las ție copiii.

Josh îi împinse pe copii spre Nora.

Din fericire, Carrie era mult prea șocată pentru a putea scoate vreun cuvînt.

– Tati, scînci Dallas. Nu, nu, noi vrem să stăm cu tine. O să fim cuminți, promitem.

– Josh, doar nu vrei să spui că …, începu Nora.

– Ba da. Judecătorul a spus că în cazul în care eu nu respect hotărîrea tribunalului, copiii vor sta cu tine, și asta am de gînd să fac. Mă voi întoarce pe scenă, acolo unde-mi este locul.

– Dar cu ea cum rămîne? Nora pusese această întrebare privind spre Carrie. Cum rămîne cu marea iubire a vieții tale?

Înainte ca Josh să poată răspunde, Carrie începu să vorbească. Nu putea să nu participe la acest spectacol:

– Vom trăi în păcat. Am descoperit că a trăi în păcat este mult mai excitant decît o căsnicie plicticoasă. Imediat ce vom scăpa de copii, vom face o călătorie la…Unde anume, iubitule?

– La Veneția, spuse Josh privind-o cu admirație.

– Cele cincizeci de mii pe care le vom primi de la Warbrooke Shipping le vom folosi pentru a merge la Veneția. Nu-i așa că ne vom opri mai întîi la Paris? Am nevoie de niște rochii noi.

– Oriunde doreşti tu, scumpa mea, spuse Josh şi îi sărută mîna. Apoi se întoarse spre Nora. Vezi, draga mea, nu contează dacă noi doi sîntem căsătoriţi. Eu o am pe Carrie, banii ei şi scap de povara de a purta de grijă acestor doi copii neastîmpăraţi. *Au revoir !*

Spunînd acestea, o luă pe Carrie de mînă şi se îndreptă spre uşă.

În urma lor, Dallas începu să strige cu glas piţigăiat.

– Tati, nu ne părăsi! Te rog, te rog, nu ne părăsi. Vom face tot ce vrei tu dacă ne laşi să rămînem cu tine! Tot ce vrei.

Josh trebui să strîngă cu fermitate braţul lui Carrie pentru a o împiedica să-şi întoarcă privirea spre copilă. După ce ieşiră din cameră, Carrie îl privi lung pe Josh.

– Dallas are vreo problemă?

– Da, spuse Josh. Problema ei este că exagerează şi am de gînd să stau de vorbă cu ea despre asta. Nici unul dintre copiii mei nu se va bucura de succes, dacă va continua aşa. Apoi îi zîmbi lui Carrie. Ai fost nemaipomenită. Poate că vom reuşi să facem din tine o adevărată mincinoasă.

– Josh, spuse Carrie încet, copiii jucau teatru? Ca şi tine de altfel. Nu ai de gînd să-i părăseşti şi să-i laşi cu ea, nu-i aşa?

– Tu ce crezi?

– Cred că mai degrabă te-ai sinucide decît să renunţi la ei.

Josh zîmbi şi îi sărută mîna.

– Hai să mergem să mîncăm ceva. N-am putut mînca acasă.

Josh se amuza, căci Carrie fusese cea care pregătise dejunul necomestibil.

În ciuda asigurărilor date de Josh, Carrie încă mai era nervoasă. Abia reuşi să înghită ceva la masa de prînz şi, mai tîrziu, cînd Josh o luă de la magazin, constată că nu era interesată de ceea ce se întîmplă cu afacerea ei. Angajaţii ei o asaltau cu tot felul de întrebări, dar Carrie nu se putea gîndi la problemele lor.

– Ce se va întîmpla dacă va dori să-i păstreze?

– Tu n-o cunoşti pe Nora.

– Nu la fel de bine ca tine, spuse ea scrîşnind din dinţi. Mai de mult credeai că este o mamă bună.

– Eram tînăr şi foarte naiv, răspunse el, încercînd să o facă să zîmbească, ca să uite de teama care pusese stăpînire pe ea.

Cînd ajunseră la fermă, se întunecase deja şi Josh îi spuse lui Carrie că va dormi cu ea. Adevărul era că dorea s-o ţină în braţe, dorea ca în noaptea aceea să fie alături de femeia pe care o iubea.

– Tocmai ţi-ai părăsit copiii şi te aştepţi să dormi cu mine în pat?

El îi sărută mîna încercînd, şi reuşind, să vorbească fără să pară îngrijorat.

– Dacă nu mă înşel, mi-ai făcut complimente pentru felul în care mi-am jucat rolul.

Carrie îl privi cu severitate.

– Să nu mă atingi pînă cînd nu se întorc copiii acasă.

Furioasă, îi trînti în nas uşa de la dormitor şi îl auzi scoţînd un sunet ce părea a fi pe jumătate scîncet, pe jumătate rîs. Şi mai

era ceva în acel sunet, ceva care o făcu să se gîndească să deschidă din nou uşa, dar renunţă.

Pentru prima oară în viaţa ei, Carrie nu reuşi să adoarmă. Cînd soarele se înălţă deasupra liniei orizontului, coborî din pat şi, luîndu-l în braţe pe Hapciu, se duse în salon. Josh stătea la masă, îmbrăcat cu hainele pe care le purtase cu o zi înainte.

– Nu te-ai întins în pat, nu-i aşa? îl întrebă aşezîndu-se de cealaltă parte a mesei.

– Nu am putut să nu mă gîndesc cît de perversă şi ranchiunoasă e Nora. Ar fi în stare să ia copiii, doar din dorinţa de a se răzbuna. Ar fi în stare să...

Vocea i se frînse şi îşi coborî privirea.

Cînd Carrie se întinse peste masă şi îi luă mîna într-a ei, Josh se ridică de pe scaun, veni lîngă ea, îngenunche şi îşi puse fruntea pe genunchii ei. Carrie îi mîngîie părul.

– Mi-e teamă, Carrie, spuse el încet. Nu pot renunţa la ei. Micul meu plan mi se părea lipsit de orice pericol, dar acum nu mai sînt sigur. Dacă Nora spune la tribunal cum i-am adus copiii şi relatează tot ceea ce i-am spus, cred că judecătorul – orice judecător – îmi va lua copiii. Ce mă voi face fără ei? Tu şi copiii sînteţi singurele fiinţe care contează pentru mine.

Carrie îl sărută pe păr şi vru să-l liniştească, să-i alunge neîncrederea, dar era la fel de speriată ca el.

– Spune-mi, ce anume ai pus la cale?

Josh întoarse capul şi-şi şterse lacrimile pe furiş.

– Urmează ca ei să vină la biserică la ora nouă, spuse el.

până atunci Nora trebuia să se fi săturat şi să-mi dea hîrtia, pentru a scăpa de ei.

– Nu pot decît să sper că se vor dovedi la fel de buni actori ca tine. Doar sînt copiii Marelui Templeton.

Josh reuşi să zîmbească.

– Haide să vedem ce găsim de mîncare şi apoi plecăm. Trebuie să avem încredere în ei.

Carrie încuviinţă şi încercă să-şi ţină mîinile astfel încît Josh să nu, vadă că îi tremură.

În biserică era frig, dar nu atît de frig încît să tremure. Mîinile îi erau reci şi umede de sudoare. Mai erau cinci minute pînă la ora zece şi copiii încă nu apăruseră. Josh, care stătea în primul rînd de bănci, se uită la ceas pentru a treia oară. Preotul îl avertizase deja că peste o oră mai era o nuntă.

Josh şi Carrie îi spuseseră că nu se pot căsători decît în prezenţa copiilor. Cînd Josh îi luă mîna, Carrie constată că aceasta era la fel de rece ca a ei. Chiar şi Hapciu, ascuns sub rochia de mireasă a lui Carrie, era neobişnuit de tăcut.

Cînd Josh o privi şi citi teama în ochii ei ascunşi de voal, privi imediat în altă parte, căci îl durea acea privire. Oare îşi dăduse seama Nora de întreaga înşelătorie şi plecase cu copiii? Poate că avea de gînd să-i ţină pînă obţine banii de la Warbrooke Shipping. Dallas abia împlinise cinci ani şi el îi ceruse să se comporte mizerabil cu mama ei. Oare va face fetiţa acest lucru? Şi, apoi, trebuia să-l facă?

Gîndurile continuau să i se învîrtă prin minte. Se întreba

dacă nu greşise făcînd ceea ce făcuse şi astfel să-şi piardă [illegible]. Datorită reputaţiei lui în materie de femei, judecătorul [illegible] să-i acorde custodia copiilor. Dacă Nora se dusese la [illegible] judecător şi dăduse o declaraţie cum că el era gata să renunţe la copii, nici un tribunal nu i-ar mai fi încredinţat lui custodia.

Josh strînse şi mai tare mîna lui Carrie.

Ridicîndu-se în picioare, Ring începu să se plimbe prin faţa lor.

– Este şi douăzeci, i se adresă el surorii sale. Există ceva ce nu ştiu şi ar trebui să-mi spui?

– Nu, spuse Carrie. Vreau să zic...

– Sînt convins că Nora îi va aduce pe copii în curînd, interveni Josh.

La intrarea în biserică se produse agitaţie, şi Josh tăcu.

Nora îşi făcu apariţia. Pentru prima oară de cînd o cunoştea, Nora arăta jalnic. Rochia îi era murdară, părul desfăcut îi atîrna pe umeri, sub ochi avea cearcăne de nesomn şi, lucrul cel mai rău, îşi arăta vîrsta.

Trăgîndu-i pe Tem şi pe Dallas după ea, se apropie de altar şi aproape că-i aruncă în primul rînd de bănci. Apoi scoase o hîrtie şi un toc şi i le înmînă lui Josh.

Josh luă hîrtia, o semnă şi o puse tacticos în buzunar. Apoi o privi pe femeia care îi fusese soţie.

Nora deschise gura să spună ceva, dar se răzgîndi. Întorcîndu-se pe călcîie, părăsi biserica.

Carrie şi Josh se întoarseră spre preot.

– Puteţi începe, spuse Josh.

– Dragii noştri, ne-am adunat astăzi, aici, pentru a...

Carrie îl privi pe Josh şi în clipa următoare cei doi izbucniră în hohote de rîs. Cei doi copii, murdari şi nepieptănaţi, aveau pe chip o expresie de satisfacţie maximă. Carrie şi Josh îşi deschiseră braţele pentru a-i îmbrăţişa.

În timp ce preotul şi Ring urmăreau scena, cei patru se îmbrăţişau, se sărutau şi rîdeau din toată inima.

Josh fu cel care puse capăt scenei:

– Puteţi începe, spuse. Ne puteţi căsători pe *toţi* patru.

– *Sfîrşit* –